

Giới thiệu Xuyên Về Năm 70

Lấy bối cảnh cổ đại, truyện Xuyên Về Năm 70 của Bá Nghiênn thuộc truyện ngôn tình cổ đại nói rằng sau khi chết, cô xuyên về thời kì năm 70 nghèo khổ. Người ta dùng không gian trồng hoa trồng cỏ, cuộc sống âm no; còn không gian này của cô ruộng đất cằn cỗi, cái rằm cũng không có.

Cứu người một mạng thì người được cứu sẽ nhớ ơn báo đáp. Vậy mà bà ngoại cô cứu mạng người ta, trước khi bà nhắm mắt xuôi tay hy vọng người nọ có thể chăm sóc cho cô như a hạnh, kết quả chẳng nhóc ranh kia đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt.

Cậu nhóc nói chắc nịch: “Sau khi lớn lên nếu làm vợ tôi, tôi chăm sóc em cả đời. Nếu không làm vợ tôi, chỉ ăn của em mấy bữa cơm, ai rảnh rồi trông nom em? Minh tôi ăn còn không đủ no đây.”

Nói tóm lại, đây là truyện hot ngày xưa của một cô gái lạnh lùng ích kỷ sau khi xuyên qua bị một cậu bé lừa về làm vợ nuôi từ bé.

Bài này viết không có căn cứ, không phải sự thật, chém nhiều chỗ, thỉnh mọi người đừng lúc né tránh.

Nội dung nhãn: Gặp cơ duyên sống lại đúng thời kỳ.

Nhân vật chính: Nha Nha , La Gia Tề | phối hợp diễn: Tiêu Trung Thần, ...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

Cô xuyên qua.

Đây là suy nghĩ đầu tiên khi cô vừa mở mắt. Tường đất cũ nát đen ngòm, góc tường bày biện mấy cái thùng gỗ tự đóng giản dị, người nằm trên giường lò (1) cứng rắn. Còn nữa cơ thể này của cô chỉ mới hai tuổi, điều này thật sự chứng minh rằng cô đã xuyên qua.

(1) Giường lò: từ gốc là thổ炕, là một loại giường mà những người ở phương Bắc Trung Quốc thường hay dùng gạch mộc xây thành hình chữ nhật, phía trên có trải chiếu, phía dưới có đường thông với ống khói, có thể nhóm lửa sưởi ấm. Bên cạnh giường thường có một cái bếp lò nhỏ, có thể dùng để nấu nước, nhưng thường không dùng để nấu ăn. Giường lò ngoài tác dụng làm ấm ngày đông còn có tác dụng chữa bệnh phong thấp, làm thẳng lưng còng. Ở đây mình dùng từ giường lò, vì mình đọc trong “trở về năm 1981” có thấy dùng từ này. Ngoài ra bonus thêm đoạn chú thích trên baike: vì thời tiết ở phương Bắc có những biến đổi rất lớn, nên đặc điểm của giường lò là đông ấm hạ mát, sẽ không làm xuất hiện hiện tượng cần tiểu bằng hữu giúp đại nhân “làm ấm giường” như ở phương Nam, nhưng phải chú ý là đa phần người phương Bắc hỏa khí vượng nên không sao, chứ những người ngoài đến ngủ ở giường lò thường bị cháy máu mũi.

Nhắm mắt lại, cô chỉ cảm thấy trong lòng quặn đau, không phải vì cuộc sống gian khổ sau này, mà vì một màn không quên được khi còn sống: Cô chưa từng nghĩ tới tình huống như trong phim truyền hình lại xảy ra ở gia đình cô?

Cô là con gái một, có gia đình hạnh phúc. Năm đó cô mười ba tuổi, ba ba dắt một cô bé về, ông ta nói đó là con gái của một người bạn đã mất. Mẹ cô ngây thơ tin, cô non nớt dễ lừa gạt cũng tin, cả hai đều vui vẻ chào đón thành viên mới trong nhà.

Vậy kết quả thế nào? Bắt đầu từ ngày đó, địa vị của cô trong lòng ba ba xuống dốc không phanh, cho dù cô làm gì cũng không tốt bằng người chị gái mới tới. Mỗi khi cô buồn tới kể khổ với mẹ, mẹ luôn dỗ dành cô bảo chị gái không có cha không có mẹ, là đứa bé đáng thương, còn cô dù sao vẫn còn có mẹ yêu. Cô nghe mẹ nói, cô chịu đựng, từ từ cô phát hiện, bị cướp đi không chỉ là tình yêu của ba, còn có thầy cô giáo, bạn học, người thân, bạn bè, cuối cùng đến cả bạn trai.

Không phải bản thân cô ngốc nghếch không đầu lại người chị độc ác kia, mà vì không ai nghĩ rằng đứa bé gái mồ côi ăn nhờ ở đậu được coi trọng nhiều hơn con gái ruột.

Tối hôm đó chị ta đính hôn, chị ta phấn khích uống rượu thốt ra lời thật lòng: Chị ta nói muốn đoạt lại tất cả mọi thứ của mình, bởi vì chị ta căn bản không phải con gái người bạn đã qua đời của ba mà chính là con gái ruột của ba. Nếu không có mẹ con cô, chị ta có thể hưởng thụ cả gia sản này.

Hưởng thụ tất cả? Buồn cười, tất cả tài sản này do ông ngoại cô để lại, nếu ba không cưới mẹ cô, thì không biết giờ này ông ta đang ở đâu? Ông ta đã không biết cảm ơn, còn dám vụng trộm với người khác ở bên ngoài sau lưng mẹ?

“Hưởng thụ tất cả? Chị xứng sao? Mấy năm nay chị ăn của mẹ tôi, mặc của mẹ tôi mà không biết cảm ơn báo đáp, chị đúng là con sói mặt trắng vô tình vô nghĩa.”

Nghe thấy cô tức giận mắng nhiếc, chị ta chửi rửa rồi lao vào đánh cô. Cô không cẩn thận bị chị ta đẩy từ trên ban công xuống. Trong nháy mắt khi rơi xuống, cô ra sức nắm lấy tay chị ta, vì say rượu nên chị ta cũng bị kéo xuống...

Ha ha, nếu cô chết thì sao có thể để cho chị ta sống dễ chịu? Nếu không có người mẹ hiền lành của cô, sao cô chịu đựng đến giờ? Hơn nữa nhất định chị ta không biết, ở góc chết của cái ban công kia có gắn camera, rồi tất cả mọi người sẽ biết bộ mặt thật của chị ta.

Cho dù cô không chết, chờ đợi chị ta cũng là sự trừng phạt của pháp luật. Người cha bạc bẽo kia, ông ta đừng nghĩ không ai quan tâm, ông không thể trốn được dư luận xã hội đâu. Chỉ tội nghiệp người mẹ hiền lành của cô, con gái chết thảm, chồng phản bội, bà sẽ sống tiếp như thế nào?

Nghĩ đến mẹ, nước mắt theo khóe mi từ từ chảy xuống...

“Nha Nha, làm sao vậy? Sao lại khóc?” Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai, ngay sau đó, cơ thể nhỏ bé của cô bị người ta bế lên.

Cô có thể cảm giác được, đang ôm cô là một người phụ nữ rất ốm yếu, trên người còn mang một mùi thuốc đã tích lũy qua nhiều năm, không hề khó ngửi. Nhưng động tác quan tâm, giọng điệu lo lắng này làm cho cô nghĩ tới mẹ của mình, nên nước mắt càng không ngừng chảy xuống.

“Mẹ, sao Nha Nha lại khóc như vậy? Có phải bị dọa sợ hay không? Đứa nhỏ này chưa từng khóc lâu như thế.” Đoạn Ngọc Trân lo lắng nhìn mẹ mình cầu cứu.

“Aizz, đều do chị dâu đáng ghét kia của con, nếu không phải tại cô ta chạy đến nhà chúng ta âm ỉ, làm sao Tiểu Nha Nha của chúng ta bị dọa? Nha Nha ngoan, đến đây bà ngoại ôm.” Nói xong, bà ngoại ôm lấy cháu gái từ trong lòng con.

Tiểu Nha Nha mặc kệ ai ôm mình, cô chỉ muốn khóc, trút hết uất ức lo lắng trong lòng, đừng nghĩ cô lớn rồi sợ mất thể diện, cô chỉ biết cô không thể nhìn thấy mẹ nữa, cô không thể trở lại như lúc đầu nữa.

Thấy cháu gái khóc không ngừng, bà ngoại cũng lo lắng, bà ôm cháu lắc lư vài cái. Sau đó hình như bà nghĩ đến cái gì, vội vàng giao cháu cho con gái, rồi xoay người về phòng mình lấy ra một sợi xích sắt màu xám tro đầy bụi.

“Mẹ?” Đoạn Ngọc Trân ngơ ngàng nhìn mẹ mình, không biết bà lấy cái này ra làm gì? Kiểu đáng cũ kĩ, thậm chí có chỗ còn rỉ sét.

“Con không hiểu đâu.” Bà ngoại nhìn con gái với ánh mắt con không biết gì, rồi đeo vật đó vào cổ Tiểu Nha Nha. Cũng thật khéo, vừa đeo vào, vậy mà Nha Nha không khóc nữa? Bé nhắm đôi mắt ướt nhep lại, chìm vào giấc ngủ.

Kỳ thật bé con này khóc nhiều quá nên đầu óc thiếu oxy, hôn mê bất tỉnh. Nhưng hai mẹ con Đoạn Ngọc Trân nhìn nhau cười: Tốt hơn rồi?

Gặp ánh mắt con gái không dám tin, bà ngoại rất đặc ý nói: “Kỳ thật đây là đồ cổ, chẳng qua thứ này nhìn rất cũ nát, khi hồng yệ binh đến xét nhà không nghĩ nó là báu vật.” Vừa nói xong, bà lấy tay áo bông của mình lau khuôn mặt cháu gái nhỏ nhắn, mùa đông mặt đứa nhỏ dễ bị lạnh, nếu không lau nước mắt đi, càng dễ bị bệnh.

“Vậy sao mẹ không cho chị dâu cái này?” Nhà bọn họ có đồ gì tốt, đều bị chị ta mang về nhà mình. Trong nhà chỉ có anh trai là con trai trưởng, mẹ cô vốn cũng không để ý, dù sao cuối cùng mấy thứ này đều là của con trai, chỉ là không biết sao còn lại thứ này?

“Ai —— lấy tính tình chị dâu con, sao có thể coi trọng cái này được? Hơn nữa mẹ nói cái này là đồ tốt, kỳ thật chỉ vì nó có từ lâu đời, nếu không phải do bà ngoại con truyền lại, mẹ không nỡ vứt đi nên giữ lại để tưởng niệm, đến mẹ còn không thích nó.”

Nhắc tới mẹ mình, bà ngoại có chút hoài niệm nói, “Đây là vật bà ngoại của bà ngoại con truyền lại, nói là lúc nhỏ bà cụ va chạm với cái gì đó, cứ khóc nháo cả ngày. Sau đó một ông đạo sĩ tới, cho cái này đeo, từ đó tốt lên hẳn, con thấy thần kì không? Lúc trước bà ngoại con nói với mẹ, vật này phải giữ lại, để cho trẻ con dùng. Cháu con Thành từ khi còn nhỏ cũng hay khóc nháo, mẹ muốn đeo cái này cho nó, kết quả chị dâu con nói vật này xấu xí, sợ đứa nhỏ bị nguy hiểm, cho nên bảo mẹ cất lại đi, cất thì cất, bây giờ cho Tiểu Nha Nha chúng ta đeo. Xem Tiểu Nha Nha chúng ta ngủ thật ngoan? Sau này Nha Nha của chúng ta trưởng thành, nhất định là đại mỹ nhân.” Bà ngoại nói đến đây, nghiêng đầu, cười híp mắt tí mỉa mai sát khuôn mặt của cháu gái. Cô bé mới hai tuổi, bộ dạng môi hồng răng trắng không có chỗ nào bị thiếu hụt, nhìn thế nào cũng làm cho người ta yêu thương.

Nghe mẹ kể chuyện xưa xong, Đoạn Ngọc Trân cũng quay đầu nhìn con gái, vật thần kỳ kia rốt cuộc là thật hay giả cô không thèm để ý, chỉ cần con gái không sao, chính là hạnh phúc lớn nhất của cô.

“Mẹ, mẹ đừng âm ỉ với chị dâu con nữa.” Ngày nào đó mẹ già rồi còn phải nhờ tới chị dâu chăm sóc, biết cơ thể mình đã tàn lụi, dù muốn hiếu thuận với mẹ, nhưng có lẽ không gắng gượng nổi đến ngày đó.

Biết tâm tư của con gái, bà cười sờ sờ gương mặt gầy gò của con: “Trân Nhi, con là con của mẹ, khi nào thì con phải lo cho mẹ, chờ tới ngày mẹ già đi con không cần lo lắng, chẳng phải còn có cháu gái mẹ đây sao? Sức khỏe mẹ tốt như vậy, có thể sống tới mười năm hay hai mươi năm, con yên tâm đi.” Nghĩ đến người đàn ông nhân tâm một đi không trở lại kia, trong lòng bà hận nghiêng răng kèn kẹt, trên mặt lại cười động viên con gái.

Từ nhỏ cơ thể con gái bà đã yếu ớt hơn người khác, sau khi gả cho người đàn ông từ thành phố về nông thôn thì tốt lên rất nhiều. Bà vui mừng không được bao lâu thì người đàn ông kia trở về nhà, còn một đi không quay lại. Sau khi con gái một mình sinh hạ Nha Nha, cơ thể này gần như hoàn toàn suy sụp, nghĩ đến lời bác sĩ Trương đầu thôn, trong lòng bà càng khó chịu.

Cảm thấy mũi mình chưa xốt, bà vội vàng cười nói với con gái: “Đúng rồi, sắp tới giờ cơm, mẹ phải đi nấu cơm để lát nữa anh con về có cơm ăn. Con bé ngủ rồi con để nó xuống đi, đừng ôm nhiều con sẽ mệt đó.” Nói xong, vội vàng rời đi.

Đoạn Ngọc Trân nghe thấy lời mẹ nói, chỉ cười cười không trả lời, cô ôm thật chặt cơ thể nhỏ bé của con gái vào lòng, cẩn thận nhìn ngắm Tiểu Nha Nha của cô.

Cô muốn ôm con gái, cơ thể hư nhược này của cô sắp không chịu đựng được nữa rồi, dù mẹ không nói thì cô cũng biết, cô còn có thể sống mấy ngày đây? Bây giờ không ôm, có thể cô không còn cơ hội nào để ôm nữa?

Nghĩ đến nếu bản thân mình không còn, con gái đáng thương này phải nhờ người mẹ tuổi đã già của cô nuôi nấng, trong lòng cô lại càng khó chịu. Nén nước mắt, cô dặt dờ con gái đang ngủ: “Nha Nha, con phải ngoan ngoãn, phải hiếu thảo với bà ngoại, nghe lời cậu, mẹ...” Ngoài những điều này, cô có thể nói cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Một bước, hai bước, ba bước... Khi Tiểu Nha Nha bước đôi chân nhỏ nhắn ngần ngừ gầy yếu, xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến băng ghế dài chỉ cao bằng nửa người bé, bên tai truyền đến tiếng Đoạn Ngọc Trân cô vũ: “Tiểu Nha Nha của mẹ giỏi quá, tự mình có thể đi đến băng ghế dài xa như vậy...”

Tiểu Nha Nha im lặng quay đầu lại, nhìn người mẹ trẻ, tuổi còn nhỏ hơn cô đời trước, bé có thể nói cho đối phương, chỗ bé muốn đi căn bản không phải băng ghế này, mà là cái hòm gỗ mộc mạc kia không? Mắt nhìn hòm gỗ mà đi tới chỗ băng ghế, cảm giác về phương hướng có phải quá kém không? Hơn nữa thể chất cô bé này thật là quá kém, tuy không biết tuổi cụ thể, nhưng chỉ cần xem xương cánh tay và cẳng chân này, đủ biết thể chất cô bé này rất yếu. Có điều chưa rõ cơ thể suy nhược do bẩm sinh từ trong bụng mẹ hay vì dinh dưỡng không đủ.

“Ôi, Nha Nha của chúng ta đi được xa như vậy sao?” Bà ngoại vừa vào phòng, thì thấy cháu gái đang nghiêm mặt nhìn cái băng ghế nhỏ phía trước, bà cười đưa chén nhỏ trong tay đến trước mặt Nha Nha, “Nha Nha, xem bà ngoại cho con cái gì này?”

Nha Nha nhìn vào trong chén, trứng chưng màu vàng nhạt được rắc một thêm chút hành lá, cái mũi bé ngửi thấy rõ mùi thơm nồng đậm của trứng tán ra.

“Mẹ, sao người lại cho Nha Nha trứng chưng, nếu chị dâu biết sẽ tức giận đó.” Trong nhà chỉ có mấy con gà, chị dâu trông coi rất chặt.

“Ha ha, yên tâm, hàng ngày mấy con gà kia đều đẻ bốn quả trứng, hôm nay lại có tới năm, chị dâu con không biết, một lúc nữa Nha Nha ăn xong rồi thì ai biết chúng ta ăn?” Nói xong, thấy ánh mắt tròn xoe của cháu gái cứ nhìn trứng trong chén, trong lòng bà è ảm.

Đưa bé đáng thương, gầy như vậy, bình thường chẳng bao giờ được ăn trứng? Đều trách bà ngoại này vô dụng, ngay cả cho con bé ăn trứng đều không làm chủ được, nghĩ lại, bà ôm Nha Nha tới trên giường, cầm lấy muỗng nhỏ sắn một miếng, “Nha Nha, đây là trứng chưng, bà ngoại cho con ăn trứng nha.”

Nhìn thấy miếng trứng chưng được đưa đến trước mặt, Nha Nha nhướn mày há miệng ăn vào. Đời trước bé ghét nhất ăn trứng gà, mẹ bé làm đẹp đến mấy bé cũng không ăn.

Nhưng bây giờ không giống vậy, từ đoạn đối thoại vừa rồi của hai mẹ con nhà này có thể thấy để có bát trứng này bà ngoại phải mạo hiểm mới cho bé ăn được, không ăn chẳng phải sẽ có lỗi với tâm lòng bà ngoại?

Kết quả ăn vào miệng bé mới phát hiện, chẳng những không khó ăn như trong tưởng tượng, thậm chí còn cảm thấy ăn rất ngon. Đời trước quả nhiên bé bị mẹ chiều hư rồi, lúc này mới ăn hai miếng đã cho rằng trứng chưng ăn ngon, hóa ra bé thật phí của trời. Trách không được người đàn bà kia ghen ghét căm hận mình như vậy?

Thấy cháu ngoại há to miệng ăn ngon lành, bà ngoại và Đoạn Ngọc Trân cười rất vui vẻ...

“Được lắm, các người dám ăn trộm trứng nhà tôi, chờ mẹ tôi trở về nhất định không để yên cho các người.”

Giọng nói bất thành linh làm ba bà cháu hoảng hốt giật mình một cái, vừa quay đầu thì thấy một bé trai năm sáu tuổi đứng ở cửa. Khuôn mặt cậu bé này vì lạnh nên đỏ au, áo bông nhỏ màu đen giặt nhiều hơi bạc, mắt mở to hung dữ trừng ba người trong phòng.

Tay bụng chén trứng của bà ngoại run lên, ngay sau đó mỉm cười nhìn nói với đứa nhỏ kia: “Tăng, nghe bà nội nói, trứng này là...”

“Không nghe, không nghe, không nghe, đừng nghĩ tôi không biết, mẹ của tôi nói, ba người các người đều là kẻ bắt tài. Ít nhất bà nội có thể giặt quần áo nấu cơm, còn có ích, hai người còn lại suốt ngày ốm đau, làm liên lụy đến nhà chúng tôi thì thôi, bây giờ còn dám ăn trộm trứng, tôi đi méc mẹ, mẹ tôi sẽ không để yên cho các người đâu.” Nói xong, đứa nhỏ kia chạy nhanh như chớp.

“Tăng, Tăng...” Bà ngoại thấy cháu trai đi rồi, vừa tức vừa vội, nếu chuyện này thật sự đến tai đứa con dâu kia thì chắc chắn trong nhà sẽ ầm ĩ lật cả nóc?

“Mẹ, người đừng có gấp, không được, không được cứ nói trứng này là con muốn ăn, người đừng có gấp.” Sắc mặt Đoạn Ngọc Trân tái nhợt an ủi mẹ, Nha Nha tựa vào trong lòng cô, cảm thấy tay cô lạnh dọa người. Chỉ là một quả trứng gà, nghiêm trọng như vậy sao?

Sự thật nói cho bé biết, rất nghiêm trọng, hơn nữa còn nghiêm trọng ngoài dự kiến của bé.

Nhìn mẹ đứng ở trong phòng chửi ầm lên, Tiểu Nha Nha cân nhắc sức chiến đấu một chút, rốt cuộc hiểu vì sao mẹ và bà ngoại sợ người phụ nữ này như vậy. Đoạn Ngọc Trân là loại hình con gái cứng, khuôn mặt thanh tú, dáng người thon thả, giống hệt bà ngoại. Nhưng số cân nặng của mẹ vượt quá bà và mẹ, một mình mẹ có thể so với ba người, trong lòng Nha Nha cũng bắt đầu phát run, thật đáng sợ.

“Được lắm, tôi làm việc vất vả từ sáng đến tối ở bên ngoài, vậy mà trong nhà này còn xuất hiện một hang ổ trộm cắp, mỗi ngày từ lớn đến nhỏ ăn uống của tôi, bây giờ còn trộm của tôi, lương tâm của các người bị chó ăn rồi hả?” Tuy rằng hiện tại là mùa đông, nhà nào cũng đóng cửa không ra ngoài, nhưng Nha Nha tin tưởng, với âm lượng này của mẹ bé, hàng xóm chung quanh đều có thể nghe được, rất vang dội.

Bà ngoại không thể nghe tiếp, thấy con dâu tức giận cánh tay thô to quơ qua lại, bà không dám tới gần, chỉ ở một bên nhỏ giọng khuyên: “Tiểu Mẫn, đều là người một nhà, chúng ta đâu phải kẻ trộm? Hôm nay chỉ ăn của con một quả trứng...”

“Chỉ ăn một quả trứng?” Vừa nghe bà trả lời, Chu Tiểu Mẫn tròn trĩnh đôi mắt to nhìn về phía bà, “Trứng này rất đáng giá mẹ có biết hay không? Bây giờ có nhà ai nữ để trứng cho trẻ con ăn? Mẹ nhìn Thành tử và Tăng chúng ta xem, con có cho tụi nó ăn không? Cháu nội mẹ còn chưa được ăn, vậy mà mẹ lại cho con bé chết tiết kia ăn? Mẹ già rồi nên hồ đồ không phân biệt được trong ngoài đúng không? Ai thân ai gần mẹ không biết sao? Chẳng lẽ mẹ còn nghĩ chờ con bé chết tiết kia chăm sóc mẹ trước lúc lâm chung hả?”

Thấy con dâu càng nói càng quá đáng, bà ngoại vội nói: “Chỉ là mẹ thấy Nha Nha rất gầy, cho nên mới...” Thành thoảng Thành tử và Tăng còn có chút thịt ăn, mà cháu gái lớn như vậy mà chưa được nếm qua mùi vị của thịt.

“Gầy? Gầy thì mẹ trả lại cho con gái người đi, có thể sinh không thể nuôi, bây giờ còn liên lụy đến chúng con, ăn của chúng con quá nhiều, bây giờ còn bắt đầu ăn trộm nữa? Lòng dạ các người độc ác thật đấy? Ai bảo cô ta có gia đình chồng tốt lại không chịu mà cứ nhất quyết gả cho người trong thành phố kia? Hiện tại người ta chơi đã phui mộng đi rồi, mẹ lại nói với con con gái ồm? Con có để các người chịu thiệt thòi không? Tôi có bảo cô sinh loại hàng hóa lỗ vốn này không?” Cô ta đã sớm ngửa mặt cô em chồng nhu nhược này, mặt đẹp có ích lợi gì? Cuộc sống lúc chưa lập gia đình cũng không giúp được gì, hiện tại ngược lại bệnh tật nằm trên giường, vừa phải lo liệu hầu hạ ả còn phải chăm sóc thêm cho con bé này, cô ta đã từng quan tâm chị em nào như vậy chứ?

“Chị dâu, chị đừng nói nữa, đều là lỗi của em, là em kêu mẹ làm trứng cho Nha Nha ăn, em không đúng, sau này em sẽ không làm như vậy nữa, xin chị đừng nói nữa.” Bị đập trúng chỗ đau căn bản Đoạn Ngọc Trân không kịp đau lòng, cô chỉ lo lắng cho Nha Nha của cô. Đứa nhỏ này ngày hôm qua bị hù dọa khóc lớn một trận, hôm nay lại không khóc, cứ ngơ ngác mở to mắt nhìn chị dâu cô, nếu thực sự bị hù dọa mà có thói xấu gì, làm sao cô sống nổi?

Tiểu Nha Nha thật sự bị dọa ngây người, bé chưa từng thấy ai nói một hơi dài như vậy mà không ngừng nghỉ? Xem ra to béo thật có lợi, ít nhất là cột hơi dài, lại nhìn đối phương, bàn tay to kia giống như quạt hương bồ (làm từ lá cây hương bồ) vậy, nếu đánh ra một cái chắc không ai chịu được. Đang suy nghĩ, thì thấy người đàn bà kia đang đi tới phía bé...

“Tôi không nói? Vì sao tôi không thể nói? Tôi bây giờ giống như hầu hạ trời và tổ tông vậy còn không cho tôi nói? Con bé lừa đảo này còn muốn ăn trứng? Nó xứng sao? Không sợ không may bị trứng làm nghẹn chết sao?” Nói xong, vỗ vào gáy Nha Nha một cái. Kỳ thật cô ta thấy đứa bé còn nhỏ, không dám dùng lực quá lớn.

Đúng lúc Nha Nha đang ngẩng đầu nhìn, lập tức muốn tránh nhưng không tránh thoát được bị đẩy một cái, đầu quay sang một bên, cảm vừa vặn xẹt qua sợi dây chuyền ngày hôm qua bà ngoại đeo cho. Cũng không biết cái sợi dây này làm từ vật liệu gì mà rất cứng rắn, vừa quẹt qua, Nha Nha chỉ cảm thấy cái cảm bị đâm đau buốt, trong nháy mắt nước mắt rơi xuống, rất đau.

Đoạn Ngọc Trân thấy chị dâu gơ tay định đánh Nha Nha, cô muốn ngăn cản, nhưng động tác của cô quá chậm, tro mắt nhìn con gái bị đánh một phát.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái trắng bệch không ngừng rơi nước mắt, cô cho rằng con gái bị đau ở gáy, vừa muốn nhìn cái gáy một chút, thì thấy cảm con gái bị chảy máu. Cô hoảng sợ nâng cầm con lên, thấy sợi dây chuyền hôm qua mẹ đeo cho con bé có một chỗ gồ lên, lúc này đang đâm vào cầm con gái, máu thịt be bét làm cô khiếp sợ, nghẹn ngào hét to: “Mẹ, mẹ, người mau đến xem xem, mẹ...” Cầm chính là một bộ phận quan trọng, bây giờ máu tươi không ngừng chảy phải làm sao đây?

Nghe tiếng con gái kêu to khác thường, bà ngoại vội vàng chạy tới, thấy cổ cháu gái có vết thương to bằng đồng xu, bà cụ cũng hoảng sợ, vội vàng tìm miếng vải trắng băng lại.

Một lúc sau, xem Nha Nha tuy rằng đau đến chảy nước mắt, nhưng còn có thể phát ra âm thanh, máu không chảy nữa, hiển nhiên là không có gì nguy hiểm. Lúc này bà mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, an ủi cháu gái: “Không sao, không sao, chỉ bị rách da chút, đều do bà ngoại đều do bà ngoại, cái này không nên giữ lại, vứt nó đi.” Nói xong, bà đưa tay gỡ sợi xích sắt đã bị nhuộm máu trên cổ Nha Nha xuống ném tới góc tường, quay đầu tiếp tục chăm sóc Nha Nha.

Chu Tiểu Mẫn vốn đang lo lắng, thấy cổ Nha Nha bị thương cô ta có chút hoảng sợ, chỗ khác bị đụng tới cô ta còn không sợ, nhưng nếu bị đụng tới chỗ không tốt sẽ làm chết người. Thấy đáng về hai mẹ con này hoảng hốt lo sợ, cô ta hung hăng nói: “Hừ, con bé chết tiết, chỉ có hai người coi nó là bảo bối, ồm ỷ y như mẹ nó, có thể nuôi lớn thật quái lạ.” Nói xong, quẹt miệng đi mất.

Không ai phát hiện, sợi dây chuyền bị ném tới góc tường ngõ ngoáy phát ra vài ánh sáng lờ mờ, dần dần biến mất không còn bóng dáng...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Trống trơn, một mảnh hoang vu.

Nha Nha thấy cảnh tượng này, quả thực cho là chính mình vừa xuyên qua lần nữa. Bé cúi đầu nhìn xuống cánh tay và cẳng chân nhỏ xíu của mình, may mắn phát hiện, bé vẫn là tiểu Nha Nha kia. Vậy cảnh trước mắt là đâu?

“Nha Nha, con nhất định phải khỏe mạnh an khang, chỉ cần con bình an, mẹ không cầu xin gì nữa, cái gì mẹ cũng không cần.” Giọng nói dịu dàng của Đoạn Ngọc Trân vang lên bên tai, cảnh hoang vu trước mắt trong nháy mắt biến mất.

Bé lén lút mở hí một mắt, thấy mẹ ngồi bên cạnh trong miệng luôn lẩm bẩm, ánh mắt thì ngẩn ngơ nhìn phía trước, hiển nhiên là đang ngẩn người.

A, tốt rồi, tốt rồi, hóa ra không phải lại xuyên? Bé thở phào trong lòng nhẹ nhõm. Tuy rằng gia đình này nghèo khổ khó khăn, cơ thể mẹ bé yếu ớt, mẹ thì hung ác độc địa, nhưng ở đây còn tốt hơn so với chỗ hoang vu vắng vẻ không một bóng người làm cho người ta kinh sợ kia.

Thì ra là nằm mơ? Không có xuyên là tốt rồi, ngủ, ngủ...

Nha Nha mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, mảnh hoang vu kia lại xuất hiện ở trước mắt, trong lòng bé giật mình một cái, bé vẫn đang nằm mơ sao?

Cơ thể của bé vẫn có thể cảm nhận được mẹ đang nhẹ nhàng vỗ về, như vậy chắc bé vẫn còn mơ ngủ? Bé từ từ mở mắt ra, quả nhiên nơi hoang vu kia lại biến mất.

Lần thứ ba bé nhắm mắt lại, khi thấy cảnh tượng hoang vắng trước mắt thì bé biết, sau khi xuyên qua trên cơ thể bé lại phát sinh chuyện kỳ quái, chỉ là không biết đây là tốt hay xấu?

Con người thường e sợ những điều chưa biết kết quả, nhưng kết quả này đã bày sẵn ở trước mắt bạn, để bạn không thể không đối mặt, vì vậy không có gì đáng sợ. Ít nhất Nha Nha nghĩ như vậy. Nếu bé nhất định phải đối mặt với nơi này, vậy đến đây đi, người đã chết một lần còn sợ chết lần nữa sao?

Chân ngẩn ngẩn bước từng bước nhỏ, bé cẩn thận đi xem xét xung quanh, vui mừng phát hiện chỗ bé đang bước đi rất bình thường? Tốt rồi, nếu đi dò đường mà bé cứ nghiêng ngả lao đảo, thật sự bé không muốn chút nào.

Nơi này không quá lớn, tuy rằng chân bé ngẩn, nhưng nửa tiếng đã đi hết khắp bốn phía.

Cuối cùng bé phát hiện —— nơi này không có cả một cọng cỏ. Đúng vậy, bạn không nghe lầm, thật sự không có cả rễ chân lông (trong rễ cây). Tất cả nơi này khá phù hợp với ấn tượng đầu tiên của bé —— trống trơn, một mảnh hoang vu.

Dưới chân hình như là đá cẩm thạch, ở giữa có một vết nứt, còn sạch sẽ không nhiễm bụi. Xung quanh đầy sương mù, có loại cảm giác hoang vắng, nhưng thật ra đều là giả, tay sờ lên vẫn có cảm giác nhưng vốn không xuyên qua được.

Không biết trong lòng nên vui mừng hay nản lòng? Bé chán nản ngồi xuống đất, từ từ suy nghĩ nguồn gốc của vật này. Nó từ đâu tới? Bé không biết.

Dựa theo các sự việc tính chất để không gian này xuất hiện, bé nghĩ tới ngày hôm qua sợi xích sắt kia dính máu của bé bị bà ngoại ném đi, nhưng đã ném xuống, hẳn là không có liên quan? Hơn nữa, rốt cuộc là có từ đâu hay bây giờ mới xuất hiện? Bé không dám xác định, nhưng dễ nhận thấy đây là một không gian độc lập, nhưng mà không biết có thể thần kỳ giống như trong tiểu thuyết hay không, có thể cất đồ từ bên ngoài vào không?

Nói thật ra, bé không mong đợi gì lớn đối với vật này, bởi vì không gian trong tiểu thuyết đều có Linh Tuyền Linh Thảo, tuy không thể bạch cốt sinh cơ, nhưng lại có thể khiến người ta bách bệnh bất xâm, dưỡng da làm đẹp cũng là cơ bản nhất, nhưng hiển nhiên nơi này không có gì cả.

Lặng lẽ mở mắt ra lần nữa, thấy mẹ đã đi ngủ, bé lại có một chút thất vọng, chẳng phải nói thời gian trong không gian không giống bên ngoài sao? Cái này của bé thật sự không phải hàng giả chứ?

Đôi mắt nhỏ quét nhanh bốn phía, phát hiện ngay bên cạnh là bộ quần áo bé vừa cởi ra, bé cố gắng nhìn chăm chú vào bộ đồ rồi suy nghĩ: đi vào, đi vào, đi vào... Quần áo vẫn không nhúc nhích.

Không cam lòng thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm trên người, không được, nếu thành công mẹ sẽ phát hiện. Cái gối đầu phía dưới? Tốt rồi, cái này không ảnh hưởng đến mẹ, cánh tay nhỏ bé từ từ đặt lên gối đầu, nghiêm túc nghĩ: đi vào ——

Một tiếng ‘keng’ vang lên, cái đầu nhỏ đụng vào mặt kháng cứng rắn, trong bóng đêm Nha Nha nở nụ cười thắng lợi.

Sau khi niềm vui bất ngờ này qua đi, Tiểu Nha Nha phát hiện, không gian này chẳng có gì cả.

Bên trong không có công pháp Tu Chân, cho nên bé không cần đi lên vào luyện công. Linh thảo linh dược hay thứ cơ bản nhất là ruộng đất trồng trọt đều không có, nên bé không cần vất vả và cần cù lao động. Trong nhà bé có đồ gì mọi đều trông coi rất chặt, nếu bé dám lấy thứ gì, ngay tức khắc người đàn bà kia sẽ tìm bà ngoại tranh cãi âm ỉ, không có việc gì cũng có thể kiếm chuyện, bé đâu dám gây rắc rối? Bé giống như đứa nhỏ có món đồ chơi mới, lại chỉ có thể nhìn không thể chơi đùa, trong lòng rất ngứa ngáy.

Dần dần, bé không để ý món đồ chơi mới này nữa, bởi vì toàn bộ lực hấp dẫn bé đều đặt vào bụng của mình —— đói, thật sự rất đói bụng, không phải không có đồ ăn, nhưng mà thứ nước canh lỏng bông kia, không có chút dầu muối thật sự quá khó nuốt, hơn nữa không thể no bụng. Bé muốn ăn thịt, ăn cá, lúc trước kéo người phụ nữ kia cùng đồng quy vu tận (cùng nhau chết) bé không nhú mồm một cái. Nhưng bây giờ bé thật sự hối hận, lúc ấy vì sao bé lại xúc động như vậy, chọn đúng lúc người phụ nữ kia say rượu lên con điên đấy? Được rồi, bé thừa nhận, vì thịt cá bé muốn tạo phản.

Rốt cuộc, năm mới luôn mong chờ đã đến, trước đây bé chẳng trông mong gì đến ngày Tết cả, nhưng bây giờ bé lại vô cùng chờ đợi năm mới đến, sang năm mới đó, chắc là sẽ có thịt ăn chứ?

Ngày Tết đến, mẹ và bé hai người vẫn quanh quẩn ngồi trong nhà, bà ngoại bưng tới một đĩa sủi cảo nhồi dưa cải bắp (1), bé không chọn lựa gì, tuy rằng một cái sủi cảo chỉ có chút thịt nhỏ như cái móng tay, nhưng rốt cuộc bé đã nhìn thấy thịt.

Thấy đứa nhỏ ăn ngấu nghiến, trong lòng bà ngoại và Ngọc Trân đều chua xót. Từ sau chuyện trứng gà lần đó, Chu Tiểu Mẫn càng trông coi chặt chẽ đồ đạc trong nhà. Không phải là không muốn cho cháu gái ăn ngon hơn, nhưng bà không thể làm được.

Bạn già mất sớm, cuộc sống nghèo khổ lại càng gian nan, con trai Đại Bát mười bảy tuổi vẫn chưa tìm được vợ, mãi đến gần hai mươi mới cưới vợ. Nhà con dâu trắng đĩnh thịnh vượng (2), điều kiện tốt hơn nhà bà rất nhiều, nếu không do vóc dáng và tính tình con dâu không tốt, thì sẽ không gả đến đây. Thật vất vả và con trai mới cưới được vợ, tự nhiên phải luôn cẩn thận, tuy rằng con dâu vốn bất mãn với điều kiện trong nhà, nhưng trên mặt cũng không tỏ vẻ gì, nhưng không ngờ con gái lại xảy ra chuyện như vậy ... Bà lại không có năng lực đi kiếm tiền nuôi hai mẹ con họ, không cần thận đồ con dâu thì còn có biện pháp nào? Nếu không có con trai, bà không bằng một cái móng tay.

(2)Trắng đĩnh thịnh vượng: Chỉ gia đình nhiều người, đặc biệt là con trai.

Bụng nhỏ của Nha Nha tổng cộng ăn hết sáu cái sủi cảo lớn mới ngừng lại, thấy ánh mắt bà ngoại và mẹ đều đổ lên nhìn mình, bé cảm thấy hơi xấu hổ: ‘Mấy cái đồ tham ăn này, sao lại không có tiền đồ như vậy? Chưa thấy qua thịt sao? Nhưng trong thâm tâm bé lại oan ức tự biện giải, thật sự đã lâu bé chưa được ăn thịt.’

“Mẹ, ăn sủi cảo đi, ngon lắm. Bà ngoại cũng ăn đi.” Nói xong, bé cảm thấy mình thật đáng xấu hổ. Lúc vừa xuyên tới, bé không biết rõ tình hình của đứa nhỏ này, mở miệng rõ ràng gọi một tiếng bà ngoại, thì thấy hai mẹ con nhà này vui mừng đến nỗi chảy nước mắt, nên bình thường bé đâu dám nói chuyện nữa? Có trời mới biết chỉ có thể nói vài từ, bé thống khổ đến thế nào.

“Ừ, mẹ ăn, mẹ ăn, Nha Nha của chúng ta đã biết lo nghĩ cho mẹ rồi.” Đoạn Ngọc Trân hạnh phúc ôm chầm lấy cơ thể nhỏ nhắn mềm mại của con gái hôn một cái.

“Đúng vậy, còn biết nhớ đến bà ngoại đây, Tiểu Nha Nha thật sự là một đứa bé hiếu thảo, Thành tử và Tăng ăn cái gì còn chưa có nhớ tới mẹ con đâu, chỉ có Nha Nha của chúng ta là ngoan.” Không phải là thiên vị cháu gái, cháu trai lớn và cháu trai nhỏ là sinh mệnh của bà, là cháu trai ruột thịt, sao bà có thể không thương? Nhưng hai đứa nó đã bị mẹ nó dạy hư, luôn có thành kiến với ba bà cháu bà, bà chăm sóc chúng từ nhỏ đến lớn mà đến tiếng gọi bà nội đều không tình nguyện, trong lòng bà dù yêu thương chúng nhiều đến đâu cũng dần trở nên lạnh giá.

Được khen ngợi làm mặt bé đỏ bừng, ăn nhiều như vậy mới nhớ tới người khác, vậy mà còn được khen? Bé vội vàng lấy muỗng nhỏ múc sủi cảo vào bát hai người, sau đó dùng đôi mắt ngây thơ trông chờ nhìn họ, bộ dạng đáng yêu kia làm mặt hai mẹ con bà cười như hoa đang nở.

Thời gian hạnh phúc rất ngắn ngủi, qua mừng một Tết lại phải ăn nước canh lỏng lẻo như trước, có lẽ nhà mẹ còn nhiều đồ ngon, nhưng tuyệt đối không có phần cho mẹ con bé.

Tiểu Nha Nha nằm trên giường nhìn tuyết rơi bên ngoài, còn có thể làm sao bây giờ? Tiếp tục chịu đựng đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Xuân về hoa nở, chuyện Nha Nha vui vẻ nhất là có thể mở cửa sổ. Không chỉ vì cô có thể tận hưởng bầu không khí mát mẻ sau một mùa đông bị kìm nén, mà cô còn ‘hóng’ những tin bất quái bên ngoài cửa sổ, tăng thêm chút lạc thú cho cuộc sống nhàm chán.

Ai bảo vì mẹ không cho bé đi ra ngoài đây? Mấy tháng trước bé bước đi còn chưa vững, nhưng Nha Nha bây giờ đã có thể chạy chậm mà không sợ té ngã. Thành tử và Tăng nhà cậu chơi đùa trong sân cả ngày, Đoạn Ngọc Trân lo lắng sợ con gái bị bắt nạt nên chỉ cho bé chơi loanh quanh trong phòng, dù thế nào cũng không cho bé đi ra ngoài. Có lẽ vì mẹ lo lắng, hoặc vì mẹ muốn ở cạnh bé nhiều hơn.

Nha Nha ngồi trước cửa sổ quay đầu lại, sầu lo nhìn người mẹ đang ôm yếu nằm trên giường. Trong mắt của bé tuổi của người mẹ này còn rất nhỏ, nhưng cô ấy thật sự rất tốt với bé. Toàn bộ tình yêu thương cô ấy đều dành cho con gái, nhưng cô ấy không biết con gái của cô ấy đã không thể trở về được nữa.

Gần đây, cô ấy thường xuyên ngủ mê man, trên mặt Nha Nha hiện vẻ đau buồn: Trái tim con người được làm từ máu thịt, đối với người mẹ quan tâm mình như vậy, sao bé có thể không thương? Đôi khi, thậm chí bé còn oán trách vì sao cho bé không gian mà bên trong không có gì cả? Chỉ cần một cây thảo dược là có thể cứu mạng mẹ bé.

“Mẹ, mẹ, người đã về? Có mang đồ ăn ngon về cho con không?” Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng la hét ồn ào của hai anh em Thành tử và Tăng, thì Nha Nha biết người mợ hung dữ kia của bé đã trở lại.

Lúc này bé đang lo nhất một chuyện, nếu như mẹ thật sự qua đời, thì bé phải làm sao bây giờ?

“Đi đi đi, âm ỹ cái gì mà âm ỹ? Không thấy mẹ các con bị người khác bắt nạt sao? Không đùa nào nghĩ phải trút giận cho mẹ, chỉ nhớ tới ăn? Ha ha ă, ăn tới chết luôn đi.” Nghe thấy tiếng chửi mắng bên ngoài, hiển nhiên là tâm trạng vô cùng không tốt.

Nha Nha vội vàng rút đầu vào trong, lúc này nếu để mợ thấy bé thì nhất định sẽ lấy bé ra để trút giận.

“Tiểu Mẫn, con bị sao vậy?” Bà ngoại thấy con dâu trở về mà cả người nhếch nhác thì quan tâm lại gần hỏi.

Thấy mẹ chồng quan tâm, Chu Tiểu Mẫn phui bụi đất trên người rồi tức giận nói: “Đừng nói nữa, còn không phải vì thằng nhóc nhà họ La kia? Chuyện ông nội nó thờ ra thì ít, hít vào thì nhiều đầu phải chuyện ngày một ngày hai, mắc mớ gì nó không để người ta nói? Vừa nãy vất vả lắm con mới lấy được trư hạ thủy (1) từ chỗ anh con, vậy mà thằng nhóc chết tiệt kia lại đập rớt xuống đất, đáng giận nhất chính là nó không đợi con lượm lên đã thả chó đến ăn? Thật tiếc nửa ký lòng lợn kia, để cho chó ăn hết, suýt chút nữa con súc sinh đó cắn luôn cả con. Thằng nhóc chết tiệt đó thật đáng giận, nếu không phải con không đuổi kịp nó thì con đã thay người lớn nhà nó dạy dỗ nó một trận rồi. Không được, không thể để yên thế này được, nhất định con phải nghĩ cách bắt nó bồi thường.”

(1) Trư hạ thủy (lòng lợn) đa phần chỉ ruột lợn, tim lợn, dạ dày lợn, gan lợn vv.... Với món ăn kiểu Trung Quốc lấy trư hạ thủy làm nguyên liệu chính có dạ dày lợn xào dưa chua (Quảng Đông), lòng lợn luộc (Quảng Đông), dồi luộc (Quảng Đông), canh dạ dày (Quảng Đông), gan xào (Bắc Kinh), bầu dục xào thập cẩm (Bắc Kinh) vv....

Nghĩ đến nửa ký lòng lợn cô ta liền đau lòng, anh cô ta có quan hệ tốt với trấn trên nên đôi khi mang về nhiều món ăn ngon, nhưng chuyện này chỉ là số ít, đến phiên nhà cô ta lại càng ít hơn, cô ta muốn lấy về một chút cho hai đứa con ăn đỡ thèm, kết quả đều bị con chó của thằng nhóc kia ăn hết, quả thực còn đau hơn cắn thịt cô ta.

“Lòng lợn? Mẹ, con muốn gan tim lợn, con muốn ăn gan lợn...” Nghe thấy đồ ăn đến miệng đã không còn, hai anh em Thành tử bu quanh mẹ khóc một trận.

Nha Nha thỏa mãn đóng cửa sổ nhỏ, trong lòng cười thầm: Đáng, đáng lắm, cho các người ăn một mình? Tuy rằng nhớ tới món ruột lợn chiên giòn, bầu dục xào thập cẩm khiến bé thèm chảy nước miếng, nhưng những món đó dù có cũng không tới phiên hai mẹ con bé. Không, phải nói là không tới phiên ba bà cháu ăn, vậy không bằng cho chó ăn, tránh cho vốc đáng mẹ con ba người quá mập còn phải giảm béo. Về phần người cậu không có tồn tại kia? Vợ mình mắng ai cũng không quan, coi như làm ông ấy tức chết.

Tâm tình bé tốt, không muốn hóng chuyện nữa, xoay người đi vào nhìn mẹ đã tỉnh dậy chưa?

Trong lòng bé có một ý nghĩ bị xem nhẹ chính là: Nhóc con nhà họ La, làm thật tốt!

—— Ta là đường ranh giới ——

“Nha Nha...” Đoạn Ngọc Trân vẫy tay bảo con gái tới gần, sắc mặt ửng đỏ mang theo nụ cười vui vẻ.

Thấy mẹ đặc biệt có tinh thần hơn bình thường, trong lòng Nha Nha chua xót, ánh mắt hơi cay cay: Đây có lẽ chính là hồi quang phản chiếu (2) mà người xưa thường nói đi? Mấy ngày nay bệnh của mẹ càng ngày càng nặng, thời gian tính tảo chỉ có hơn một tiếng. Bà ngoại thấy con gái có thể ra đi bất cứ lúc nào, sợ bị cháu gái nhìn thấy nên bảo bé chỉ được ở trong phòng. Bây giờ bảo bé lại là vì muốn nhìn mặt bé lần cuối sao?

(2) Hồi quang phản chiếu: Một số người bệnh trạng thái nặng, bệnh lâu ngày, cơ thể quá suy yếu đột nhiên tinh thần tỉnh táo, thân thể tự nhiên khỏe mạnh, hoặc nói cười sáng khoái, muốn ăn uống, gò má đỏ là dấu hiệu chính khi muốn thoát, bệnh tình nguy hiểm, đây là hiện tượng bình tĩnh trước khi chết. Y học cổ truyền gọi là hiện tượng “Hồi quang phản chiếu” hoặc “Giả thần”. Cũng như ngọn đèn trước khi tắt, ánh lửa tự nhiên rực sáng, hiện tượng người bệnh tự nhiên đột tỉnh cũng như thế. Thông thường người bệnh rơi vào trường hợp này thì khoảng hai tiếng đồng hồ sau sẽ chết.

“Mẹ.” Nha Nha ngoan ngoan đi đến bên cạnh mẹ, ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn người phụ nữ làm mẹ bé đã được một năm. Kỳ thật đáng đáp cô ấy rất

đẹp mắt, cho dù bây giờ đã ốm đi nhiều, vẫn có thể nhìn ra đường nét xinh đẹp đó.

“Nha Nha, đến đây, nghe mẹ nói.” Đoạn Ngọc Trân một mồi tựa vào cái gối ngồi trên giường lò, nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của con gái, khẽ nói, “Nha Nha, mẹ vẫn luôn không đặt tên cho con, bởi vì mẹ muốn chờ ba ba con trở về đặt, ba ba con có học thức, ông ấy sẽ đặt cho Nha Nha một cái tên rất hay. Nhưng mẹ không đợi được ba ba, hiện tại chỉ có thể lấy tên mẹ đặt cho con.” Nói một hồi nhiều câu như thế, Đoạn Ngọc Trân cảm thấy không còn chút sức lực nào, cô thở gấp, chuẩn bị dùng toàn bộ sức lực để nói tiếp. Cho dù con gái còn nhỏ, bây giờ vốn không thể nhớ được gì, nhưng đây là chuyện người mẹ như cô nhất định phải nói.

“Mẹ, Nha Nha không cần ba ba, Nha Nha chỉ cần mẹ.” Nói xong câu này, trong mắt Nha Nha đã đầy nước mắt. Tại sao người phụ nữ nào cũng như vậy? Chờ đợi người đàn ông không bao giờ quay về, thật sự đáng giá sao?

“Ngoan nào, Nha Nha nghe mẹ nói, mẹ thật sự muốn ở mãi bên cạnh con, nhưng mẹ xin lỗi vì không làm được. Mẹ tin tưởng ba ba con không phải có ý không trở lại, trong lòng ông ấy nhất định luôn nhớ tới hai mẹ con chúng ta.” Nghĩ đến vẻ mặt vui sướng của chồng khi biết cô mang thai, Đoạn Ngọc Trân kiên quyết cho rằng nhất định hẳn có nỗi khổ trong lòng. Chỉ là cô không thể chờ được đến ngày đó.

“Ngoan, nghe mẹ nói, thời gian của mẹ thật sự không còn nhiều lắm.” Nén nước mắt cầm tay con gái áp lên mặt, cô gần từng tiếng nói, “Ba con tên là Tiêu Trung Thần, ông ấy xuống nông thôn đi vào thôn Ngũ Liễu chúng ta, ông ấy có học thức, là người rất thông minh, nếu ông ấy biết có Nha Nha, ông ấy nhất định sẽ thực thích Nha Nha.” Nước mắt lăn xuống từ khóe mắt, trong mắt mơ hồ, tựa như thấy được nụ cười quen thuộc của chồng.

“Nha Nha.” Cô gắt gao nắm tay con gái, trịnh trọng nói, “Nhớ rõ, tên của con là Tiêu Tư Thần, không được quên, con tên là Tiêu Tư Thần...” Nói xong lời cuối cùng, đôi mắt đầy nước mắt từ từ nhắm lại, yên lặng giống như đứa bé đang ngủ.

Bà ngoại vội vàng đưa tay xuống mũi con gái, cảm thấy có hơi thở mỏng manh lướt qua mu bàn tay mình thì mới thở phào nhẹ nhõm rút tay về.

“Trần Nhi, sao con còn chưa hết hy vọng? Đến lúc này còn nhớ thương hẳn?” Nhìn con gái chỉ còn da bọc xương, bà ngoại không nhịn được khóc to oán trách. Nếu như ban đầu bà không cho gả con gái cho người từ thành phố xuống nông thôn kia, có lẽ con gái sẽ không trở nên như bây giờ?

Tiêu Tư Thần, Tiêu Tư Thần, đã thành như vậy còn nhớ đến người đàn ông đó sao? Nha Nha cảm thấy tay mẹ dần lạnh như băng, nước mắt từ từ chảy xuống. Đôi bàn tay mẹ gầy trơ xương, còn không thấy mạch máu màu xanh, là vì dùng hết tâm huyết để nhớ về người đàn ông không chịu trách nhiệm đó sao?

“Nha Nha, mẹ con đang ngủ, chúng ta đừng quấy rầy mẹ ngủ, bà ngoại dẫn con ra ngoài chơi.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu gái đầy nước mắt, bà ngoại lau nước mắt trên mặt mình, kéo tay Nha Nha từ trong tay con gái ra. Đứa bé còn nhỏ, vốn không thể hiểu được lời con gái nói, lúc này có lẽ bé bị mẹ dọa sợ, dất bé ra ngoài thì tốt hơn.

Nha Nha ngồi trước cửa, nhớ lại những lời mẹ vừa nói. Mẹ nói ba xuống nông thôn tới thôn Ngũ Liễu? Vậy chỗ bé ở hẳn là thôn Ngũ Liễu. Xuống nông thôn? Bé nhớ rõ thời kì năm 60/70 có xảy ra chuyện lớn, nhưng rốt cuộc là năm nào thì bé lại không nhớ rõ.

Chỗ này rất khác so với cuộc sống lúc trước của bé, bé chỉ nghe người đời trước nói về chữ phiến ngữ, nhưng chưa từng để trong lòng. Chẳng lẽ, hiện tại chính là thời kì đó? Vậy ba Nha Nha này đã trở về trong thành phố? Còn nhớ khi còn bé, bé có xem qua một chương trình TV, nói về thời kì thanh niên trí thức xuống nông thôn, lưu lại đứa nhỏ, chẳng lẽ bé cũng là một thành viên trong đó?

“Sao mày không khóc? Mẹ tao nói mẹ mày sẽ chết, mày không có mẹ nữa rồi mà không muốn khóc sao?” Tầng chơi ngoài sân đã rồi, gắp con bé chết tiệt mẹ luôn nói đang ngồi ngơ ngác trước cửa, nó tò mò ngồi xôm xuống trước mặt bé, lớn tiếng hỏi thắc mắc trong lòng. Trước kia không chú ý, bây giờ nó mới phát hiện, dáng dấp con bé này nhìn rất tốt, đẹp hơn đứa em gái luôn chảy nước mũi của Thiết Trụ. Nó ăn rất nhiều sao? Sao mẹ lại không thích nó nhỉ?

“Mẹ anh mới chết đó.” Trong lòng Nha Nha đang không vui lại nghe được lời này, tức giận trừng mắt, tiện tay nhặt một cục đá lên định ném tới, thấy vẻ mặt thẳng thớm kia hoảng sợ, bé bắt đầu đi xuống cục đá xuống. Nếu hôm nay đánh thẳng thớm này, có thể tới nay mẹ sẽ không chịu nổi nữa?

Tầng bị khiếp sợ bởi ánh mắt hung hãn của bé, mẹ nó tuy rằng hung dữ, nhưng chưa từng nhìn hãn như vậy? Nó hoảng sợ quay đầu nhanh chân chạy đi: ô... Hèn gì mẹ nó không thích con bé kia, ánh mắt của nó rất dọa người, mẹ ơi con sợ lắm... .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Chu Tiểu Mẫn vừa từ chỗ làm việc về, trong tay cầm áo khoác, thấy Tăng con trai nhỏ khóc chạy tới. Cô ta cau mày quan sát con từ trên xuống dưới một lượt, thấy nó không bị thương, lập tức tức giận mắng: “Lại làm sao vậy? Ngày nào cũng khóc khóc khóc, chỉ biết khóc, Chu Tiểu Mẫn tôi sao lại sinh ra một đứa con trai như vậy? Y như cha của mày, đi về nhà.” Đánh nhau với người ta lần nào cũng thua, bị người ta đánh rồi khóc, bản lĩnh gì cũng

không có, một chút cũng không giống Chu Tiểu Mẫn cô.

“Mẹ, con bé chết tiết kia trùng mắt nhìn con.” Tăng khóc sụt sùi vào người mẹ, nghĩ đến ánh mắt hung dữ của con bé kia, trong lòng nó đến giờ còn hoảng sợ.

“Con bé chết tiết nào?” Chu Tiểu Mẫn bị cách nói của con làm hồ đồ.

“Chính là con bé nhà chúng ta —— Nha Nha đó, nó trùng con, rất kinh khủng, oa...” Nói xong lại lớn tiếng khóc lên.

Chu Tiểu Mẫn nghe xong tức giận muốn đánh người, không phải đối với Nha Nha mà là thằng con trai yếu đuối này của mình. Con bé kia mới ba tuổi, cơ thể lại gầy yếu, nhìn không khác gì đứa bé hai tuổi, thằng nhóc này đã sáu tuổi rồi vậy mà lại bị một con nhóc hai ba tuổi dọa khóc? Nó còn có thể làm cái gì chứ?

Cô ta hung hăng tát vào mặt Tăng một cái, tức giận mắng: “Đồ vô dụng, chỉ bị một đứa con nít trùng mắt thôi cũng khóc, còn không biết xấu hổ tới khóc với mẹ? Tại sao mẹ lại sinh ra một đứa vô dụng như mày chứ? Y như người cha phế vật của mày, cút ra ngoài đi, thấy mày mẹ liền tức giận.” Nói xong, không để ý đến con trai đang oa oa khóc lớn xoay người đi vào nhà.

Lúc Chu Tiểu Mẫn vào trong nhà, đứng lúc thấy bà ngoại bùng chậu nước từ trong phòng phía tây ra, nghĩ đến cô em chồng chẳng mấy chốc sẽ về với ông bà thì về mặt cô ta đầy chán ghét. Tuổi còn trẻ chết yếu trong nhà sẽ có nhiều xui xẻo? Sau này ai còn dám ở phòng đó nữa? Trong lòng không ngừng buồn bực, nhưng hiện tại mọi người như vậy, nếu cô ta nhiều lời đứng lúc đối phương tất thõ, thì dù cô ta có mười cái miệng cũng không giải thích được. Nghĩ vậy, cô ta ‘phì’(nhổ nước bọt á 呸) một cái về phía phòng phía tây, xoay người đi ra sân mức nước rửa mặt.

Thấy về mặt chán ghét của con dâu, bà ngoại im lặng, lặng lẽ đóng cửa phòng con gái. Một tay bà bùng chậu nước, một tay lau nước mắt trên mặt: Trần Nhi của bà đã bắt đầu mơ hồ không nhận ra ai cả, hẳn là chỉ còn khoảng hai ngày, cứ để nó yên tâm đi đi.

Nha Nha ngồi trước bàn trong phòng bà ngoại, tay nhỏ bé chống cằm, ngơ ngác nhìn lá cây ngoài cửa sổ. Đều nói người trưởng thành không cần lo nghĩ gì, nhưng hiện tại bé chưa trưởng thành mà đã rất sầu lo: Nếu mẹ thật sự mất, bé nên làm gì bây giờ?

—— Ta là đường ranh giới ——

Một buổi sáng như bình thường, năm ấy Đoạn Ngọc Trần hai mươi ba tuổi nhắm hai mắt lại, không tỉnh lại nữa.

Nhìn thi thể mẹ bị người ta khiêng đi, Nha Nha khóc lớn: Bé khóc không chỉ vì người mẹ đời này, còn vì người mẹ đời trước, bản thân đã chết gần một năm, mẹ, người có khỏe không? Mẹ lương thiện yếu đuối như thế, rốt cuộc có thể nhẫn tâm vứt bỏ người đàn ông phản bội kia không? Một người mẹ mất con gái, làm sao vượt qua nỗi những ngày tháng tiếp theo? Còn có, mất đi mẹ rồi sau này bé phải làm sao bây giờ? Cơ thể này còn nhỏ, không thể làm được gì cả, bé phải sống sót thế nào?

Đầy bi thương, đầy bất lực, ủy khuất, Nha Nha buông thả mình khóc, bởi vì bé biết, đây là cơ hội duy nhất mà bé có thể khóc quang minh chính đại. Sau này bé phải cụp đuôi làm người, cẩn thận từng li từng tí sống trong nhà này, không còn cơ hội để lớn tiếng khóc.

Mẹ không còn, nhưng cuộc sống vẫn tiếp tục. Để cuộc sống sau này được dễ chịu, mỗi ngày bé đều chạy trước chạy sau theo giúp đỡ bà ngoại, hy vọng để mẹ biết bé không phải kẻ vô dụng, bé có thể làm việc.

Dù bé cẩn thận đến đâu, phiền toái vẫn tìm đến.

Hôm nay, Chu Tiểu Mẫn nhủ mày đi về nhà, lúc này cô đến nhà bí thư trong thôn, muốn nói chuyện chồng cô làm việc trong đội một, nhưng đúng lúc bí thư không có ở nhà, cô chỉ có thể trở về.

Ai, tuy chồng cô không có bản lĩnh gì, nhưng coi như là người an phận thủ thường, làm việc rất chăm chỉ, lãnh đạo trong đội có ấn tượng tốt với hân, các phương diện đều đặc biệt chiếu cố. Nhưng mấy ngày nay, cô lại nghe nói lãnh đạo muốn điều hân đến đội hai? Đội hai không có mấy người đứng đắn, toàn là người lãnh đạo thôn nhìn không vừa mắt, sao lại điều chồng cô đến đó chứ?

Nghĩ mãi vẫn không rõ, lòng mày của Chu Tiểu Mẫn đều nhăn lại thành một cục.

“Ôi, đây không phải là chị Tiểu Mẫn sao? Làm sao vậy? Có chuyện gì phiền lòng vậy kể với em đi.” Một người đàn bà hơn hai mươi tuổi từ đầu thôn đi tới, tóc chải bóng loáng, trên người mặc một bộ đồ màu hồng nhạt làm từ sợi tổng hợp, đây là thứ mọi cô gái trong thôn đều yêu thích.

“Ôi, thì ra là Thục Phân, sao em rảnh rồi vậy, không ở nhà trông tiêu tổ tông nhà em sao?” Nhìn thấy Thục Phân cùng thôn, Chu Tiểu Mẫn dừng bước cười chào hỏi cô ta, khi nói chuyện không ngừng đánh giá quần áo đối phương, nhìn thế nào cũng thích.

Vu Thục Phân đều xem ở trong mắt hé miệng cười, đan hai tay vào nhau nói: “Vì hôm nay ba Hồ từ ở nhà. Anh ấy ở nhà trông nom để em ra ngoài hóng gió.” Trong giọng nói mang theo tự hào vô cùng. Đàn ông trong thôn này, người có thể so sánh với Kiến Quốc nhà cô ta thật sự vô cùng ít ỏi.

“Kiến Quốc thật là tốt, biết đau biết thương em, ai, đời này của chị không có phúc phận đó.” Nhớ tới gã chồng ở nhà không dám thả một cái rắm, hiếm có dịp Chu Tiểu Mẫn thở dài thườn thọt.

“Làm sao vậy, chị Tiểu Mẫn, vừa nãy em thấy chị hình như có chuyện lo lắng, có chuyện gì không vui sao, chị nói với em đi.” Về mặt Vu Thục Phân quan tâm nhìn cô, đám đàn bà ở thôn này hứng thú nhất với chuyện riêng tư của nhà người khác.

“Đừng nói nữa, từ sau khi cô em chồng đoán mệnh của chị qua đời, trong nhà luôn có chuyện không vui, em xem xem, mấy ngày nay, Thành tử và Tăng nhà chị đều bị thăng nhóc nhà họ Vương đánh, tuy rằng đánh nhau là chuyện bình thường, nhưng cũng không có dữ dội như vậy? Suýt nữa mặt Thành tử bị phá tướng. Còn nữa mấy ngày nay thất lung của chị đau, nằm ở nhà hai ngày làm chậm trễ bao nhiêu chuyện? Vẫn chưa xong, em nói xem anh rể em đang làm việc tốt ở đội một, đột nhiên lãnh đạo nói muốn điều đi đội hai, em nói đây là chuyện gì a?” Thấy có người hỏi, Chu Tiểu Mẫn nói hết tất cả khổ tâm ra. Cuộc sống thế này, không có đến một ngày vui về.

“Đội hai?” Vu Thục Phân kinh ngạc nhìn Chu Tiểu Mẫn, rồi sau đó cuống quýt giống như người đàn ông của mình phải chuyển sang đội hai, siết chặt tay đối phương nói, “Chị Tiểu Mẫn, trăm ngàn lần không thể sang đội hai này, hai chúng ta lớn lên cùng nhau, em sẽ không lừa chị, đội hai kia không có ai là người tốt, nếu anh rể đi theo bọn họ học thói xấu thì làm sao bây giờ? Điều tốt khó học, điều xấu thì chỉ cần học trong mấy ngày, muốn kéo về như cũ cũng không được đâu.”

“Đúng vậy, chị cũng đang lo chuyện này đây? Trong đó ai nấy đều dùng thủ đoạn gian dối, nếu dạy điều xấu cho chồng chị thì làm sao bây giờ?” Chồng cô lại yếu đuối, bây giờ đã biết lo lắng cho gia đình, nếu theo những người đó học thói xấu thì cô hối hận đến chết mất?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Vu Thục Phân thấy xung quanh không có ai, tiến đến bên cạnh Chu Tiểu Mẫn khẽ nói: “Chị Tiểu Mẫn, không phải em thích nói láo, chị có phát hiện không, vài năm nay nhà chị không được yên ổn, theo lý chị và anh rể đều có năng lực, thế sao bây giờ còn khó khăn như vậy? Nếu em có một nửa năng lực của chị thì hiện tại nhà em không chỉ có thể thôi đâu.”

“Đúng vậy.” Chu Tiểu Mẫn như tìm được tri kỷ, lời kéo cô ta bắt đầu kể khổ, “Em nói xem mỗi ngày chị làm việc chẳng khác nào đàn ông, đi sớm về muộn, trong nhà nhìn ăn nhìn mặc, không nổi mua quần áo, nhưng vì sao cuộc sống vẫn khó khăn như vậy?” Khi nói chuyện, ánh mắt cô rơi xuống bộ quần áo màu hồng nhạt làm từ sợi tổng hợp của đối phương, tuy biết quần áo này mặc trên người mình không đẹp như người ta, vẫn không nhìn được vron tay sờ tay áo đối phương rồi khen, “Vải này thật trơn bóng.”

Thấy sự hâm mộ trong mắt đối phương, trong lòng Vu Thục Phân đắc ý, sau đó làm bộ như không thèm để ý vron tay áo nói: “Cái này là mấy ngày trước Kiến Quốc vào thành mua cho em, nói là loại vải đang thịnh hành nhất, gọi là sợi tổng hợp gì đó, ha ha, chị nói xem dân quê chúng ta mặc đồ chỉ cần chắc chắn là được rồi đúng không? Em nói anh ấy tiêu tiền quá bừa bãi, Kiến Quốc nhà em lại nói em mặc đẹp, anh ấy nhìn cũng vui vẻ, nên dứt khoát mua cho em một bộ.” Nói xong, có chút ngượng ngùng đẩy đẩy cánh tay Chu Tiểu Mẫn, khẽ nói, “Chuyện này em chỉ nói với chị, chị đừng chê cười em.”

“Ha ha, xem em nói kia, Kiến Quốc đối xử tốt với em, chị vui cho em còn không kịp sao lại chê cười em?” Nói là nói như vậy, trong lòng Chu Tiểu Mẫn thâm ganh ghét: Không phải chỉ là một bộ đồ sao? Khoe cái gì chứ? Vu Thục Phân cô gả cho Triệu Kiến Quốc như thế nào, tương lai tôi không biết sao?

Vu Thục Phân khoe khoang đủ, tiếp tục nói chủ đề vừa rồi: “Chị Tiểu Mẫn, chị có phát hiện không? Ngọc Trân em chồng của chị, trước khi chưa sinh con rất tốt, tuy rằng cơ thể suy nhược nhưng không xấu đến mức này, bây giờ chị thấy thế nào? Người cũng đi rồi? Còn bà cụ nhà chị, hiện nay chắc cơ thể không tốt lắm phải không? Từng chuyện trong nhà chị không phải từ sau khi con nhóc kia sinh ra mới có sao?”

Chu Tiểu Mẫn nghĩ một lúc, đúng là có chuyện như vậy, cơ thể em chồng suy nhược từ nhỏ, nhưng không yếu như vậy, sinh con xong thì gần như nằm luôn trên mặt kháng? Nghĩ vậy, cô vội vàng túm lấy cánh tay đối phương, lo lắng hỏi: “Ý em là vì Nha Nha sao?”

Thấy đối phương kích động, Vu Thục Phân bừa môi nói: “Chị nói đi? Chị gái gốc của em, lúc con bé kia sinh ra y như con mèo nhỏ, mọi người đều cho rằng không sống nổi, kết quả hiện tại con bé kia tốt rồi nhưng mẹ nó thì không còn. Chị có nhớ trước đây khi còn bé chúng ta hay nghe kể về yêu quái chuyên hấp thu tinh khí con người không? Em thấy con bé này có điểm kỳ quái, ban đầu có mẹ nó chống đỡ nên không ảnh hưởng đến chị, bây giờ mẹ nó không còn thì tới bà ngoại, đến khi bà ngoại nó đi rồi thì chị phải cẩn thận hai đứa Thành tử và Tăng thật tốt đó? Nếu lại gần con bé kia thì rất nguy hiểm.” Nói xong lời cuối cùng, cô ta chà xát cánh tay mình, cảm thấy hôm nay trời thật lạnh.

Chu Tiểu Mẫn hoàn toàn bị hù choáng váng, cô từ từ nhớ lại những chuyện sau khi con bé đó ra đời, càng nghĩ càng thấy đối phương nói có lý, cả người như nhũn ra, nếu không phải tay vịn trên người Vu Thục Phân thì đã té ngã dưới đất.

Ánh mắt cô hoảng loạn nhìn về trước, giọng nói thì run run: “Em, em nói làm đầu óc chị loạn hết lên, chị phải về cẩn thận suy nghĩ. Đúng rồi, Thành tử và Tăng còn ở nhà, chị đi trước.” Nói xong, cô bước nhanh về nhà, không quay đầu nhìn Vu Thục Phân một cái, như sợ về trễ thì con trai sẽ bị con bé kia hại vậy.

Thấy Chu Tiểu Mẫn đi rồi, Vu Thục Phân lạnh lùng cười, vỗ vỗ chỗ đối phương vừa mới đụng, đắc ý nói: “Đoạn Ngọc Trân, không phải cô rất có bản lĩnh sao? Ý vào có chút sắc đẹp thì đắc ý, hừ, tôi không trị được cô, chẳng lẽ không trị được con bé chết tiệt cô sinh ra ư?” Nghĩ đến lúc trước chồng có một lòng muốn kết hôn với Đoạn Ngọc Trân, trong lòng cô hận, cô có điểm nào thua kém con ma ốm kia? Tại sao đàn ông trong thôn đều thích cô ta?

Hiện tại tốt lắm, cô ta không còn, lũ đàn ông thói kia chẳng còn ai để mà nhớ với chả thương.

Đoạn Ngọc Trân, nếu cô ở dưới đó có linh, thấy hôm nay con gái cô như vậy, hừ, cô sẽ hối hận chết.

Về mặt Chu Tiểu Mẫn hoảng hốt quay về nhà, vừa tới cửa thì thấy Nha Nha ngồi trên bậc cửa, tay nhỏ chống đầu nhìn mấy con gà trong chuồng.

Cô cẩn thận đánh giá tướng mạo con bé, giật mình phát hiện, khi nào thì vóc dáng con bé này tốt như vậy? Xem khuôn mặt, còn dễ nhìn hơn em chồng Ngọc Trân? Hai năm trước nó còn gầy yếu y như con mèo con?

“Chỉ có nhớ trước đây khi chúng ta còn bé hay nghe kể về yêu quái chuyên hấp thu tinh khí con người không?” Trong đầu vang lên câu nói lúc nãy của Vu Thục Phân, cô giật mình một cái, nghĩ tới chuyện Tăng con trai nhỏ bị con nha đầu này dọa khóc, lúc ấy cô oán trách con vô dụng, nhưng bây giờ ngẫm lại, sao con cô có thể bị một đứa bé nhỏ dọa thành như vậy?

Đang suy nghĩ thì thấy mẹ chồng cầm hai cây hành từ sân sau, vừa đi vừa không ngừng ho.

“Mẹ, mẹ ho khan thế này có sao không? Mấy ngày rồi?” Cô nhớ rõ hôm qua mẹ chồng không ho nặng như vậy? Mới qua một ngày sao đã nghiêm trọng thế?

“Không có việc gì, người già ai không có bệnh? Qua hai ngày thì tốt rồi, không cần để ý đến mẹ.” Hiếm khi bà ngoại thấy con dâu quan tâm mình, vội vàng cười xua tay. Nói thật, bà không an tâm về cháu gái, nếu không bà – người đầu bạc tiền người đầu xanh, đã sớm ngã quy. Hiện tại cố gắng chống đỡ, vì sợ bà mà không còn thì Nha Nha đáng thương bị bơ vơ?

Nhưng Chu Tiểu Mẫn không nghĩ rằng mẹ chồng đang thương nhớ con gái đã mất, trong lòng cô khẳng định Vu Thục Phân nói đúng —— con bé kia chính là yêu quái chuyên hút máu người, không thể giữ nó lại, giữ nó cả nhà cô sẽ chịu tai vạ.

Nghĩ vậy, cô không biểu hiện gì, đi vòng qua Nha Nha vào phòng mình, âm thầm tính toán buổi tối nên nói thế nào với chồng, chuyện khác cô có thể làm chủ, nhưng đây là chuyện lớn cô không thể tùy ý quyết định.

Đêm đó, Đoạn Vĩnh Quý thả lỏng người nằm trên giường, mệt mỏi cả ngày, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi, hiện tại hắn chỉ muốn ngủ một giấc ngon lành, không muốn nghĩ gì hết.

“Vĩnh Quý, đừng ngủ, em có chuyện muốn nói với anh.” Chu Tiểu Mẫn đóng kỹ cửa, thấy chồng cô bắt đầu ngáy, tiến lên đánh một cái làm hắn tỉnh hẳn.

“Hả?” Đoạn Vĩnh Quý bị đánh giật mình, mở mắt ra không kiên nhẫn nhìn vợ nói, “Làm sao vậy? Trễ như vậy không ngủ còn có chuyện gì?” Chuyện trong nhà đều do vợ quyết định, hắn lười quản, mỗi ngày ra ngoài làm việc mệt muốn chết, buổi tối về chỉ muốn nằm xuống ngủ. Hơn nữa, bà vợ này không làm được việc thì cũng phải chịu, hắn âm ỷ làm gì?

“Ngủ ngủ ngủ, ngày nào về cũng chỉ biết ngủ, ngủ tới chết luôn đi?” Nghĩ đến Triệu Kiến Quốc kia quan tâm Thục Phân, càng xem Chu Tiểu Mẫn càng tức chồng mình, sao cô phải gả cho người đàn ông hèn nhát như thế? Thật sự là đời trước không thấp hương, đời này không gả cho người tốt.

“Được được được, em nói đi, chuyện gì.” Đoạn Vĩnh Quý bất đắc dĩ lấy lại tinh thần ngồi dậy, nếu không nghe cô nói xong, đêm nay hắn đừng hòng đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Em nói gì?” Đoạn Vĩnh Quý nghe vợ nói xong thì sợ hãi giật mình la lên, sau đó phát hiện giọng mình quá lớn, vội vàng hạ giọng khàn khàn trương túm lấy cánh tay cô nói, “Có phải mới yên ổn hai năm em đã không chịu nổi không? Lời này em cũng dám nói? Nếu như bị người ngoài nghe được, không biết sẽ gặp phiền phức gì? Chuyện mấy năm trước em quên rồi phải không? Anh thấy Vu Thục Phân không phải người tốt, thôn chúng ta có phụ nữ nào như cô ta, ngày nào cũng bắt chồng giữ con rồi đi chơi một mình? Về sau em cách xa cô ta một chút, lắng lo như vậy có ngày em sẽ bị liên lụy.” Chuyện mấy năm trước trong thôn còn ít sao? Yêu ma quỷ quái đều là nhân vật điển hình, hiện tại những người này thành thật, bà vợ ngốc hắn còn đi đầu, cảm thấy trong nhà thái bình quá đúng không? Chu Tiểu Mẫn bị chồng chửi ề mặt, nhưng cô không cãi lại, nếu bình thường Đoạn Vĩnh Quý dám nói như vậy cô sớm tức giận, nhưng nghĩ đến chuyện mấy năm trước cô hơi sợ. Lại nghĩ, điều này không phải cô nói, cô sợ gì? Và lại, sự thật bày ra trước mặt, chính là nói đến Nha Nha, còn không cho cô nói sao?

Nghĩ đến đây, cô trở mặt, tức giận nói: “Vu Thục Phân có điểm nào không tốt? Cô ấy có lòng tốt lo lắng cho em, Triệu Kiến Quốc người ta thương vợ chấp nhận ở nhà trông con, anh làm được không? Không cho em nói, em thấy anh còn nhớ thương em gái chết yêu của anh, muốn giúp nó nuôi lớn con nhóc chết tiết kia? Vậy anh không nhìn xem nó là cái gì? Lúc đầu cơ thể Trần Nhi yếu như vậy sao? Còn không phải từ khi sinh con nhóc kia mới suy nhược? Bộ dạng con bé đó khi mới sinh anh thấy đó, bây giờ xem, xinh xắn mềm mại, còn đẹp hơn mẹ nó, muốn nói không có vấn đề à tin? Còn mẹ

nữa, ngày trước có thể vẫn tốt, anh xem hiện tại mỗi ngày càng yếu đi? Có thể nói không có vấn đề sao?”

“Đó là mẹ thương tâm, con gái mất cô không đau lòng à?” Đoạn Vĩnh Quý hiếm khi nói câu công bằng cho mẹ. Kỳ thật em gái chết, hắn cũng rất khó chịu, là em gái ruột nhưng không thể phủ nhận, sâu trong đáy lòng hắn nhẹ nhàng thờ ra. Mấy năm nay nuôi thêm hai miệng ăn, hắn thật sự cảm thấy mệt mỏi, huống chi còn đối mặt với bà vợ luôn lải nhải bất mãn. Hiện tại em gái không còn, hắn nghĩ trong nhà có thể yên tĩnh, chẳng ngờ bà vợ bắt đầu luyên thuyên chuyện về Nha Nha? Cô ta không thể yên tĩnh một chút sao?

Trong lòng Đoạn Vĩnh Quý bức bối tới đỉnh điểm, nhưng hắn không dám nổi giận với Chu Tiểu Mẫn. Vất vả lắm hắn mới cưới được vợ, còn sinh cho hắn hai thằng cu, nếu làm cô ta tức giận bỏ đi, gia đình hắn nghèo khó, trong nhà toàn quả phụ và trẻ mồ côi, có thể đời này hắn không lấy vợ được nữa.

“Được, mẹ đau lòng, vậy còn Tăng? Anh biết không, mấy ngày hôm trước Tăng bị ánh mắt con nhóc kia dọa sợ tới mức gào khóc, lúc ấy em còn mắng nó là kẻ vô dụng, không có tiền đồ, lớn vậy mà bị một đứa nhóc dọa gần chết, nhưng hiện tại xem ra, không phải do con em không có tiền đồ mà do con bé kia có vấn đề. Còn em, bình thường cơ thể em khỏe mạnh, không bệnh tật? Trần Nhi vừa mất, thắt lưng em bắt đầu đau, là trùng hợp sao? Sao có nhiều sự trùng hợp như vậy? Nói đến công việc của anh, mấy năm nay đều tốt, vậy mà đột nhiên bị điều đến đội hai? Bản thân anh không nghĩ lại xem? Hiện tại không nghĩ, chẳng lẽ chờ chúng ta tan cửa nát nhà anh mới hối hận sao?” Nói xong, Chu Tiểu Mẫn tủi thân đỏ mắt. Cô là vì ai hả?

Cô nói cả buổi Đoạn Vĩnh Quý mới đề ý. Đoạn Vĩnh Quý là con trai duy nhất trong nhà, từ nhỏ hắn chưa từng chịu khổ, cho nên tính cách hắn nhu nhược lại ích kỷ. Không phải hắn không biết ở nhà mẹ và em gái bị ức hiếp, nhưng hắn cảm thấy chỉ cần không quá đáng đầu nhấm mắt cho qua, vì hắn không muốn việc này ảnh hưởng đến cuộc sống của hắn, không đáng để quan tâm.

Vừa rồi bà vợ nói nhiều như vậy, hắn không quan tâm, nhưng khi quan hệ đến mình, hắn bắt đầu chú ý. Hắn luôn dốc hết sức làm việc, được lãnh đạo yêu thích, sao lần này lại bảo muốn chuyển hắn đến đội hai? Hắn thành thật làm việc, không làm mất lòng ai, như thế nào có thể biến hóa lớn như vậy? Chẳng lẽ thật sự liên quan đến Nha Nha? Càng nghĩ hắn càng loạn, hắn cảm thấy chắc chắn một chuyện, mẹ đã già, sau này hắn không thể trông cậy vào, nhưng con và vợ không giống, không có vợ thì ai chăm sóc nhà bọn họ? Không có con, chẳng phải về già không ai phụng dưỡng hắn?

Chu Tiểu Mẫn đã sống với hắn nhiều năm, hiểu tính cách chồng như lòng bàn tay? Thấy mặt hắn bắt đầu do dự, biết hắn tin hơn phần nửa, cô vội vàng thêm mắm thêm muối oan ức nói: “Nếu chỉ có hai người chúng ta thì thế nào cũng được, nhưng còn con? Hai đứa con trai của chúng ta rất ngoan? Nếu thực sự xảy ra chuyện gì, anh làm ba không hối hận sao? Đúng rồi, còn Thành tử, có khi nào đánh nhau với người khác mà bị đánh thê thảm như vậy đâu? Thiếu chút nữa đã bị hủy dung, nếu thực bị hủy dung, sau này có đứa con gái nào chịu gả cho nó, anh muốn con sống cô độc cả đời sao?” Nói xong, cô bắt đầu khóc òa.

Thấy vợ khóc, trong lòng Đoạn Vĩnh Quý bắt đầu không chịu nổi, khi phụ nữ khóc vốn không dễ nhìn, huống chi khuôn mặt Chu Tiểu Mẫn to phềnh phệ, mặt ngày càng phình ra, vô cùng thê thảm không ai dám nhìn. Hắn hướng mắt về phía cửa, giả bộ như không thấy gì, thỏa hiệp hỏi: “Vậy em nói làm sao bây giờ? Nha Nha mới 3 tuổi, không thể đuổi nó ra khỏi nhà, ngoài chúng ta nó cũng không có người thân nào, nếu cái tên Tiểu Trung Thần chết tiết kia ở đây thì có thể quảng nó cho hắn ta, nhưng hiện tại không thấy bóng dáng hắn thì tìm như thế nào?” Thằng đàn ông chết tiết, nếu hắn ta còn ở đây thì em gái sẽ không chết sớm như vậy.

Chu Tiểu Mẫn thấy chồng nói cũng đúng, làm sao đuổi con bé đó đi được? Đây là vấn đề lớn, chồng không nói nhưng cô biết không thể nói những chuyện này với người ngoài, nhưng hiện tại làm sao bây giờ? Không nói, chẳng lẽ chờ bị con bé đó bức tử sao?

Xem Chu Tiểu Mẫn ngừng khóc, nhíu mày suy nghĩ, Đoạn Vĩnh Quý an tâm nằm xuống tiếp tục ngủ, dù sao với tính cách của vợ nhất định sẽ có biện pháp đuổi con bé đi, hắn không có chuyện gì nữa, vẫn nên đi ngủ, cả ngày làm việc hắn đã mệt chết.

Chu Tiểu Mẫn vốn không biết ông chồng không tìm không phổi đã ngủ từ lâu, cô vẫn về góc áo, mắt không chớp nhìn về trước, chăm chú nghĩ biện pháp: cô nhất định phải đuổi con nhóc kia đi, mặc kệ dùng biện pháp gì, nhất định phải đuổi nó đi...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8

Chu Tiểu Mẫn mặt mày hớn hở xách rổ về nhà, vừa vào cửa thì thấy hai đứa con trai đang chơi đùa bên trong sân, cô giờ rõ lên, cười nói: “Thành tử, Tăng, xem mẹ mang gì về cho các con nè?”

Nghe thấy mẹ nói, Thành tử và Tăng ném cây gậy trong tay đi rồi chạy ào tới.

“Mẹ, mẹ mang đồ ăn ngon gì về vậy?”

“Đúng vậy, nhà đi cả cho chúng ta cái gì?”

Khi nói chuyện, ánh mắt hai đứa tha thiết nhìn cái rổ bị mẹ giơ lên cao, hận không thể trèo nó thủng một lỗ.

Xem đáng về hai đứa con trai đều sinh long hoạt hổ (mạnh như rồng như hổ), mặt Chu Tiểu Mẫn cười như hoa nở: con trai khỏe mạnh là niềm vui của mỗi bà mẹ, ai mà không coi con mình là quan trọng nhất.

Cô vén tấm vải bố trên rổ lên, lấy hai cái bánh bao thịt từ bên trong ra chia cho hai đứa con: “Hai con mèo tham ăn các con, đây là bánh bao đi cả con hấp, bên trong là nhân thịt heo, cố ý đưa để các con đỡ thèm.”

“Bánh bao thịt?” Hai anh em mừng rỡ hoan hô, cầm bánh bao liền há to miệng cắn, phải biết rằng, ngoài lễ mừng năm mới, chúng rất ít được ăn thịt, huống chi là bánh bao? Quá khó khăn được.

Thấy hai anh em ăn ngấu ngiến, Chu Tiểu Mẫn vui vẻ cười không khép miệng, con vui vẻ, cô làm mẹ không ăn cũng no rồi.

Nha Nha đang ngồi trước cửa phòng bếp nhặt tòi, thấy hai anh ăn ngon, bé không có tiền đồ nuốt nước bọt, sau đó bụng chén nhỏ lên chuẩn bị vào nhà. Không có biện pháp, bé xem mà thèm, ăn không được thì không thể nhắm mắt làm ngơ sao?

“Nha Nha —— “

Phía sau truyền đến tiếng gọi làm bé dừng lại, nghe thấy mẹ kêu bé, bé vội vàng xoay người, mở to đôi mắt ngây thơ cười nói, “Mẹ, mẹ gọi con?” Đây là nguồn sống của bé, tuyệt đối không thể đắc tội.

“Đến đây, Nha Nha, hôm nay bánh bao nhiều, cho con một cái ăn đỡ thèm, nhân thịt heo, hương rất thơm.” Nói xong, cô lấy ra một cái bánh bao từ trong rổ, duỗi ra trước mặt chờ Nha Nha lấy.

Gặp Chu Tiểu Mẫn cười hòa ái, trong lòng Nha Nha có chút nghi ngờ, bé không phải hoài nghi cái gì, chỉ buồn bực, người luôn vắt cổ chày ra nước (keo kiệt, bủn xỉn) sao hôm nay lại hào phóng như vậy? Không giống tính cách thường ngày?

“Nha Nha, mẹ cho con bánh bao, mau đi cảm ơn mẹ, đừng làm mẹ mỏi tay.” Bà ngoại thấy cuối cùng con dâu đã nhớ đến cháu gái, lòng bà tràn đầy vui mừng thúc giục Nha Nha, chỉ sợ bé chậm chạp khiến con dâu không vui.

Bị bà ngoại thúc giục, Nha Nha vội vàng đặt chén nhỏ qua một bên, từ từ đến trước mặt Chu Tiểu Mẫn, đầu tiên khôn khéo nói cảm ơn rồi mới nhẹ nhàng nhận bánh bao. Có trời mới biết lâu lắm rồi bé chưa ăn bánh bao, nếu không cố kỵ hình tượng, đã sớm cắn một miếng to rồi.

“Con gái quả là hiểu chuyện hơn con trai, nhìn Nha Nha xem, ngoan ngoãn ít nói, lại nhìn hai thằng nhóc này, ăn cũng không nghiêm chỉnh.” Chu Tiểu Mẫn ngoài miệng khen Nha Nha, ánh mắt nhìn con trai lại ngọt ngào như mật. Nhìn hai đứa con trai của cô, khỏe mạnh? Vì hai thằng con này, cô nhất định phải đuổi con nhóc kia đi.

Nha Nha nhìn bánh bao trắng trẻo mềm mại trong tay, cắn một miếng nhỏ: thơm, quá thơm.

Nếu ở hiện đại, bé ăn bánh bao xem xét khá nhiều: thịt mỡ nhiều không ăn, gân; thịt nạc nhiều không ăn, không thơm; bột ngọt gia vị không thể quá nhiều, mất nguyên vị.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó bé quá sung sướng, lúc này nếu nhắm mắt lại bé có thể trở về, thịt chung bé cũng có thể ăn nửa chén, xem bộ dáng bé ăn nhất định sẽ làm mẹ vui mừng đến ngất xỉu. Nhớ tới mẹ, đột nhiên cảm thấy trong miệng có chút đắng chát, mẹ, bé không thể gặp lại ... Tuy rằng vị bánh bao thay đổi, nhưng bé vẫn ăn từng miếng nhỏ, quý trọng cơ hội khó có được, lại nói, không biết tâm địa mẹ có tốt thật vậy không.

Nhìn ba đứa nhỏ ăn ngon lành, bà ngoại vui vẻ cười không khép miệng, Chu Tiểu Mẫn cũng cười, chỉ là trong nụ cười đó chứa thâm ý khó ai thấy được...

Đêm đó, trước khi đi ngủ, đột nhiên Nha Nha cảm thấy bụng vô cùng đau đớn, ngay sau đó mà bắt đầu nôn ọe, bé ôm bụng nhỏ ngồi ở bên ngoài ới đến nỗi lưng không thẳng được, trong lòng thầm mắng: đây là mệnh gì vậy? Hiếm khi được ăn thịt, đều ới ra hết, chẳng lẽ cơ thể bé quen ăn chay, không được ăn mặn? Không được, bé muốn ăn thịt.

Trong lòng bi thương, chu cái miệng nhỏ, ọe ọe phun ra, hiện tại bé cảm thấy mình đã ới ra cả mật, dạ dày không còn gì cả.

Nhìn cháu ngoại như vậy, bà ngoại sốt ruột, vội vàng gõ cửa phòng con trai: “Vĩnh Quý, Tiểu Mẫn, các con mau ra đây, đến xem Nha Nha bị thế nào? Sao lại ới nhiều như vậy? Mẹ vừa cho nó uống thuốc, nhưng đều ới ra, các con mau nhìn xem đây là làm sao?” Bà cụ lo lắng, ai cũng có lúc ăn đồ ăn hỏng rồi đau bụng, nhưng đâu có nghiêm trọng như vậy? Đi nhà xí, ới vài lần thì tốt rồi, nhưng Nha Nha ới đến mặt trắng bệch, không đứng lên nổi, nếu cứ gầy vò thế nó sẽ không chịu nổi?

“Mẹ, làm sao vậy?” Đoàn Vĩnh Quý và Chu Tiểu Mẫn vội vàng khoác áo chạy ra, thấy mẹ lo sợ thì khẩn trương hỏi.

“Các con mau đi xem Nha Nha, ới đến xanh cả mặt.” Vừa thấy con trai, bà cụ nắm lấy tay con, nôn nóng muốn khóc.

“Mẹ đừng vội, chúng con đi xem.” Chu Tiểu Mẫn vừa nghe, vội trấn an bà sau đó lôi kéo chồng chạy vào sân nhỏ.

Vừa vào trong sân, gặp Tiểu Nha Nha ngồi xồm dưới tàng cây, khuôn mặt nhỏ nhợt trắng bệch dọa người, không ngừng nôn khan.

Vừa thấy tình huống này, hai vợ chồng không nói gì ôm đứa nhỏ lên, Chu Tiểu Mẫn quay đầu dặn dò bà: “Mẹ, Nha Nha như vậy, chỉ có thể đi bệnh viện

trong huyện, con và Vĩnh Quý ôm Nha Nha đi, mẹ dùng vội, ở nhà chăm sóc Thành tử và Tăng, chờ tin của chúng con.”

Bà ngoại vừa nghe, không ngừng gật đầu dấn dờ: “Yên tâm chuyện trong nhà, các con chăm sóc Nha Nha dùm mẹ, Trần Nhi không còn, nó chỉ còn một mình thôi.” Nếu Nha Nha xảy ra chuyện gì, bà chết cũng không có mặt mũi gặp con gái.

“Yên tâm đi...” Họ không dám trì hoãn, chạy như điên ra ngoài.

Lúc còn trẻ bà ngoại có lên thành phố hai lần, hiện giờ thành phố ở đâu? Đi thế nào? Bà hoàn toàn không biết. Lúc này thấy con trai con dâu đi rồi, lòng bà vẫn lo lắng, đi qua đi lại, lấy chổi và xẻng thu dọn chỗ lúc này cháu gái ở, rồi bắt đầu lo lắng chờ đợi, đến giữa trưa hôm sau mới thấy con trai và con dâu mỗi một trở về.

Gặp con dâu đẩy cửa tiến vào trước, bà nóng ruột nhìn, thấy con trai phía sau cũng hai tay trống trơn, bà nóng nảy nhìn ngoài cửa, không thấy bóng dáng cháu gái, bà cụ hoảng sợ nhìn con trai: “Nha Nha đâu? Nha Nha ở đâu?” Sao chỉ có con trai và con dâu về? Chẳng lẽ? Suy nghĩ chợt hiện lên trong lòng làm bà sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa co quắp ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Mẹ, mẹ sao vậy? Nha Nha không sao, bây giờ đang ở bệnh viện, chúng con về lấy tiền nộp viện phí.” Đoạn Vĩnh Quý thấy mẹ thiếu chút nữa ngã sấp xuống, vội vàng đỡ lấy rồi mở miệng giải thích.

Nghe con trai nói như vậy, lòng bà ngoại buông xuống một nửa, thấy vẻ mặt con trai con dâu lo lắng nhìn mình, lòng bà chấn động, gấp gấp kéo tay con trai hỏi: “Làm sao vậy? Có phải Nha Nha bị bệnh rất nặng? Trị không hết không?”

“Không phải, mẹ, mẹ đừng nóng vội, bác sĩ nói Nha Nha chỉ bị cấp tính, phải truyền nước biển, chính là cái chai chứa nước thuốc, dùng ống tiêm truyền vào mạch máu, truyền vài chai là ổn, không nguy hiểm tính mạng.”

Nghe con trai nói, bà ngoại hoàn toàn yên tâm, bà vội vả thúc giục nói: “Hai các con chưa ăn cơm phải không? Chờ, mẹ đi hâm nóng cơm cho các con, ăn xong rồi đi xem Nha Nha.” Nói xong, bà cụ bất chấp mình cả đêm không ngủ, muốn nhanh chóng hâm nóng cơm cho con trai con dâu, sau đó bảo chúng nhanh lấy tiền đóng viện phí chữa bệnh cho cháu gái.

“Mẹ, mẹ đợi chút, không vội, chúng con còn có việc muốn bàn bạc.” Gặp chồng cúi đầu không nói lời nào, Chu Tiểu Mẫn cười gọi bà lại.

“Có việc? Chuyện gì? Không phải nói Nha Nha truyền nước biển là khỏe sao?” Còn có chuyện gì? Bà ngoại đã ra đến cửa nghe thế thì đứng lại, xoay người trở về.

“Là thế này: Mẹ, bác sĩ nói, bệnh Nha Nha, muốn khỏe hẳn phải tốn hơn 100 ngàn, chúng con có bao nhiêu mẹ cũng biết, nhà người khác hơn 100 ngàn không phải chuyện gì to tát, nhưng chúng con khó khăn, lúc Trần Nhi chết đã tốn một khoản không nhỏ, lần này lại chỉ hơn 100 ngàn, sau này nhà ta sống như thế nào?” Chu Tiểu Mẫn ủ ê kể khổ với bà, muốn cô bỏ ra hơn 100 ngàn, đau như cắt thịt cô, quả thực là muốn lấy mạng của cô.

“Nhưng không thể mặc kệ Nha Nha được? Chúng ta phải chữa bệnh cho nó?” Bà ngoại bị lời con dâu làm luống cuống tay chân, bà không biết lời con dâu có ý gì, không chữa? Để Nha Nha của bà chờ chết?

“Mẹ, mẹ đừng vội, không phải không trị...” Gặp bà cụ nóng ruột đến nỗi chân run run, Đoạn Vĩnh Quý lên tiếng an ủi.

“Vậy đó là ý gì?” Bà ngoại thấy con trai bị con dâu trừng mắt liền ngậm miệng không dám nói, bất chấp khó chịu trong lòng, quay đầu van xin con dâu, “Tiểu Mẫn, mẹ biết con không dễ dàng. Mấy năm nay con vì cái nhà này lao tâm khổ trí không ít, nhưng Nha Nha là đứa con duy nhất Trần Nhi để lại, dù thế nào cũng phải chữa bệnh cho nó, mẹ xin con.” Nói xong, bà cụ khóc ròng. Nha Nha đáng thương của bà, bây giờ cô độc một mình trong bệnh viện chắc rất khó chịu?

Đoạn Vĩnh Quý thấy mẹ van xin như vậy, nhìn thoáng qua vợ, ý bảo cô đừng làm quá, đừng làm bà tăng xông.

Chu Tiểu Mẫn liếc ngang chồng một cái, rồi khó xử nói: “Mẹ, không phải con không có tình cảm. Mẹ nghĩ xem, mấy năm nay Chu Tiểu Mẫn con đối xử với hai mẹ con nó như thế nào? Trần Nhi là em chồng, cũng như em gái con, chúng con ăn gì ngon cũng không quên em ấy, không thu về một đồng một cắc. Không nghĩ tới hiện tại em ấy không cần tiêu tiền, con gái em ấy lại hay ốm vặt, mẹ thấy hai đứa Thành tử và Tăng có bị bệnh bao giờ đâu? Bọn nó lớn thế còn chưa từng uống thuốc, càng miễn bàn đến tốn kém ở khoản này? Nha Nha mới ba tuổi đã tốn một đồng tiền, về sau trong nhà sao khá lên được? Con lấy gì nuôi hai thằng con con?” Nói xong, cô còn giả bộ lau khóe mắt mình.

Cả đời bà chỉ làm nội trợ, không biết chữ nghĩa gì lớn, nhưng bà không ngốc. Nghe lời con dâu nói, bà chỉ cảm thấy trong lòng nguội lạnh, bà nhìn con

trai im lặng không nói, quay đầu dùng tay áo lau nước mắt rồi ngoảnh lại hỏi con dâu: “Vậy con nói, làm sao bây giờ?” Bà hoàn toàn chết tâm với con trai, thôi được, chỉ cần có thể cứu mạng Nha Nha, bà không còn quan tâm cái gì khác.

Nghe mẹ chồng hỏi, Chu Tiểu Mẫn vội vàng cười nói: “Mẹ, là như thế này, mẹ xem, cơ thể Nha Nha không tốt, nhà chúng ta không có nhiều tiền, không nuôi nổi nó. Trong thôn nhà chồng chị con có một người họ Triệu, vừa vặn hẳn có không con, chúng ta đưa Nha Nha cho hẳn làm con gái, tuổi già có con gái, tên họ Triệu đó nhất định sẽ đối tốt với Nha Nha, không để nó chịu khổ.” Hôm qua cô đã nghĩ xong, cô không chỉ muốn đuổi Nha Nha đi, còn muốn đưa đến nơi thật xa, nếu không cứ dăm ba ngày lại về, chẳng phải làm cho lòng người ta ngọt ngào, ngứa mắt à?

“Mày? Chúng mày muốn bán Nha Nha cho người ta?” Bà nghe xong liền nổi giận. Bà nghĩ vừa rồi con dâu nói sợ sau này phải tốn tiền cho Nha Nha, cho nên chỉ trước rồi sau này trả lại, không nghĩ tới bọn nó muốn bán Nha Nha cho người ta? Một đứa bé có thể ăn được bao nhiêu chứ? Chỉ một đứa nhỏ bọn nó cũng không chấp nhận được sao?

“Bán cho người ta cái gì? Là để Nha Nha tới nhà họ Triệu hưởng phúc.” Chu Tiểu Mẫn bấu môi trong lòng, một con nhóc đáng ghét, ai mà thương nổi?

“Không được, mẹ không đồng ý, Nha Nha là cháu gái của mẹ, không thể đưa cho ai cả.” Thái độ bà cụ chưa từng kiên quyết như vậy, đó là cốt nhục của Trần Nhi, bà trông nom từ nhỏ đến lớn, sao có thể cho người khác được? Một người đàn ông cô độc? Người đó tốt thế sao bên cạnh không có người phụ nữ nào? Hưởng phúc? Lừa ai chứ?

Khuôn mặt Chu Tiểu Mẫn luôn tươi cười, hiện tại thấy thái độ mẹ chồng kiên quyết, lúc này cô gỡ mặt nạ, không nóng không lạnh nói: “Tiền thuốc thang con không trả nổi, năm nay một trăm sang năm hai trăm, sao tôi gánh được? Con dâu nhà người ta, người nào người nấy đều dư dả hơn con? Ngày ngày đều sung sướng hơn con, còn tôi: cả ngày hầu hạ trên giường dưới trẻ, tôi sung sướng lắm chắc? Hầu hạ con mà ốm kia thì thôi, giờ lòi ra con mà ốm nhỏ? Tôi không có tiền.”

Ngón tay bà cụ run rẩy chỉ con dâu, lại nhìn con trai im lặng không nói, cuối cùng vô lực buông thong. Tay bà men theo mép bàn, chậm rãi ngồi vào một bên ghế, ánh mắt lúc đắm nhìn ngoài cửa, sau một lúc lâu mới từ từ nói: “Chỉ là một đứa bé ba tuổi, từ nhỏ cơ thể nó dễ ngã bệnh, lớn đến nay không dễ dàng? Hai người thật sự không chịu chữa nó sao?”

Đoạn Vĩnh Quý im lặng đối mặt với sự trách móc của mẹ, chỉ cúi đầu xuống, không biết nghĩ cái gì.

Chu Tiểu Mẫn khoanh tay đứng một bên, ngẩng cao đầu, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Bà cụ nhìn tình cảnh này, gạt đầu thật mạnh: “Được, được lắm, tôi thật sự nuôi con trai quá tốt, bạn già ơi, chúng ta đúng là nuôi ra một thằng con tốt!” Khi nói chuyện, hai hàng nước mắt từ từ chảy xuống.

Việc này, bà không trách con dâu, người mẹ thương vì con cái, Nha Nha dù tốt cũng không có quan hệ với Chu Tiểu Mẫn. Bà chỉ hận đứa con trai nhẫn tâm của mình, đây là con gái của em ruột nó, sao nó nhẫn tâm đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

“Được rồi mẹ, nói những lời này có ích gì? Ngày nào đó mẹ không động dậy được, còn không phải cần vợ chồng chúng con phụng dưỡng sao?” Chu Tiểu Mẫn nghe xong thì không vui. Con gái bà tốt, sao không thấy nó mang lại cho bà chút vinh dự gì? Bây giờ cứ lải nhải con trai không tốt, không nhìn xem ai nuôi bà?

Bà cụ ngừng khóc, gạt đầu nói: “Yên tâm, tôi không cần hai người quan tâm, tất cả đều không cần hai người quan tâm, chỉ cần lần này hai người trị bệnh cho Nha Nha, sau khi Nha Nha trở về, tôi dẫn nó đến ở nhà Trần Nhi, không làm phiền hai người.” Năm đó Đoạn Ngọc Trần kết hôn cũng có nhà, chỉ là chồng nó về thành phố không có tin tức, cơ thể nó suy yếu, nhà đó luôn để trống.

“Mẹ?” Đoạn Vĩnh Quý bị lời mẹ nói làm khiếp sợ, hẳn chỉ muốn đưa Nha Nha đi, không nghĩ đuổi mẹ hẳn ra ngoài.

Hai mắt Chu Tiểu Mẫn lại sáng ngời, vội vàng đưa tay kéo tay áo chồng, để hẳn ngậm miệng, sau đó hơi bất mãn nói: “Mẹ, xem mẹ nói kìa, chúng con cũng không muốn đuổi mẹ ra ngoài, hơn nữa mẹ dẫn Nha Nha đi, tới lúc ốm đau không phải vẫn quay về tìm chúng con sao? Nếu bọn con bỏ mặc hai bà cháu, để mọi người chỉ trích, bàn tán sau lưng chắc?” Bà cụ tuổi lớn, hiện tại cơ thể ngày càng không tốt, mấy năm trước còn giúp đỡ nấu cơm trông đứa nhỏ, bây giờ đứa nhỏ đã lớn, không cần trông, mất thấy bà cụ ngày càng tốn kém, nếu có thể đuổi cả bà ra ngoài, thật sự là đẹp cả đôi đường.

“Lời tôi nói tuyệt đối giữ lời, sẽ không để ai chỉ trích hai người, chờ Nha Nha trở về, tôi tự mình đến chỗ trưởng thôn nói tôi muốn dẫn Nha Nha ra ngoài sống một mình, sau này hai bà cháu chúng tôi bệnh hay chết đều không liên quan đến hai người.” Bà quyết định, bà có chết cũng muốn tự nuôi lớn cháu gái, nếu không bà sẽ có lỗi với con gái đã mất.

Thấy sự hưng phấn trong mắt con dâu, lòng bà nguội lạnh, bà vì nó làm nhiều như vậy, rốt cuộc lại nhận được kết cục này?

“Vậy cũng được sao?” Trong lòng Chu Tiểu Mẫn vui vẻ, ngoài miệng vẫn là đáng về do dự.

“Không có gì không được.” Nói đến đây, bà hít một hơi thật sâu, ưỡn ngực, trịnh trọng nói với con dâu, “Còn nữa, hàng tháng hai vợ chồng các người đều phải cho tôi thức ăn, nếu không cho, đừng trách tôi tìm thôn trưởng, ông ấy sẽ không để yên cho hai người. Căn nhà đồ đạc đều cho hai người, nếu cả gạo đơn giản nhất cũng không cho thì hai người đúng là không có lương tâm.” Bà không có cách nào khác, con trai con dâu đồng lòng muốn đuổi Nha Nha đi, bà chỉ có thể dẫn cháu gái ra ngoài sống một mình. Bà lớn tuổi, không kiếm được tiền, hiện tại chỉ có thể mặt dày đòi cấp thức ăn, miễn có thể điền đầy bụng, chuyện sau này cứ mặc cho số phận.

“Ôi, mẹ, nghe mẹ nói kia, yên tâm, đến lúc đó con sẽ kêu Vĩnh Quý mang đồ ăn ngon đến cho mẹ, mẹ già rồi không cần trông nom mọi chuyện trong nhà, chỉ ngồi hưởng phúc, sao con không nghĩ đến chuyện này sớm hơn.” Mặt mày Chu Tiểu Mẫn hớn hở, vội vàng gạt đầu đồng ý.

“Cô?” Đoạn Vĩnh Quý nóng nảy, hần vẫn rất thương mẹ, cha mất sớm, mẹ ngâm đắng nuốt cay (phải nhẫn nhục chịu đựng điều cay đắng mà không dám kêu ca, oán trách) nuôi hai anh em hần lớn, bây giờ em gái không còn, nếu bán thân đuổi mẹ đi, hần còn lương tâm hay không?

“Em làm sao? Mẹ ngày ngày ở nhà trông hai thằng nhóc rất mệt mỏi, anh không thể để mẹ đỡ phiền lòng hay sao?” Chu Tiểu Mẫn nhanh nhẩu chặn miệng chồng, sau đó xoay người hung hăng trừng hần một cái: nói nữa, đừng trách em không để yên cho anh!

Đoạn Vĩnh Quý bị vợ trừng mắt đe dọa, lập tức ừ rừ, nếu cô nổi giận hần phải làm sao?

“Khi nào hai người lấy tiền chữa bệnh cho Nha Nha? Khi nào Nha Nha có thể trở về?” Đây là vấn đề bà ngoại quan tâm nhất, bây giờ bà không ôm hy vọng gì với con trai. Nghe con trai mới nói một tiếng rồi nín thinh, bà phát hiện mình cảm giác thất vọng đau khổ đều không có, xem như thật sự hết hy vọng sao? Bận già, tôi có lỗi với ông, sao tôi sinh ra cho nhà họ Đoạn loại con cháu như thế?

“Đi liền, đi liền, chúng con không ăn cơm, Nha Nha quan trọng hơn, chúng con lập tức đóng tiền để bác sĩ chích cho Nha Nha.” Mắt thấy sẽ đuổi được hai người ăn nhờ ở đậu ra ngoài, không ăn một bữa cơm có sao đâu?

Chu Tiểu Mẫn giống như uống thuốc kích thích, vào nhà lục lọi một lát rồi ra kéo chồng cùng đi. Sợ đi lòi kéo chồng cùng đi là vì sợ hần ở nhà lại hối hận. Đoạn Vĩnh Quý ư? Hần thật sự cảm thấy bản thân không có mặt mũi ở nhà nhìn mẹ, cho nên khi vợ lôi kéo cũng thuận thể đi theo.

Nhìn về mặt con dâu hớn hở lôi kéo con trai ra khỏi nhà, hai tay bà ngoại run rẩy sờ cái bàn dùng nhiều năm bên cạnh, lại nhìn bài trí trong phòng, trong lòng rất nuối tiếc, nhưng không bỏ không được? Vì cháu gái, những vật chết này có gì bà không bỏ được? Chỉ tiếc căn nhà này, bà và bận già thành thân ở đây, sinh con cái ở đây, trải qua hơn nửa đời người, vốn tưởng rằng nhiều năm sau, bà cũng nhắm mắt ở chỗ này, đi tìm cha con họ, hiện tại xem ra bà không thể về được nữa...

“Sao em có thể để mẹ đi? Đó là mẹ anh ——” Ra khỏi nhà rốt cuộc Đoạn Vĩnh Quý không nhịn được bùng nổ với vợ. Hần tự nhận mình là đứa con hiếu thảo, không ai muốn mình là đứa con bất hiếu, hần cũng vậy, lúc này bị vợ đe dọa nên đồng ý để mẹ ra ngoài ở, giờ chắc mẹ đang đau lòng ngồi trong phòng?

“Sao em không biết đó là mẹ anh? Em đối xử với bà như mẹ em, mỗi ngày em ăn gì cũng đâu thiếu phần bà ấy? Đây không phải do mẹ đề nghị sao? Em có đuổi bà đi không?” Chu Tiểu Mẫn mở lớn mắt, véo eo chồng gào lên.

Gặp khi thế chồng yếu xuống, cô nhẹ giọng nói: “Vĩnh Quý, anh không biết mẹ rất mệt mỏi sao? Bà ở nhà chúng ta, ngày nào cũng giặt cả đồng quần áo, nấu cơm, sân trước sân sau đều mình mẹ dọn dẹp, rất vất vả đó, mẹ lớn tuổi sao không mệt được? Anh nghĩ xem nếu mẹ và Nha Nha chuyển ra ngoài ở, chúng ta đưa đồ ăn qua, mỗi ngày mẹ và Nhị Nha ăn không ngồi rồi, như thế chả tốt hơn à? Nếu thực có chuyện gì, cứ cho là chúng ta mặc kệ Nha Nha, nhưng liệu có thể bỏ mặc mẹ ruột của anh được không? Dù anh có muốn em cũng không thể làm thế, có phải anh để ý điểm này không?”

Đoạn Vĩnh Quý trầm mặc, qua một lúc lâu mới gạt đầu nói: “Sau này mẹ ăn uống bên kia, em nhất định phải chuẩn bị nhiều chút, đừng để mẹ không ăn.” Có lẽ trong lòng hần biết lời vợ nói không đúng, nhưng hần vẫn buộc mình tin, đơn giản là so sánh với vợ, mẹ thật sự vô dụng. (đúng là thằng con khốn nạn ㄟ(〇^ 〇^)o)

“Ôi, anh cứ yên tâm, em còn không hiểu mẹ sao?” Chu Tiểu Mẫn cười đầy chồng, sau đó bắt đầu tính toán với chồng, “Anh nghĩ xem lát chúng ta lên chợ nên mua gì cho chị em? Nha Nha ở nhà đó đến mấy ngày, không có chị em, chúng ta có thể thuận lợi như vậy sao?” Tối hôm qua hai người bọn họ đưa Nha Nha đến nhà chị cô, đi bệnh viện? Phi...hừ, Chu Tiểu Mẫn cô còn chưa tới bệnh viện, sao có thể đưa con nhóc đó đi? Cô đâu dại mà đi đốt tiền.

“Vậy mua đồ ăn đi, trời ơi, đó đều là chuyện của phụ nữ tui em, hỏi anh làm gì? Anh hỏi em, Nha Nha thật sự không có việc gì? Tối hôm qua nó ới dữ dội, lúc chúng ta trở về con bé vẫn còn ngủ, thực sự không sao chứ?” Đưa cho người là một chuyện, nếu xảy ra án mạng bị kiện cáo lại là chuyện khác.

Chu Tiểu Mẫn liếc mắt chồng một cái: “Em làm việc anh còn lo lắng sao? Đó là thuốc chị em dùng để thúc đẩy ói nhiều ra, nhìn kính tỏm nhưng ói hết thì không có sao nữa. Em đâu dám làm vậy? Em không ngu.” Nói xong, Chu Tiểu Mẫn bắt đầu âm thầm tính toán, tí nữa cô nên mua gì đến nhà chị để tăng thể diện của mình? Sau này bớt đi hai gánh nặng, cuộc sống gia đình bọn họ còn không tốt hơn sao?

Chương 11

Lúc Nha Nha trở về đã là buổi tối ngày thứ ba, nhìn nhà mới của mình, bé thấy mình thật may mắn, bởi vì rốt cuộc bé không cần cần thận suốt ngày với sự soi mói của mẹ nữa, có thể thấy được khuôn mặt hiền hậu vui vẻ của bà ngoại, chỉ nghĩ thôi bé đã muốn khóc.

“Nha Nha, Nha Nha ngoan của bà, mau để bà ngoại nhìn xem, trời ơi, mặt con ốm quá, mấy ngày nay ở trong bệnh viện có phải rất khó chịu đúng không? Bà ngoại nấu cơm ngon cho con ăn, lần này chúng ta phải bồi bổ thật tốt.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của cháu gái, bà ngoại đau lòng, đưa tay ôm đứa bé vào lòng vỗ vỗ. Ở trong lòng bà, cháu gái mới ba tuổi, nhỏ như vậy mà xa nhà mấy ngày, chắc rất nhớ nhà.

Tựa vào lòng ngực ấm áp của bà ngoại, Nha Nha không kiềm được khóc òa lên: “Bà ngoại, thực xin lỗi...”

Bà ngoại, thực xin lỗi, con quá ngây thơ, thật buồn cười con chết một lần rồi mà vẫn chưa rút được bài học từ kiếp trước, vậy mà tin người đàn bà đó tốt bụng? Ngu ngốc ăn cái bánh bao kia, trứng kẻ bọn họ. Bà ngoại, xin lỗi, con làm cho bà lo lắng, bởi vì nhất thời thêm ăn, khiến bà phải thỏa hiệp mà lòng đau như cắt. Bà ngoại, xin lỗi, con không phải cháu gái của bà, cháu gái bà không còn, nhưng bà vì con mà mất luôn cả nhà, bà ngoại, xin lỗi, thật sự xin lỗi...

Nha Nha khóc lớn, bé thực sự cảm thấy có lỗi với bà cụ này. Ban đầu khi mới xuyên đến, bé không cảm thấy áy náy gì, đồng thời còn nghĩ, cô bé kia không phải do mình hại chết, bé áy náy gì chứ? Nhưng hiện tại, bé cảm thấy rất có lỗi với bà ngoại, bé không phải một đứa nhóc, thế mà để tin người như vậy, khiến bà ngoại phải rời khỏi nhà, chuyển ra ngoài ở cùng với bé? Bé không biết trong lòng bà, cái nhà kia quan trọng đến cỡ nào, nhưng bé biết, nhất định còn nhiều hơn so với trong suy nghĩ của bé. Nhưng vì cháu gái già này, bà ngoại rời khỏi căn nhà đã ở nhiều năm, lựa chọn bé, phần tình cảm này bé phải bù đắp làm sao?

“Nha Nha ngoan, đừng khóc, đừng khóc, coi cái mặt này, khóc y như con mèo con, đi, bà ngoại dẫn con đi rửa mặt rồi chúng ta ăn cơm, hôm nay có bánh bao, trứng gà, Nha Nha có thể ăn thỏa thích, không ai giành với Nha Nha hết.” Bà không nghe rõ Nha Nha nói gì, chỉ cho là rốt cuộc cháu gái thấy người thân nên tủi thân khóc, bà lấy đồ ăn ngon dỗ dành sự chú ý của bé, nhưng bà đâu biết trong lòng cháu gái thấy rất có lỗi với bà?

Nha Nha nghe thấy hai chữ trứng gà, nghĩ đến vì một cái trứng gà, bà ngoại phải dụ dỗ người đàn bà kia, nước mắt suýt lại rơi xuống. Nhưng bé biết, bé không thể khóc, khóc nữa bà ngoại thật sự sẽ lo lắng. Bà cụ này vì bé không chút do dự rời khỏi nhà, sao bé có thể khiến bà lo lắng thêm?

Nghĩ vậy, bé kìm nén đau xót trong lòng, lau nước mắt, giả bộ như hưng phấn nói: “Có trứng gà sao? Nha Nha thích ăn trứng gà.” Vừa nói xong, cái mũi cay cay, nước mắt suýt lại rơi xuống, sợ bà ngoại thấy, bé xoay người chạy vào phòng, “Nha Nha đi rửa mặt, chuẩn bị ăn trứng gà.”

Bà ngoại thấy cháu gái chạy đi tìm chậu nước rửa mặt, trên mặt nở nụ cười yêu thương, chỉ cần đứa nhỏ tốt, dù thiệt thòi ra sao bà đều cam tâm tình nguyện.

Nha Nha dùng tay nhỏ bé nhẹ nhàng vẩy nước lên mặt, bọt nước nhỏ vào trong chậu, không biết là nước hay nước mắt...

Bé không ngờ người đàn bà đó dùng thủ đoạn quá đáng như vậy đối với một đứa bé ba tuổi, thì ra bé vẫn quá hiền lành.

Hôm đó, bé chỉ nhớ mình nôn mửa liên tục, lúc được cậu ôm đi cũng không ngừng nôn khan, cuối cùng, không biết ỏi bao lâu, do ngủ hay hôn mê, tóm lại bé không biết gì cả. Lúc tỉnh lại, phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng xa lạ, bé tưởng rằng cậu đưa bé đến nhà ai đó xem bệnh, bởi vì bà ngoại nói trong thôn có nhiều phương thuốc dân gian chữa bệnh. Nhưng không ngờ có một người phụ nữ đi vào, nói với bé đây là bệnh viện?

Ha ha, coi bé là đứa nhóc sao? Đúng vậy, nếu đây là Nha Nha lúc trước, Nha Nha từ năm ba tuổi đã không biết bệnh viện trông thế nào, thật sự sẽ bị bọn họ lừa gạt. Nhưng bé không phải Nha Nha đó, bé giả bộ ngây thơ sợ sệt, hỏi mình bị làm sao. Người phụ nữ kia nói, bé bị bệnh nặng, phải chích, tốn rất nhiều tiền, thấy trong mắt người phụ nữ có ý cười vui vẻ, bé biết trong chuyện này có nội tình. Bé giống như đứa nhỏ bình thường sợ hãi khóc lóc, lúc này cậu mẹ xuất hiện, nói y như vậy, còn nói chờ bé tốt lên có thể về nhà.

Biết không bị vứt bỏ, bé ngoan ngoãn nghe lời, muốn biết rốt cuộc bọn họ đang mưu đồ gì? Nhưng thật không ngờ, sợ dĩ bé ỏi nhiều thế là do bị bỏ thuốc, người hạ độc là mẹ mình, chẳng lẽ bọn họ không sợ bỏ thuốc quá liều sẽ hại chết đứa bé sao?

“Chị, chị không biết lúc đó trong lòng em vui sướng biết bao nhiêu đâu, bà già kia chủ động đề nghị dẫn con nhóc rời đi, không đòi gì hết, chỉ cần chúng ta trị hết bệnh cho đứa nhỏ là được, ha ha, chỉ một liều thuốc sô mà đã giải quyết xong hai kẻ ăn không ngồi rồi, em vui chết mất.”

Giọng nói hưng phấn của Chu Tiểu Mẫn vang lên bên tai, nhất định hai chị em này không ngờ bé giả bộ ngủ say nên nghe hết tất cả?

Lúc ấy trong lòng bé rất khó chịu, nhưng bé biết, nhất định bà ngoại ở nhà còn đau khổ hơn: Chu Tiểu Mẫn, là con người đều ích kỷ, nhưng cô ta quá lắm, còn đối xử với một đứa nhỏ ba tuổi như vậy? Quá đáng hơn, cô ta dám đuổi bà ngoại ra ngoài? Tôi sẽ không để cô yên, tôi không phải người bị đánh má trái rồi đưa má phải qua, chúng ta chờ xem...

“Nha Nha, rửa mặt xong chưa? Có cơm rồi.” Nghe tiếng bà ngoại gọi, Nha Nha vội vàng lấy khăn lau mặt sạch sẽ, xoay người chạy vào chuẩn bị ăn cơm.

Ăn trứng chưng bà ngoại làm, Nha Nha nhìn bà ngoại nở nụ cười vui vẻ, bé biết, bản thân vui thì bà ngoại mới vui.

Quả nhiên, thấy cháu gái ăn đến mặt phình ra, bà ngoại vui vẻ cười híp mắt, bà thỏa mãn nghĩ: chỉ cần cháu gái tốt, chuyện sau này, sau này nói.

Tuy rằng Nha Nha rất vui vẻ không cần gấp lại hai vợ chồng lòng lang dạ thú kia, nhưng cũng vì cuộc sống sau này của hai bà cháu mà buồn rầu, bọn họ người quá già, người quá nhỏ, sau này nên làm gì đây?

Sự thật chứng minh, có Chu Tiểu Mẫn đưa lương thực, cuộc sống hai người vẫn không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ăn cơm là chuyện quan trọng nhất đời người, không gì thay thế được, phải biết rằng, trong vài tình huống đặc biệt, áo quần rách rưới vẫn sống được, nhưng không ăn thì không sống được.

Ban đầu, Nha Nha nghe bà ngoại nói mỗi tháng cậu sẽ đưa gạo đến cho hai bà cháu, trong lòng bé hơi an tâm, nghĩ ít nhất không cần lo vấn đề cơm ăn, chỉ cần ăn no cái khác đều không vấn đề, nhưng dần dần bé mới phát hiện mình nghĩ quá đơn giản.

Quả thật có đưa gạo và mì qua, nếu tiết kiệm chút hai người đủ ăn một tháng, nhưng còn đồ ăn? Dù có tiết kiệm, cũng không thể không ăn đồ ăn?

Lúc trước bà ngoại ở nhà, chăm sóc vườn rau trong nhà rất tốt, nhưng ai cũng biết đó là lúc trước, hiện tại đã rời khỏi nhà, những thức ăn đó không liên quan đến họ. Khi cậu mang gạo đến có đưa một ít, hai bó rau xanh? Tiết kiệm thì ăn được vài ngày? Hơn nữa vấn đề nấu cơm, các loại gia vị đều thành vấn đề.

Thấy cháu gái nhìn cô đại mộc um tùm trong vườn, bà ngoại bắt đầu nói với Nha Nha: “Nha Nha, sáng mai bà ngoại lên núi tìm vài thứ, Nha Nha ngoan ngoãn ở nhà chờ bà ngoại về được không?”

Đầu phía bắc thôn có ngọn núi, tuy rằng không lớn, nhưng bên trong có một ít bà đỉnh (1), hoa cúc vàng rau cải các loại, may mắn thì có thể thấy nấm. Những năm chịu đói, trong thôn không thiếu người lên núi tìm đồ ăn, hiện tại ai cũng khá lên, cho nên rất ít người lên núi.

(1) Bà Đỉnh là tên gọi khác của Bồ công Anh (tên tiếng Latin: *Taraxacum mongolicum* Hand.-Mazz), họ Cúc, còn được gọi là cây màu vàng, Huang Hualang, gỗ Yam, mỏng plasma, sữa chữa các bản và lỗi, sữa hoặc cung cấp như vậy. Cây thân thảo lâu năm. Capitulum, Pompon với màu trắng được thành lập trên các hạt giống. Thuộc lợi tiêu, tiêu chảy chậm, vàng da, mặt trở lại và các hiệu ứng khác. Bồ công anh có thể được ăn sống, chiên, súp, và được sử dụng cho thực phẩm và dược phẩm và thực vật.

Lên núi? Trong lòng Nha Nha dao động, từ khi bé đến thế giới này toàn loanh quanh trong sân, hai lần trước như cưỡi ngựa xem hoa. Bây giờ cuối cùng có cơ hội lên núi, bé không thể bỏ qua, nghĩ vậy, bé sốt ruột kéo tay bà ngoại cầu xin: “Bà ngoại, Nha Nha sợ, Nha Nha lên núi với bà ngoại, đến đó tự Nha Nha đi chơi.”

Gặp cháu gái tội nghiệp nhìn mình, bà ngoại hơi mềm lòng, từ khi đứa nhỏ này sinh ra chưa được đi ra ngoài nhiều, và lại nếu đi lâu, để đứa nhỏ ở nhà bà thật không yên lòng, hay là dẫn nó theo? Dù sao hai bà cháu họ có thể tìm được bao nhiêu, không được thì nghỉ ngơi một chút. Nghĩ vậy, bà cười sờ đầu Nha Nha nói: “Vậy được rồi, Nha Nha phải giữ lời, một mời chúng ta nghỉ ngơi một chút, không được bắt bà ngoại bế, đường xa lắm bà ngoại không bế nổi đâu.”

Nghe bà ngoại rót cuộc đáp ứng, Nha Nha mừng rỡ hoan hô một trận, sau đó vội vàng gật đầu bảo đảm với bà ngoại.

Buổi tối ngủ thật sớm, sáng sớm hôm sau, hai bà cháu mang theo bình nước, lưng đeo giỏ trúc, bắt đầu lên núi.

Dọc theo đường đi, bà ngoại dạy Nha Nha biết từ đông sang tây. Tuy rằng trong tư tưởng Nha Nha chúng ta đã là người trưởng thành, nhưng bé sinh ra trong thành phố, không hiểu rõ những thứ này, cho nên, một người phân chân dạy, một người chăm chú ghi nhớ, trong chốc lát đã đi tới chân núi.

Núi nhỏ sau thôn Ngũ Liễu gọi là núi Tiểu Thanh, nói nó nhỏ vì nó thật sự không lớn, nhưng đối với Nha Nha người chưa từng thấy núi lớn thì thấy nó cũng khá lớn, mọi thứ trên núi bé đều thấy mới mẻ thú vị.

“Nha Nha, đi với bà ngoại, đừng chạy lung tung, tuy rằng trên núi không có dã thú, nhưng đôi khi sẽ có rắn cỏ, đừng chọc nó.” Bà ngoại nhìn đường phía trước, theo thói quen nắm tay cháu gái nhỏ dẫn dò, vừa nghe bà nói xong thì Nha Nha sợ hãi lông tơ dựng thẳng lên: rắn? Hình như sẽ cắn chết người đó? Bé đã chết một lần, không muốn chết lần thứ hai nhanh như vậy.

“Bà ngoại, rắn là cái gì, sẽ ăn thịt người sao?” Trong lòng Nha Nha run lên, trên mặt già bộ ngây thơ hỏi bà ngoại, bé thật muốn biết con rắn này có cắn chết người hay không, ít nhất để bé chuẩn bị tâm lý.

“Ha ha, con bé ngốc, rắn cỏ có lớn bao nhiêu đâu? Làm sao ăn thịt người? Chỉ khi có người hù dọa chúng nó, chúng nó mới cắn một cái, không có sao, không cần sợ.” Ngoài miệng bà ngoại giải thích với cháu gái, ánh mắt lại quét chung quanh tìm rau dại.

Tuy rằng đã vào thu nhưng trong núi còn rất nhiều loại rau dại, đi không bao xa, mắt bà ngoại sáng lên, thấy bãi đất trống cách đó không xa có một mẩu rễ tỏi, thứ này vừa có thể làm đồ ăn hay đồ gia vị, người trong thôn đều thích, nghĩ vậy, bà vội vàng kéo Nha Nha nhanh đi nhanh tới, ngồi xổm xuống bắt đầu đào tỏi.

Nha Nha tràn đầy hào hứng đi theo bà ngoại tìm rau dại, đi nhiều chỗ rồi bé vẫn chưa thấy một, vóc dáng nhỏ nhắn của bé có thể đi xa như vậy đều do hai người đi một chút thì ngừng nghỉ ngơi thật lâu, bằng không đã sớm ngã xuống. Gặp bộ dáng bà ngoại do dự, Nha Nha nắm tay bà ngoại nói: “Bà ngoại, bà đi tìm đi, Nha Nha không đi, ở đây chờ bà, không đi đâu hết.”

“Nha Nha, con cam đoan không đi đâu sao? Núi này mặc dù không lớn nhưng đi lạc cũng không dễ tìm.” Bà ngoại do dự, hiếm khi đến một lần, bây giờ trở về rất đáng tiếc.

“Yên tâm, Nha Nha không đi đâu cả.” Tiểu Nha Nha gật đầu cam đoan, ngọn núi này có rắn, bé tuyệt đối không đi đâu hết.

Bà ngoại dặn dò hết lần này đến lần khác mới đeo giỏ lên bước đi, kỳ thật khi còn bé ai mà không chạy khắp núi đồi chơi đùa, không thấy đứa nhỏ nào có chuyện gì. Đâu có ai lo cho cháu gái như bà, rời khỏi mắt mình chút đã không yên lòng.

Thấy bà ngoại đi rồi, Nha Nha ngồi vào trên một gốc cây nhỏ, ngón tay chỉ vào một gốc tỏi nhỏ, âm thầm nghĩ —— đi vào.

Cây tỏi nhỏ đang sinh trưởng trong nháy mắt biến mất.

Nhìn thấy cây tỏi nhỏ trước mắt biến mất, đồng chí Nha Nha thiếu chút nữa nước mắt dâng trào, ngấm lại bé cũng đâu dễ dàng? Có không gian lâu như vậy, rốt cục có đất dụng võ, tuy rằng chỉ có gốc tỏi, nhưng cuối cùng đã hữu dụng.

Bé ở nhà mọi người không dám dụng vào gì cả, chỉ duy nhất một lần bé lên bờ hành vào, vì nhìn xem cây hành bên trong có thể sinh trưởng bao lâu? Sau đó vui mừng phát hiện không gian của bé cuối cùng không phải phế vật, cây hành kia đến nay vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ ở trong không gian. Xem ra sau khi không gian lớn hơn, không có tiền cũng có thể mua bán trái cây rau dưa, mặc kệ nói thế nào, giữ gìn và vận chuyển đều do bé thu xếp.

Trong lòng tự tiêu khiển tự vui vẻ, bé tiếp tục lựa một vài loại rau dại mình biết, bỏ từng gốc cây vào không gian. Mặc dù chưa từng nghĩ tới chuyện nói thật về ko gian của mình, nhưng biết đâu một lúc nào đó, những thực phẩm này có thể trở thành vật cứu mạng thì sao? Dù sao cũng không hỏng, càng làm bé thích chính là thực vật bé bỏ vào đều không dính bùn đất, từng gốc cây rau dại xanh um nằm san sát nhau, đứng là rất đáng mừng.

Phát hiện rau dại chung quanh đều bị bé thu hoạch hết, bé ngừng đầu tiếp tục quan sát xem gần đây còn chỗ nào có rau dại nữa, hiếm khi ra ngoài một lần, phải lấy càng nhiều càng tốt.

Đó là cái gì?

Nhìn đến thứ xa xa trên cây, Nha Nha không nhìn được nuốt nước miếng: trời ạ! Đây là cây ăn quả? Quả táo đỏ hồng to lớn nhìn rất ngon miệng, nếu thu vào trong không gian của mình, bé sẽ được ăn thỏa thích? Bất chấp mọi thứ, bé quan sát nơi mình đang đứng, nhớ kỹ vị trí, sau đó chạy từ từ tới dưới gốc cây, dùng bàn tay nhỏ bé bám chặt vào thân cây, dồn hết sức dịch chuyển cái cây này, kết quả, cây vẫn ở nguyên đó, không nhúc nhích tí nào.

Bé chưa từ bỏ ý định thử rồi thử, bất đắc dĩ thừa nhận, không gian của bé thật sự không chứa được cây này, rau dại thì được mà cây ăn quả không được, chẳng lẽ không gian cũng kì thị chủng tộc?

Nha Nha đứng dưới tàng cây, đầu nhỏ ngửa thành một góc 45° nhìn quả táo đỏ hồng trên cây, nhìn một hồi, bé vươn tay ra, đến khi bàn tay cứng đờ bé mới chấp nhận sự thật là bé với không tới, đừng nói treo cây, cánh tay nhỏ bé này căn bản không ôm được cây đại thụ to bằng ba người lớn.

Tức giận đuổi cái chân ngắn ngủn đạp vài cái vào rễ cây, kết quả bấp chân tê dại mà cái cây không rụng cái lá nào, chênh lệch này thật sự không phải lớn bình thường. . .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Nha Nha nhìn cây táo trông mơ giải khát (dùng ảo tưởng để tự an ủi). Một cậu bé bảy tám tuổi chạy từ đằng sau cây ăn quả tới, cậu bé kia còn cao hơn

Thành từ nhà mọ nửa cái đầu, trên người đeo một cái túi cũ, đi đến dưới tàng cây vẫn không dừng lại, sử dụng cả tay chân trèo từ từ lên cây, nhanh nhẹn linh hoạt lắm Nha Nha hâm mộ cực kỳ, nếu bé đến trình độ này thì đầu phải đứng đây giương mắt nhìn nữa?

Tốc độ cậu bé đó rất nhanh, chọn lựa hái vài trái táo lớn, trong chốc lát cái túi nhỏ đeo trên vai đã đầy ắp. Đeo cái túi căng phồng cũng không ảnh hưởng đến sự linh hoạt, cậu cẩn thận dùng hai tay ôm thân cây từ từ lùi xuống, lùi đến giữa cây rồi nhẹ nhàng nhảy xuống, hài lòng vỗ vỗ cái túi của mình rồi thoải mái bước ngang qua Nha Nha, đi mất...

Hình như bé bị xem nhẹ? Nha Nha hiện tại có chút hoài nghi, có phải mình rất nhàm chán? Không phải đứa bé nào cũng thích nói chuyện với bạn cùng lứa sao? Hơn nữa, ở chỗ này thấy đứa bé lạ, không phải nên chủ động hỏi thăm sao? Chẳng lẽ không phải bé khiến người khác nhàm chán? Mà là không có cảm giác tồn tại?

“Nha Nha, con ở đâu? Bà ngoại quay lại rồi, con đừng dọa bà ngoại.” Bà ngoại hái rau xong quay lại chỗ cháu gái chờ, nhưng không tìm thấy đứa nhỏ? Bà cụ lập tức hoảng sợ, nếu thực sự lạc mất thì bà tìm thế nào đây?

“Bà ngoại, con ở đây.” Nghe thấy tiếng bà ngoại sốt ruột, Nha Nha vội vàng lớn tiếng gọi, chạy tới một cách nhanh nhất.

“Nha Nha, tiểu tổ tông của bà, con đã chạy đi đâu vậy, hù chết bà ngoại.” Bà ngoại nắm lấy tay bé, quan sát xem trên người bé có bị thương gì không.

“Bà ngoại thật xin lỗi, Nha Nha không đi xa, chỉ đi nhìn cái kia.” Nói xong, bé xoay người chỉ cây ăn quả cách đó không xa, “Bà ngoại, đó là trái cây anh Thành từ ăn đúng không ạ?” Có một lần, không biết Thành từ kiếm được táo ở đâu, lúc cùng Tăng ăn thì bị bé thấy được, nếu không bé thật không biết giải thích tại sao bé biết quả táo.

Bà ngoại vừa thấy, vui vẻ. Bà ngắt mũi bé một cái nói: “Con là con mèo nhỏ tham ăn, bà ngoại nghĩ sao lại không thấy bóng dáng, hóa ra là nhìn thấy trái cây? Đi, bà ngoại hái trái cây cho Nha Nha.” Bà ngoại không trèo cây, nhưng bà là người lớn, bà cầm cây gõ gõ lên cây, chín quả táo to rơi xuống mặt đất, Nha Nha vui mừng vội vàng lấy tay nhặt.

Đương nhiên, bé lén lút bỏ một ít vào trong không gian của mình, giữ lại sau này ăn.

Hai bà cháu vui vẻ công một giờ chiến lợi phẩm về, vừa vào thôn thì nghe thấy tiếng khóc trẻ con từ đằng xa.

Hai người tò mò đi về phía trước, thấy cách đó không xa có năm sáu đứa bé tụ tập, hình như đang chia gì đó.

“Hôm nay nhà tở ăn cháo, tớ thật sự không có bánh bột ngô, ô ——” một cậu bé mập mập, tóc búi củ tỏi, bị mấy bạn khác xa lánh đẩy ra ngoài thì đứng khóc như mưa, cậu vừa lớn tiếng khóc, vừa mở to mắt nhìn chăm chăm vào quả táo hồng trong tay đứa nhỏ khác. Ô, bọn họ đều đói táo hồng, chỉ cậu không có, sớm biết thế sáng nay cậu sẽ không ăn hết bánh bột ngô.

Nha Nha liếc mắt một cái đã nhận ra cậu bé đứng chính giữa, đúng là người vừa hái táo ở trên núi, hèn chi hái nhiều như vậy, thì ra là để chia với bạn bè? Nhưng mà sao cậu bé kia bị xa lánh đẩy ra ngoài, cậu nói không có bánh bột ngô là chuyện gì xảy ra?

Cậu bé hái táo hồng kia chia táo từ trong túi ra hơn phân nửa, sau đó cậu nhận từ trong tay những đứa nhỏ này bánh bột ngô hoặc bánh ngô, hài lòng bỏ vào một cái túi khác, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Tiểu Bàn từ (tiểu mập mập) còn đang dùng sức khóc bên ngoài, cau mày không đành lòng nói: “Bảo Căn, tớ đã nói rõ với mọi người, tám quả táo hồng đổi một lương khô, những người khác đều làm như vậy, nếu phá lệ cho cậu, trong lòng mọi người không dễ chịu đâu.” Nói xong, cậu nhìn mấy đứa bé xung quanh, vẻ mặt bối rối, cảm thấy cho cũng không được, không cho cũng không xong, rất khó xử.

Bảo Căn vừa nghe vậy vội vàng dùng tay áo lau nước mắt vốn không có trên mặt, khẩn thiết nói: “Lần sau tớ bù thêm không được sao? Ngày mai tớ bảo mẹ cho nhiều thêm mấy cái bánh bao hấp, chiều mai bù thêm cho cậu, Bảo Căn tớ nói chuyện giữ lời, tuyệt đối không nói dối.”

“Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều đói, cậu như vậy không hợp với quy tắc.” Cậu bé hái táo hồng hơi do dự. Có thể thấy không phải cậu không muốn đồng ý, nhưng mọi người đều đang nhìn, nếu cậu đồng ý thì sợ trong lòng mọi người không thoải mái.

Đầu óc Bảo Căn hiển nhiên hoạt động vô cùng tốt, gặp đối phương như vậy vội vàng nháy mắt nói: “Ngày mai tớ cho cậu hai cái, là do tớ đưa trễ, tớ lấy hai cái đổi tám quả táo hồng, cậu xem được không?”

“Ồi, được rồi, cậu đã nói thế nếu tớ không cho cũng không được, này, tám quả táo hồng của cậu, nhớ ngày mai đưa tớ hai cái bánh bao hấp nha.” Cậu bé cười ha ha bỏ tám quả táo hồng còn lại vào lòng Tiểu Bàn từ, thấy vẻ mặt đối phương vui mừng, dường như cậu cũng cảm động lây híp mắt cười.

Tuy vậy nụ cười đó vào trong mắt Nha Nha lại có cảm giác như xảo quyết hưng phấn? Đáng về khi này lúc cậu hái táo bé vẫn nhớ trong lòng, nét mặt chuyên chú, không thèm khát, không vui sướng, nhất định là đang chăm chú làm việc gì đó, không nghĩ tới cậu thật sự đang làm việc, nhớ như vậy đã biết lao động tay chân đổi thức ăn?

Gặp đám nhỏ vui vẻ hơn hờ tụ lại ngồi ăn táo hồng, bà ngoại cũng xoay người dẫn Nha Nha về nhà.

“Bà ngoại, trên núi có nhiều táo hồng như vậy, sao bọn họ phải dùng bánh bột ngô đổi?” Tiểu Bàn từ kia phải lấy hai cái bánh bao trắng đổi tám quả táo hồng? Đồi trước bé thấy bánh bao không đáng bao nhiêu, đồi này bánh bao quả là hiếm hoi. Không phải trong nhà không có bột mì mà là không nỡ ăn, bình thường đều giữ lại ăn tết hoặc dùng làm sủi cảo đón năm mới, ai mà bỏ được bánh bao hấp chứ?

“Ha ha, Nha Nha con không biết, lúc nhỏ bà ngoại thường xuyên lên núi, bởi vì lúc đó đa số người lớn trong thôn cũng thường xuyên lên núi tìm thức ăn,

nhưng bây giờ chính sách tốt hơn, gần như nhà nào đều có người làm việc trong đội, khó khăn cũng không đói bụng, có thể ăn no vì thế không ai lên núi tìm thức ăn nữa, thời gian qua đi không ai yên lòng để đứa nhỏ đi chơi, ai, trong thôn này chỉ có hai bà cháu ta còn thời gian lên núi.”

Bà ngoại bắt đầu dĩ than nhẹ một tiếng, nghe xong trong lòng Nha Nha khở sở, nếu không vì mình, bà ngoại lớn tuổi vậy sao còn phải lên núi tìm thức ăn?

“Bà ngoại, anh trai đó lúc này cũng lên núi, con còn thấy anh ấy hái trái cây nữa.” Sợ bà ngoại đau lòng, Nha Nha vội vàng nói sang chuyện khác. Kỳ thật, bé cũng tò mò về cậu nhóc còn nhỏ mà có đầu óc kinh tế đó. Được rồi, bé thường xuyên quên mình mới chính là đứa bé, cứ thấy đứa nhỏ nào khoảng 10 tuổi đều coi người ta nhỏ hơn mình.

“Anh trai kia hả?” Nói đến người này, bà ngoại nắm tay cháu gái thật chặt, qua một lúc mới mở miệng nói, “Ông nội cậu bé đó lúc đầu là người thôn Ngủ Liễu chúng ta, về sau con ông ta có tiền đồ, đón ông ta ra ngoài, không ngờ chỉ ra ngoài vài năm đã đụng tới phê đầu (1), con trai con dâu ông ấy đều mắc sai lầm, bị bắt, hình như đứa cháu lớn cũng bị bắt, cả nhà chỉ còn lại hai ông cháu bọn họ, không ở trên huyện nổi nữa nên trở về thôn Ngủ Liễu. Trước khi mẹ con qua đời vài ngày ông nội nó cũng đi rồi, chỉ còn lại đứa nhỏ này, ôi, thật đáng thương.” Nói xong, bà không nhịn được nhìn cháu gái trắng trẻo mũm mĩm bên cạnh, đứa nhỏ kia tám tuổi, lại là con trai, đầu óc nhanh nhẹn có thể nghĩ cách nuôi sống chính mình, nếu bà xảy ra chuyện gì không hay, Nha Nha đáng thương của bà phải làm sao đây? Bé mới ba tuổi thôi?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

“Chờ Nha Nha lớn, Nha Nha cũng sẽ đưa bà ngoại lên thành phố hưởng phúc.” Nha Nha nắm bàn tay hơi thô ráp của bà hứa hẹn.

Bé hy vọng mình nhanh chóng lớn lên, sau đó chăm sóc bà ngoại, để bà hưởng phúc con cháu chứ không phải như ngày trước, vì gia đình con trai làm trâu làm ngựa cuối cùng lại nhận được kết cục như vậy.

Bà ngoại sững sờ, sau đó nén nước mắt cười nói: “Được, bà sẽ chờ Nha Nha hiếu kính bà ngoại, từ nhỏ Nha Nha chúng ta đã hiếu thảo, ăn sùi cào đón năm mới cũng không quên mời mẹ và bà ngoại.”

Mặt bé 囧 , chuyện kia đừng nhắc đến nữa? Rất mất mặt.

Hai bà cháu nói nói cười cười quay về nhà, trước tiên bà ngoại rửa táo hồng cho Nha Nha ăn, sau đó lấy một cái chậu nhỏ chuẩn bị lấy rau dại trong giỏ ra rửa. Đầu tiên Nha Nha lấy một quả táo hồng thật to nhét vào tay bà ngoại, rồi cười tí mắt chạy tới giúp đỡ, nhân lúc bà ngoại đi ra ngoài, bé lấy rau dại còn trong không gian ra hết.

Nhìn một đồng rau cải xanh biếc trên mặt đất, bé chỉ hy vọng những thức ăn này có thể để bọn họ ăn no trong mấy ngày tới.

Mỗi khi nấu cơm, Nha Nha đều cảm thấy cậu mẹ vẫn còn lương tâm, ít nhất cậu còn cho một xe bắp ngô củi khô rom rạ, có thứ này, bọn họ ăn cơm sưỡi ấm đều bảo đảm. Nếu không, bé thật sự phải mạo hiểm dù sẽ khiến bà ngoại nghi ngờ mình bị yêu quái nhập, nói rõ mình có không gian cũng không thể nhìn bà ngoại lớn tuổi mà còn phải lên núi vác củi?

Vô cùng may mắn, bé không phải hạ một quyết định khó khăn như vậy...

—— ta là đường ranh giới ——

Nhìn đợt tuyết đầu mùa đông rơi bên ngoài cửa sổ, trong lòng Nha Nha khê thờ dài. Bé phát hiện từ khi mình đến thế giới này càng hay thờ dài.

Không có cách nào, nếu hôm nay bé không phải 3 tuổi mà là 13 tuổi thì có thể suy nghĩ biện pháp thay đổi tình trạng hiện tại. Nhưng bây giờ bé quá nhỏ, đối mặt với khó khăn trừ thờ dài hình như không cách nào khác.

Đúng vậy, bọn họ lại gặp khó khăn, bà ngoại bị bệnh, tuy rằng không nặng nhưng bé thật sự rất lo lắng. Từ sau khi mẹ qua đời, bà ngoại bắt đầu ho khan, vốn tưởng chỉ là cảm cúm bình thường, sau khi chuyển ra đã đỡ hơn nên hai người không để ý lắm.

Nhưng mùa đông đến, bà ngoại ho khan càng ngày càng nặng, ban ngày còn tốt, đến đêm thì phải ho thật lâu mới đi vào giấc ngủ, trong tay hai người không có tiền, muốn bà ngoại chữa bệnh đều không có cách, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Vừa thờ dài, Nha Nha vừa oán giận không gian mình là phế vật. Mặc dù biết nghĩ vậy không đúng, nhưng thật sự bé không nhịn được thầm oán, nếu cho bé không gian, vì sao không phải là một không gian có thể trị bách bệnh? Cho dù số lần giới hạn cũng tốt, ít nhất bé có thể cứu mẹ, cứu bà ngoại, bây giờ bé chỉ còn một người thân mà thôi.

Lúc Nha Nha không ngừng oán giận, nhà họ La cách đó không xa cũng có một người không ngừng oán trách.

La Gia Tề dùng miếng vải vụn thấm nước, nhẹ nhàng lau vết thương trên tay. Sau khi lau sạch bùn đất, cậu ném mảnh vải vụn vào chậu nước, đau buồn nhìn lỗ thủng trên đầu gối, hiếm khi có một cái quần ít miếng vá vậy mà hỏng rồi, thật là, không phải chỉ muốn lấy hai cây bắp ngô thôi sao? Cũng không phải của nhà cậu ta, sao phải ra sức đuổi theo vậy chứ? Nếu không thật sự quá đói bụng, không còn cách nào, cậu sẽ tới sân sau hái bắp ngô hả?

Quả phụ trẻ mồ côi nhà người khác ít nhiều đều được người trong đội quan tâm, nhưng bọn họ nói cậu không có nguồn gốc, dòng giống không đỏ (1), có một người cha thuộc bảy loại đen (2)? Còn nói cậu không phải người tốt, bây giờ cậu ở trong thôn luôn được trông nom đặc biệt, muốn hưởng tài sản nhân dân sao? Căn bản không có khả năng. Đừng nói bọn họ không đồng ý, mọi người cũng sẽ không đồng ý.

(1) Giống không đỏ, ý chỉ thành phần gia đình không nằm trong Năm loại đỏ. Năm loại đỏ là cách xưng hô của xã hội Trung Quốc năm 1949 đối với một số người. Đầu tiên nó chỉ những người xuất thân từ quân nhân cách mạng, cán bộ cách mạng, công nhân, nông dân nghèo, tầng lớp trung nông (lớp người mình cấy ruộng của mình, không bóc lột ai, cũng không phải làm thuê cho ai). Sau đó chuyển sang cả con cái của năm đối tượng này là năm loại đỏ.

(2) Bảy loại đen tức bảy phần tử xấu trong cách mạng văn hoá: chỉ địa chủ, phú nông, phần tử phản cách mạng, phần tử xấu, phần tử theo cánh hữu, nhà tư bản, xã hội đen. Những người này bị coi là kẻ địch của giai cấp vô sản, đối tượng của chuyên chính vô sản. Trong xã hội bây giờ, năm loại đỏ là người thượng đẳng, là giai cấp thống trị và lãnh đạo quốc gia nên được hưởng rất lợi ích: học tập, lương bổng, nhà ở, phúc lợi y tế, tham gia chính trị... Đối lập với họ, bảy loại đen, con cái của bảy loại đen bị dán nhãn phần tử xấu, là dân đen bị chèn ép, giết hại, đánh đập. Nguồn:Link

Mụ nội nó, cậu không muốn mắng chửi người nhưng bị bọn họ bức không mắng không được, cậu muốn ăn com để không bị đói chết, nhưng có sao?

Cứ mắng chửi hoài cũng không thể làm com ăn, ngày mai còn phải nghĩ biện pháp mới. Mùa hè, cậu dựa vào trí khôn vật lầy thức ăn từ tay những đứa khác, bây giờ chỉ đành cố gắng, cứ tiếp tục thế này cậu nhất định chết đói.

Hung hăng hạ quyết tâm trong lòng, La Gia Tề tìm kim chỉ còn lại trong nhà, cẩn thận lấy một cái quần cực kỳ cũ nát, cắt một mảnh vải trên đó, từ từ khâu vá sửa lại cái quần bông của mình.

Ngày đó khi cha mẹ anh trai bị bắt đi, cậu đã không còn là đứa nhỏ. Từ ngày ông nội qua đời, cậu không còn ai để nương tựa. Nếu là người hèn nhát thì đã sớm bị ánh mắt khinh thường của người khác nuốt chửng. Nhưng cậu không phải người khác, La Gia Tề cậu muốn sống, cậu còn chưa sống đủ. Cho nên cậu sẽ không khóc, không mất thời gian để oán trách, chỉ cần có một cơ hội, cậu phải kiên cường sống, cậu muốn sống, nhất định phải sống...

—— ta là đường ranh giới ——

Hai chân La Gia Tề loạng choạng, đi hai bước chỉ thấy trước mắt đầy sao, cậu đi tới trước cửa sổ, sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chú ra bên ngoài, muốn nhìn xem có cơ hội nào để mình sống sót không.

Cậu cảm thấy lần này thật sự không chống đỡ nổi nữa. Đây là trời muốn diệt cậu sao? Tuyệt phủ kín, bởi vì tuyết quá lớn, tất cả đứa nhỏ đều bị cha mẹ nhốt trong nhà không cho ra ngoài, tất cả đường sống của cậu đều ở trên núi và đám nhóc, hiện tại, cậu thật sự không còn đường sống nào sao?

Cậu cố gắng mở to mắt, không cam lòng ngó bên ngoài, cậu không muốn chết, một chút đều không muốn chết, cậu... Đó là?

Nhìn thấy bà cụ đằng xa, ánh mắt La Gia Tề lộ rõ niềm hy vọng: chính là bà ấy, bà là mẹ Đoạn Vĩnh Quý, mẹ chồng người đàn bà béo kia. Bà cụ này là người tốt, vì cháu gái mình mà bị hai vợ chồng kia đuổi ra khỏi nhà, bà ấy chính là hy vọng sống của mình...

Nghĩ vậy, cậu chống đỡ cơ thể suy yếu, cất bước ra cửa nhà, nghiêng ngả lão đảo muốn đi tới chỗ bà cụ.

Sắp đến năm mới, bà ngoại muốn để cháu gái trải qua ngày năm mới vui vẻ, ai biết bản thân còn sống bao lâu? Không biết mình còn có thể cùng cháu gái đón năm mới tiếp theo hay không?

Kim lại lo lắng trong lòng, bà ngoại muốn trang trí cho Nha Nha như những năm trước, nhưng trong nhà không có giấy đỏ, không có thứ gì để đón năm mới. Vì vậy, bà chạy tới nhà lão Trương cắt giấy dán trên cửa sổ lưới (Nguồn: Link), tay nghề cắt giấy của bà ngoại là bậc nhất ở trong thôn, đủ loại kiểu dáng, tuyệt đối sống động, làm người ta nhìn yêu thích không buông tay.

Cắt giấy dán cửa sổ lưới xong, bà không cần gì cả, chỉ muốn hai tờ giấy đỏ để về cắt dán lên trước cửa sổ nhà mình, để đứa nhỏ vui mừng phấn khích.

Điều kiện nhà lão Trương khá tốt, là người thiện tâm, thấy bà chỉ lấy hai tờ giấy đỏ nên cho bà thêm mấy viên kẹo. Thứ này rất ít, nghĩ đến bộ dạng Nha Nha nhìn kẹo giật mình, bà ngoại cảm thấy gió cũng không lớn, tuyết không lạnh, bước nhanh về nhà, muốn nhanh về xem Nha Nha trong nhà.

Đang đi, thấy phía trước có một đứa nhỏ cũng đi hướng tây giống mình, không biết đứa nhỏ kia có bị bệnh hay không mà đi đường cứ ngã trái ngã phải, cuối cùng lung lay loạng choạng ngã quỵ xuống đường?

Bà ngoại nôn nóng, trời nhiều tuyết lớn như vậy đứa nhỏ nằm hơn một tiếng sẽ mất mạng. Nghĩ vậy, bà bước nhanh chạy tới, lấy tay lật đứa nhỏ lại, vừa thấy, đứa nhỏ này bà biết, đúng là thằng nhóc thứ hai nhà họ La không ai trông nom kia, bất chấp nơi chốn, vội vàng vỗ mặt đứa nhỏ kêu to: “Nhóc La, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh.”

Nhìn mặt thằng nhóc nhà họ La không còn giọt máu, môi xanh đen, bà cụ biết đứa nhỏ này chỉ ngắt đi thôi, nhưng cứ kéo dài sẽ dễ dàng mất mạng.

Bà ngồi xổm người xuống, đỡ nhóc La vào trên lưng mình, thử nhiều lần mới gắng gượng đứng lên, sau đó lão đảo công La Gia Tề té xỉu trở về nhà mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ách, mọi người hẳn đã nhìn ra, nam 9 là người không từ thủ đoạn, mặc dù không đến mức giết người phạm pháp, nhưng thật sự không tính là người tốt, cho nên, mọi người hãy hồ cẩn thận o(∩_∩)o

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Nghe thấy bà ngoại đã về, Nha Nha vui vẻ chạy ra mở cửa, khi nhìn đến người trên lưng bà ngoại lại bị hoảng sợ. Đồi trước bé chưa từng gặp chuyện như vậy? Số ít người bị xe đụng ngã đi đều lập tức được đưa đến bệnh viện, làm gì có chuyện ở lại để bé xem?

Bé kinh hoảng (kinh hãi + hoảng sợ) nhìn bà ngoại, không biết nên làm gì. Sắc mặt xanh nhợt nhạt, môi tím ngắt, hôn mê bất tỉnh không phải nên đưa đến bệnh viện sao? Khiêng về nhà có thể cứu sao?

Bà ngoại đặt đứa nhỏ nằm trên giường, thở hổn hển một lúc mới nói: “Nha Nha đừng sợ, anh này không sao, chỉ bị đói và lạnh nên xỉu thôi, con giúp anh đắp mền, bà ngoại làm chút cháo để anh ăn là tốt rồi.” Người như vậy những năm trước không hiếm thấy, đói chết không biết có bao nhiêu, vài năm nay cuộc sống tốt hơn, không có ai bị đói chết. Ôi, đứa nhỏ này không có ai quan tâm, rất đáng thương.

Bà ngoại tỉnh táo lại, đứng dậy đi nấu cháo.

Đói đến xỉu? Nhìn cậu bé trên giường rõ ràng tuổi không lớn, Nha Nha sâu sắc cảm thấy bản thân hạnh phúc, ít nhất, bé còn có bà ngoại, còn có người nhà.

La Gia Tề tỉnh lại không mở mắt, cảm nhận được nhiệt độ giường lò phía dưới, cậu biết, bản thân an toàn. Âm thầm xiết chặt nắm đấm che dấu kích động trong lòng, cảm giác có thể sống thật tốt, cho dù dạ dày đau đến tê dại, nhưng ít nhất cậu còn biết đau, cậu còn sống...

Vừa mở mắt, La Gia Tề sửng sốt, suýt nữa cho là mình thấy búp bê trên tranh tết. Thấy một bé gái khuôn mặt tinh xảo ngồi bên cạnh mình, đôi mắt to, lông mi dài, làn da trắng nõn mím mỉm màu hồng nhạt, ba ngón tay nhỏ bé chống xuống giường cũng trắng trẻo đáng yêu, cô bé khác hẳn những đứa trẻ khác trong thôn.

Mấy đứa nhỏ trong thôn đã quen được thả tự do bên ngoài, mùa hè bị mặt trời phơi đen như cục đất nhỏ, mùa đông mặt ai nấy đều đỏ bừng, đa số khuôn mặt đông cứng vì lạnh, chảy nước mũi ròng ròng, trông rất bẩn. Nếu không vì cái ăn, cậu chẳng tiếp xúc với những đứa trẻ này, có trời mới biết nhìn một lũ nhóc tay đen sì cầm bánh bột ngô, cậu khó nuốt như thế nào?

Gặp nhóc La trong miệng bà ngoại tỉnh lại, lòng Nha Nha vốn căng thẳng rốt cuộc thả lỏng. Bé thực sự sợ cậu bé này cứ thế chết trước mắt mình.

Bé nhận ra, đây chính là cậu bé lúc mùa hè đã hái táo hồng kia, còn nhớ lúc ấy cậu bé này tay chân linh hoạt leo lên cây, trao đổi trái cây tuyệt không mềm lòng, khi này cậu sống chết không rõ nằm ở đó, trong lòng bé không khỏi lo lắng, hiện tại có thể tỉnh lại, thật tốt.

“Anh tỉnh rồi? Bà ngoại đang nấu cháo cho anh, lập tức là xong. Có muốn uống nước ấm trước hay không?” Nói xong, Nha Nha lấy nước ấm bà ngoại để trước đó đưa tới. Cậu nằm lâu như vậy mà trên người vẫn lạnh như băng, uống nhiều nước nóng hẳn là có thể ấm lên chút.

La Gia Tề thấy cô bé giống như người lớn nhỏ quan tâm mình, còn cho mình nước ấm, trái tim lạnh lẽo dần được hâm nóng, cậu thích cô bé này, trắng trẻo mềm mại, không chỉ xinh đẹp, còn biết quan tâm người khác, nếu...

“Nha Nha, anh tỉnh chưa, à, nhóc La tỉnh rồi? Tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi, đến, bà nội cho con ăn cháo nóng, ăn ít cháo, no bụng sẽ không bệnh nữa.” Nói xong, bà ngoại đặt chén cháo trong tay lên đầu giường gần lò sưởi, vươn tay muốn đỡ cậu dậy.

“Bà nội, cảm ơn bà đã cứu con, không làm phiền bà, tự con có thể đứng lên.” Giãy dụa ngồi dậy, La Gia Tề lễ phép nói cảm ơn lần nữa.

Trong lòng cậu cảm ơn thật, nếu không có bà cụ trước mặt, cậu hẳn đã sớm chết rét ở bên ngoài, nhưng chủ yếu là cậu muốn để lại ấn tượng tốt cho bà cụ, trời lạnh như thế, nếu không nghĩ cách ở lại đây, đi ra ngoài làm sao bây giờ? Cậu không phải bị đói chết sao?

“Đứa nhỏ này sao lại khách sáo như vậy, ai mà không có lúc gặp khó khăn? Đến, trước tiên ăn hết chén cháo này, sau đó ngủ một giấc thật ngon, ngày mai lại là một đứa bé tràn đầy sinh lực và sức sống.” Bà ngoại đưa tay đỡ La Gia Tề dậy, rồi đưa chén cháo tới.

La Gia Tề cúi đầu nhìn, cháo trắng, bên trong còn có trứng? Cậu khó nén cảm động, trái tim bà cụ này thật tốt, chỉ tiếc, bà không có con cái tốt.

Gặp nhóc La đói đến bất tỉnh, lúc này còn giữ lễ phép từ từ ăn cháo, trong lòng bà ngoại hơi buồn người: cha thằng nhóc này, khi còn bé cũng nhã nhặn lễ phép như vậy, người trong thôn đều nói tương lai hẳn sẽ có tiền đồ, đúng là có tiền đồ nhưng lại gặp chuyện không may, không biết bây giờ còn hay

không? Có biết cha mình đã mất? Đứa nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa suýt chết rét?

Đang xúc động, quay đầu lại gặp cháu gái chăm chú nhìn nhóc La ăn, bà ngoại ngó ra một chút, sau đó cười ôm cháu gái vào lòng nói: “Con mèo nhỏ đói bụng hay tham ăn đây? Bà ngoại cũng cho Nha Nha một quả trứng, lát nữa làm cho Nha Nha.” Nếu không tham ăn, sao lại chăm chú nhìn người ta ăn vậy chứ?

Nha Nha mặt đỏ chót, không chịu kéo tay áo bà ngoại làm nũng nói: “Bà ngoại nói oan con, ai mà tham ăn? Con lo lắng cho anh thôi.” Qua năm bé được 4 tuổi, cuối cùng không phải nói Nha Nha nữa, suốt ngày Nha Nha ngấy chết bé.

Giọng cô bé nũng nịu mềm mại thừa dạ, lúc cười trông bé càng ngọt ngào đáng yêu. Tốc độ La Gia Tề ăn cháo chậm lại, bởi vì cậu cảm giác Tiểu Nha Nha này hẳn có thể cho cậu thứ ấm áp gì đó, nếu ngày nào cậu được ôm bé con trắng trẻo mềm mại này vào lòng, có phải sẽ không lạnh nữa? Hơn nữa, mỗi ngày nghe tiếng bé thừa dạ gọi anh trai, có phải sẽ không cô đơn nữa? Ban đêm có cô bé ấm áp kia ở cùng, hẳn là sẽ không bị ác mộng làm tỉnh giấc?

Cứ như vậy, trong một ngày bình thường, La Gia Tề có thể tiếp tục sống sót, đặt mục tiêu mới —— cậu muốn ôm cô bé này sưởi ấm, muốn ngày ngày nghe cô bé gọi anh ơi, muốn đất cô bé như búp bê này về nhà mình, chiếm làm của riêng.

Cậu cô đơn quá lâu rồi, cậu không có người thân, bạn bè, những đứa nhỏ khác không dám làm bạn với cậu, không xứng làm bạn cậu. Cậu chán ghét những đứa nhỏ hay liú ríu, hay khóc lóc âm ỉ, mặt mày đầy nước mắt nước mũi, cậu ghét người lớn vì họ thường dùng ánh mắt khinh miệt nhìn cậu? Cậu làm sai chuyện gì mà khiến bọn họ đối xử với cậu như thế? Ai nấy đều tâm địa gian xảo, cứ cho mình là người tốt?

Có thể có người hỏi, lần trước gặp mặt sao cậu không có ý nghĩ này? Bởi vì lần gặp mặt trước, cậu căn bản không chú ý bên cạnh có người, chỉ một lòng hái trái cây để lấp đầy bụng, mỗi ngày nhìn ai cũng nghĩ người này có thể trao đổi đồ ăn với cậu hay không, sao mà chú ý đến cô bé nhỏ bên cạnh chứ? Nếu không phải hôm nay vừa mở mắt chỉ thấy Nha Nha, có thể đi trên đường cậu vẫn không chú ý tới.

Đêm đó, từ sau khi cha mẹ bị bắt, La Gia Tề có một đêm hạnh phúc nhất. Tuy rằng không thực hiện được nguyện vọng ôm Tiểu Nha Nha vào lòng sưởi ấm, nhưng nằm trên giường lò nóng hổi, nghe tiếng cười vui vẻ của Tiểu Nha Nha bên cạnh, nằm mơ đều thấy ngọt ngào. Cậu muốn ở lại, nhất định phải nghĩ cách ở lại, mang theo ý nghĩ này, cậu từ từ nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, khi Nha Nha mở mắt ra, phát hiện giường lò chỉ còn lại bản thân, bé khoác áo bông nhỏ, gấp chăn ồn thò ra rồi ngồi trên giường lò bắt đầu ngán người. Không ngán người thì bé làm gì đây, trời lạnh như thế, giúp bà ngoại nhặt rau đều phải ở trong phòng, nếu bản thân đông lạnh bị bệnh, mới thật sự gây phiền phức cho bà ngoại.

Tiểu Nha Nha ngồi trên giường lò khề thờ dài: bà ngoại họ khan hình như ngày càng nghiêm trọng, có thể bà ngoại cũng lo lắng về bệnh của mình, nếu không phải bé già bộ ngày thơ đáng yêu nói chuyện với bà thì bà sẽ ngồi một chỗ đến trưa, rốt cuộc bé nên làm gì bây giờ? Mùa đông đáng giận này khi nào mới qua, nếu đến mùa hè phải chăng bệnh bà ngoại sẽ giảm bớt một chút? Hoặc dứt khoát tốt hẳn?

Nghe cửa truyền đến tiếng bước chân, ưu sầu trên mặt Nha Nha biến mất trong nháy mắt, thay bằng nụ cười vui vẻ.

“Ồ, Nha Nha dậy rồi?” Bà ngoại thấy cháu gái quần áo chỉnh tề ngồi trên giường, vui vẻ nở nụ cười. Đứa nhỏ này luôn sạch sẽ gọn gàng, không cần bà bận tâm.

“Vâng, con dậy rồi, đang muốn rửa mặt đây.” Nha Nha hồn nhiên tranh công với bà ngoại, chờ bà ngoại khen ngợi.

“Ha ha, cháu gái nhỏ của bà ngoại giỏi quá, mau rửa mặt đi, chúng ta ăn cơm.” Giúp Nha Nha đổ ít nước ấm vào trong chậu, bà ngoại đặt bàn ăn cơm nhỏ lên giường lò. Trời lạnh, thứ ấm nhất phòng chính là giường lò, cho nên vào đông hai bà cháu dùng bàn ăn nhỏ ăn trên giường, như vậy đồ ăn cũng không lạnh.

Ăn cơm? Hôm nay ăn sớm thế? Nha Nha nhìn sắc trời bên ngoài, tuy rằng hàng ngày ăn cơm không trễ, nhưng bà ngoại làm xong cơm thường phải mất một lúc nữa, hôm nay sao sớm như vậy?

Cửa mở ra, La Gia Tề bung nham chén đĩa đến, lúc này Nha Nha đã biết vì sao ăn cơm sớm, xem ra là có người giúp nấu cơm.

“Cơ thể anh không sao chứ?” Bộ dạng ngày hôm qua nghiêm trọng như vậy, qua một đêm đã tốt lên?

“Không sao, cảm ơn Nha Nha lo lắng cho anh.” La Gia Tề để đồ trong tay lên bàn, cười nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô bé, nhìn sao đều thấy thích. Còn biết quan tâm mình? Ừ, thật là một cô bé ngoan.

“Anh không lười biếng như con mèo nhỏ con, sáng sớm đã dậy giúp bà nhóm lửa nấu cơm, có ích hơn con nhiều.” Bà ngoại đùa với cháu gái, muốn nhìn bộ dáng nũng nịu của bé.

Quả nhiên, Nha Nha bấu môi nhào vào lòng bà ngoại, không chịu nói: “Anh lớn rồi, Nha Nha còn nhỏ, chờ con trưởng thành cũng giúp bà ngoại làm việc.”

“Ha ha, tốt, Nha Nha chúng ta không phải con mèo lười, bà ngoại chờ Nha Nha trưởng thành giúp bà ngoại làm việc.” Bà ngoại cười ha hả kéo cháu gái vào trong lòng, yêu thương hôn một cái lên mặt bé, thấy thế nào cũng thích.

Chương 16

Nhìn đáng về hai bà cháu thân thiết, mặt La Gia Tề mang ý cười, lảng lảng đứng một bên che giấu hăm mộ sâu sắc trong lòng.

Cậu không hăm mộ cô bé có bà ngoại thương yêu, cậu hăm mộ bà ngoại có thể ôm bé con trắng nõn mềm mại vào trong ngực thân thiết. Bất quá cậu không nóng nảy, ngày hôm qua hai người vừa mới gặp mặt, cậu gấp cái gì? Cậu sẽ từ từ chờ, chờ ngày nào đó Nha Nha buông thả nhào vào lòng cậu làm nũng, đợi đến ngày mang Nha Nha về nhà, chỉ cần cậu còn sống, cậu tin tưởng chính mình sẽ đợi được.

“Ha ha, chỉ biết làm nũng, không sợ anh chê cười.” Bà ngoại vỗ nhẹ một cái vào mông nhỏ Nha Nha, cười trừ nói.

“Bà ngoại ——” Nha Nha che cái mông nhỏ của mình bất mãn gọi bà ngoại, có con trai ở đây, sao lại có thể đánh mông con gái?

“Nha Nha thực đáng yêu.” La Gia Tề thấy ánh mắt Nha Nha lo lắng, nhìn cô bé hoạt bát này, chẳng những người mà lòng cậu cũng ấm lên.

“Được rồi, không chọc cháu gái bảo bối của bà nữa, đến, chúng ta ăn cơm, hôm qua không dám để con ăn nhiều, hôm nay ăn nhiều một chút, bà ngoại làm khá nhiều.” Bà ngoại nói xong, dẫn Nha Nha lên giường, sau đó kêu La Gia Tề xới cơm.

Ăn ngon không có, trên bàn chỉ có cháo bột ngô, mười cái bánh ngô và một ít dưa chua muối tự làm.

Cho dù thế vẫn đủ khiến La Gia Tề nhiều ngày chưa ăn cơm nóng hồi cảm thấy thỏa mãn. Đối với cậu, có thể ăn no là thỏa mãn nhất, hiện tại có thể ăn cùng Tiểu Nha Nha, chính là hạnh phúc lớn nhất.

Miệng ăn cháo, trong lòng cậu âm thầm tính toán, làm sao mới có thể duy trì loại hạnh phúc này, ít nhất, phải duy trì đến đầu xuân sang năm mới.

Ăn xong, thấy Nha Nha cảm khăn nhỏ lau miệng, rồi có khuôn có dạng xếp chồng chén đĩa lên, trong lòng La Gia Tề càng thích, cậu cười cảm chén đĩa trong tay Nha Nha lại, khẽ nói: “Anh dọn dẹp, Nha Nha đi chơi đi.” Đứa nhỏ lớn cỡ này đều thích chơi đùa, cậu từng giúp vãi dưa nhỏ bắt ếch, vô chim sê, không biết Tiểu Nha Nha thích chơi gì, mùa hè năm sau, cậu nhất định đều làm cho bé.

Âm thầm hạ quyết định, La Gia Tề cảm chén đi, không nghe bà ngoại khuyên can rửa sạch chén đĩa xoong chảo, rửa xong rồi quét hết tuyết trong sân, lúc này mới vào phòng, không đành lòng chào tạm biệt hai người: “Bà nội, cảm ơn ân cứu mạng của bà, nếu La Gia Tề con còn có thể sống tiếp, nhất định sẽ không quên ân đức to lớn của bà.” Nói xong, cậu cúi xuống lấy một cái.

“Con đứa nhỏ này quá khách khí rồi, cần gì chứ? Tình huống ngày hôm qua, ai nhìn thấy mà không cứu, con nói con, ai ——” bà ngoại vội vàng đỡ cậu đứng lên, vuốt đầu La Gia Tề rồi khẽ thờ dài nói, “Con đi đâu, đi chỗ nào? Trong nhà có đồ ăn? Có củi đốt sao?” Trong lòng bà ngoại biết cái này hỏi cũng như không, nếu có ăn, có củi đốt thì có thể bị đông lạnh ngắt ở bên ngoài?

Mắt La Gia Tề đỏ lên, không trả lời, chỉ ra vẻ kiên cường cười nói: “Không có việc gì, bà không cần lo lắng, con sống một mình lâu như vậy, có thể tự chăm sóc mình thật tốt.” Mắt ngân ngấn nước, ai nhìn đều cảm thấy xót xa.

Ít nhất, bà ngoại và Nha Nha khó chịu.

Bà ngoại là mềm lòng, Nha Nha là cảm thấy đồng bệnh tương liên (cùng cảnh ngộ thì thông cảm nhau). Bé không biết sau này mình có giống đối phương không nơi nương tựa hay không, không phải trong lòng bé nguyên rủa bà ngoại, cho dù không vì chính mình, bé cũng thật lòng hy vọng bà ngoại sống lâu trăm tuổi. Nhưng nửa năm qua bà ngoại ngày càng ốm đi, bà thật sự có thể sống đến khi bé lớn lên, để bé hiếu kính bà sao? Nếu không thể, phải chăng nhóc La hôm nay là ngày mai của mình?

Cho dù biết gạo và mì trong nhà không còn nhiều lắm, bé vẫn muốn giúp cậu, bé ăn ít một chút, có lẽ cậu có thể sống sót, đôi khi, cuộc sống con người thật sự không dễ dàng.

Trong lòng nghĩ thế nhưng bé không nói gì, bà ngoại có khó khăn của mình, bản thân cũng không biết rút cuộc gạo và mì trong nhà có thể duy trì bao lâu, nếu nói sẽ khiến bà ngoại khó xử, cậu vẫn nên đi thôi, nếu thật sự có thể để đối phương ở lại, theo tính tình bà ngoại nhất định sẽ mở miệng.

Quả nhiên, bà ngoại thờ dài nói: “Ai, thật là một đứa bé hiểu chuyện, chỉ tiếc số mệnh, không nói nữa, nhóc con, nếu không chê cơm nhà bà nội không ngon thì ở đây mấy ngày đi, ít nhất đợi đợt tuyết này qua đi, chờ trời ấm áp lên, bà nội sẽ không giữ con.” Mặc kệ nói thế nào đều là mạng người, cứu người phải cứu đến cùng, bằng không không phải cứu vô ích sao?

Vừa nghe lời này, La Gia Tề nắm chặt tay bà ngoại im lặng, chỉ cần chặt môi dưới không ngừng gật đầu, xúc động và vui sướng trong mắt cậu ai cũng thấy.

“Thật tốt quá, anh ở lại, bây giờ nhà chúng ta có ba người rồi.” Nha Nha thừa nhận mình già bộ đáng yêu, nếu không cứ xem bọn họ tiếp tục một người thương cảm một người cảm động sao? Xem ra, làm con nít thật có lợi, ít nhất già bộ gây thơ đáng yêu, mỗi lần đều thành công.

Nghe tiếng Nha Nha hoan hô, hai người đa cảm đều nở nụ cười, không giống chính là, nụ cười La Gia Tề giấu chút thâm ý, bởi vì cậu phát hiện không ngờ Tiểu Nha Nha rất thích bản thân, mục tiêu mang bé đi càng tiến thêm một bước, bước đầu xem như thuận lợi.

Cuộc sống sau này, bà ngoại thoải mái rất nhiều, có thêm một đứa bé trai, nhiều chuyện không cần tự mình ra tay làm.

Sáng sớm hàng ngày, La Gia Tề sẽ dậy lấy củi nhóm lửa phụ nấu cơm, quét dọn sạch tuyệt động trong sân không để bà ngoại làm, giặt quần áo cậu đều có thể giúp một tay. Để cho Nha Nha cảm thấy đứa nhỏ này có tâm kế là, cậu ăn cơm rất ít, bé không biết mấy ngày nay đối phương ở trong nhà mình có từng ăn no chưa? Một đứa con trai đang tuổi lớn, chỉ ăn một chén cháo loãng, một cái bánh ngô thật sự no sao? Nhưng lần nào cậu cũng ăn nhiều đó, bà ngoại làm hết cách vẫn không chịu ăn thêm. Nha Nha không biết, nếu bản thân trong tình huống này, có thể chịu đựng đói không ăn no hay không? Nhưng bé biết, tâm tư La Gia Tề này, thật sự rất sâu.

Mất thấy ngày kia sẽ đến năm mới, cậu vội vàng mang vài túi đồ tết tới tặng bà ngoại. Nha Nha gần đây mới biết được, thì ra theo chính sách bà ngoại và bé hàng tháng có thể được cung cấp một số lương thực và vài bộ nhất định, không sống ở thời đại này quả thật không biết, ban đầu bé còn nghĩ không có cửa hàng tạp hóa thì mua những đồ vật vĩnh này ở đâu? Hiện tại mới biết được, hóa ra đây đều là nhà nước thống nhất cung ứng, rất có tình người.

Tuy rằng biết rõ đồ đưa tới ít hơn phần mình nên có, bị con dâu để lại một chút, nhưng bà ngoại vẫn rất thỏa mãn, có miếng thịt nhỏ này, đêm 30 có thể gói sủi cảo cho bọn nhỏ.

Cậu nhìn bộ dáng mẹ không ngừng ho khan hơi không đành lòng, muốn nói gì đó nhưng suy nghĩ một chút vẫn không nói, trở về không phải vẫn ho khan? Còn phải chịu sự trách móc của vợ? Cái này đầu năm không tốt.

Nhìn con trai do dự một chút rồi đứng dậy chào tạm biệt, bà ngoại cắn răng, nở nụ cười tiễn con rồi xoay người nhìn giấy cắt hoa trên cửa sổ nhà mình than nhẹ: phải đón năm mới rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Đêm 30 là ngày cả nhà đoàn viên.

Bà ngoại để hai đứa nhỏ ngồi lên giường lò gói sủi cảo, nhìn ngón tay nhỏ nhỏ của cháu gái có khuôn có dạng nặn sủi cảo, bà quét sạch phiền muộn trong lòng, tiếp tục đùa giỡn với Tiểu Nha Nha thích nũng nịu.

Gói sủi cảo xong, La Gia Tề giúp bà ngoại mang đồ đạc đến phòng bếp, dùng khăn lau sạch mặt giường rồi mới ngồi vào cạnh Nha Nha xem bà cắt hoa giấy.

Sở thích mới của Nha Nha là học bà ngoại cắt hoa giấy, bà ngoại cắt được rất nhiều kiểu hoa giấy đa dạng phức tạp. Đứa nhỏ bình thường vốn không nhớ nổi trình tự các bước, nhưng Nha Nha đầu phải đứa nhỏ bình thường. Hiếm khi bé có đồ chơi mới nên giấy nào cắt được đều cắt hết, cả giấy dầu đựng thức ăn cũng không thoát khỏi vận mệnh bị cắt. Vì ủng hộ ham thích của bé, La Gia Tề chạy về nhà mình gom hết giấy vụn vàng mang tới cho Nha Nha cắt hoa giấy.

Gặp Nha Nha cắt chăm chú, La Gia Tề im lặng cười tủm tỉm. Cậu thích xem Nha Nha khi nghiêm túc, nếu không sợ bé mệt thì cậu ngắm nguyên ngày cũng không chán.

“Há miệng.” Nha Nha vừa cắt xong một con gà, nghe tiếng La Gia Tề theo bản năng mở miệng nhỏ, cảm giác bị nhét một viên tròn tròn vào miệng, cái lưỡi liếm liếm, ngọt, là kẹo?

Bé quay đầu nhìn cậu, thấy trong tay cậu cầm một bọc giấy nhỏ, bên trong còn một viên kẹo hình mũi cam, đây là?

“Lúc trước bà ngoại cho kẹo anh không ăn hả?” Thời điểm hết năm cũ, bà ngoại chia kẹo cho hai người nhận từ nhà lão Trương, không nhiều lắm, mỗi người hai viên, vì để bà ngoại vui vẻ, lúc ấy bé vui tươi hơn hờ ăn, không nghĩ tới cậu còn giữ? Giữ lại cho mình ăn?

“Anh lớn rồi, không thích ăn kẹo nên giữ lại cho Nha Nha, ăn xong sủi cảo rồi ăn viên còn lại nhé.” Không phải cậu không thích ăn kẹo, nhưng cậu càng thích xem bộ dáng Nha Nha vui vẻ cười híp mắt. Cậu phát hiện nhìn Nha Nha ăn còn vui vẻ hơn tự mình ăn.

Nha Nha hơi cảm động, anh La này thật sự rất tốt với bé, nói cậu là tri ân báo đáp cũng tốt, có tâm kế cũng được, rảnh rỗi cậu luôn thay đổi trò chơi chơi với bé, tuy rằng bé rất chán những trò chơi ấu trĩ này, nhưng khó có người cùng chơi, bé vẫn rất hài lòng.

Nhưng hiện tại đối phương giữ lại kẹo hiếm có được cho mình? Đây mới thật là có lòng, phải biết, có đứa nhỏ cả năm đều không nhìn thấy một viên kẹo, không thể so sánh với hiện đại kẹo tràn lan.

Bé bỏ cái kẹo trong tay xuống, đi lại gần nhìn viên kẹo trong tay đối phương.

La Gia Tề tưởng bé chưa ăn đủ, chìa tay ra cho bé xem, ngoài miệng còn an ủi nói: “Nha Nha nghe lời, lát nữa ăn nhiều sùi cảo chút rồi anh cho em kẹo...” Chưa nói xong, cảm thấy miệng ngọt ngọt, thì ra Tiểu Nha Nha thò tay lấy viên kẹo nhét vào trong miệng của cậu.

Nhìn bộ dáng đối phương sững sờ, Nha Nha cười nói: “Mỗi người một viên, chúng ta cùng nhau ăn.” Bé lớn như vậy sao có thể nhẫn tâm ăn kẹo của một đứa nhỏ chứ? Viên mới này là do không biết, ăn rồi đâu thể nhớ ra, bé không thể ăn viên còn lại, da mặt bé chưa đầy vậy đâu.

Nhìn cô bé tươi cười ngây thơ, La Gia Tề cũng vui vẻ nở nụ cười, không phải vì kẹo quá ngon mà vì Nha Nha hiểu chuyện, cậu sờ đầu Nha Nha khen nói: “Nha Nha thật sự là đứa bé ngoan.” Trong lòng âm thầm quyết định, sau này nhất định cậu sẽ mang nhiều đồ ăn ngon về cho cô bé, phải tiếp tục nuôi cô bé trắng trẻo mềm mại.

Giả Lolita lâu rồi nên bé đã quá quen với chuyện được khen ngợi, đối đáp ngày càng tự nhiên, chỉ thấy bé đắc ý cười, hoàn toàn không biết gì gọi là xấu hổ.

Ngay lúc hai người cười toe toét, bà ngoại bùng sùi cảo đi vào: “Gia Tề, mau để lên bàn, sùi cảo xong xuôi, chúng ta ăn bánh trôi thôi.”

Tiểu Nha Nha và La Gia Tề giật mình, có sùi cảo!

Mặc dù không có tivi, không có pháo hoa, nhưng trong lòng ba bà cháu ngồi trên giường lò nóng ăn sùi cảo lại rất ấm áp. Nhìn bà ngoại tươi cười hiền lành, Nha Nha chỉ hy vọng sau này năm nào cũng được trải qua cùng bà ngoại, nhìn qua La Gia Tề người luôn giúp mình gói sùi cảo, có thêm cậu càng tốt.

Năm mới đi qua, mùa đông cũng đã qua, ngày đông qua vẫn chẳng có gì vui, đáng nhắc chính tới là La Gia Tề xách một con gà rừng từ trên núi về, trời ạ! Là gà rừng, gà rừng tương đương rất nhiều thịt!

Con gà này chắc chỉ bị đói, không hiểu La Gia Tề bắt về thế nào. Nhìn Nha Nha hưng phấn mở to mắt, không ngừng xoay quanh gà rừng, trong lòng La Gia Tề đầy cảm giác thỏa mãn, chỉ cần cô bé vui vẻ, lạnh tới đâu đều đáng giá.

Đêm đó, rốt cuộc ba bà cháu được cải thiện bữa ăn, Nha Nha từng ăn gà, chỉ đặc biệt ăn chân gà và cánh gà, đùi gà nhiều thịt chưa bao giờ ăn. Nhưng hiện tại La Gia Tề gấp đùi gà vào chén mình, bé lại cảm thấy như chưa bao giờ được ăn ngon vậy, ngon, thực sự thơm ngon. . .

Dân quê thường nói đầu xuân là khó khăn nhất, chỉ thời điểm mùa xuân trong thời kì giáp hạt (1), trong nhà không có ăn, cuộc sống khắc khổ nhất. Nha Nha hoàn toàn không có cảm giác này, bởi vì ngoài bữa tiệc gà rừng lớn hôm đó, nhà bé gần như đều ăn dưa muối với cháo hạt ngô, cộng thêm bánh ngô, đương nhiên, còn vài miếng dưa cải muối chua, có thể ăn trong vài bữa? Cho nên, Nha Nha ngó tới ngó lui đợi được đến lúc cây cối này mầm thì lại tới thời điểm La Gia Tề phải rời khỏi nhà bé.

(1) Thời kì giáp hạt: khoảng thời gian lương thực thu hoạch được của vụ cũ đã cạn, nhưng chưa đến vụ thu hoạch mới; thường chỉ lúc đói kém do chưa đến vụ

La Gia Tề chủ động rời đi, tuyết trên núi đã tan, cậu không còn lý do để ở lại trong nhà người khác, bà ngoại cho cậu ở nửa mùa đông đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Hơn nữa, cậu muốn mang Nha Nha về nhà mình, không phải muốn ở lại nhà Nha Nha, với cậu mà nói, đó là chuyện khác hoàn toàn.

Nghe nói cậu phải đi, bà ngoại hơi không nỡ, đứa nhỏ này sống ở đây cái gì đều giành làm, rất hiểu chuyện, mở miệng luôn gọi bà nội, suýt nữa bà cho rằng đây là con cháu trai ruột mình, nhưng bây giờ phải đi rồi.

“Anh, anh phải thường xuyên về gặp em nha.” Nhìn Nha Nha khôn khéo nói tạm biệt với mình, La Gia Tề cười sờ bím tóc nhỏ của Nha Nha, “Yên tâm, anh nhất định sẽ trở về gặp Nha Nha.”

“Gia Tề, bà nội biết con là đứa trẻ có chí khí, nhưng nếu nhất thời gặp chuyện khó khăn, nhất định phải trở về đây.” Bà ngoại lo lắng căn dặn, thật không hiểu sao đứa nhỏ này quyết tâm lớn như vậy? Tuyết trên núi vừa tan ra, nó ăn cái gì, sưởi ấm bằng gì?

“Bà nội bà yên tâm, con không sao, ngộ nhớ không có cơm ăn con nhất định sẽ trở về.” Nói xong, La Gia Tề không đành lòng cười nhìn Nha Nha một cái, xoay người rời đi. Cậu tin tưởng nhất định bản thân sẽ sống tốt, chờ có cơ hội thì đón Nha Nha về nhà.

Nha Nha vốn tưởng rằng đầu mùa xuân, trời ấm áp, bệnh tình bà ngoại sẽ chuyển biến tốt hơn. Nhưng mùa hè sắp đến, bệnh bà ngoại chẳng những không chuyển biến tốt ngược lại càng ngày càng nặng, nhìn bộ dáng bà ngoại gầy yếu, bé lo lắng không biết nên làm thế nào, chỉ có thể không ngừng khuyên bà ngoại: “Bà ngoại, chúng ta quay về nhà cậu đi, bây giờ con lớn hơn rồi, có thể giúp mẹ nấu cơm làm việc, chúng ta trở về đi.” Đi về đó chắc sẽ cứu được bà ngoại? Nếu không có bé, phải chăng bà ngoại sẽ không trở nên như vậy? Không biết chừng có thể cậu đã sớm đưa bà ngoại đi khám bệnh?

“Trở về?” Trong mắt bà ngoại mơ hồ lóe lên một tia tưởng niệm, bà nhớ con trai, nhớ cháu trai, nhưng bà biết con trai và cháu trai tuyệt đối không nhớ bản thân. Lúc đón năm mới, hai đứa cháu trai bà chăm sóc từ nhỏ cũng không đến thăm bà nội này, bà thật sự rất đau lòng.

Nén tất cả bi thương xuống đáy lòng, bà cười ôm cháu gái vào trong lòng, an ủi nói, “Nha Nha, bà ngoại không sao, con yên tâm, bà ngoại còn phải chờ Nha Nha dẫn bà ngoại lên thành phố hưởng phúc mà, bà ngoại còn muốn đợi Nha Nha của bà trưởng thành rồi làm cô dâu nữa.” Trong miệng đồ đứa nhỏ, trong lòng lại biết bản thân không thể chịu đựng đến lúc đó, thật sự phải ra một quyết định giúp bé.

—— ta là đường ranh giới ——

“Nha Nha? Xem anh mang gì đến cho em nè?” Cách thật xa, La Gia Tề thấy Nha Nha buồn thiu ngồi xổm trước cửa nhìn con kiến. Cậu cười gọi tên Nha Nha, đồng thời lấy quả hồng lớn từ trong túi ra dụ dỗ Nha Nha, muốn chờ cơ thể nhỏ bé mềm mại của đối phương vui vẻ nhào về lòng mình.

Cậu thường xuyên đến xem Nha Nha, mỗi lần đều mang đến ít đồ ăn ngon được đồ chơi, sau đó ở đây ăn cơm trưa, chơi đùa với Nha Nha hơn nửa ngày mới rời đi. Lần nào cô bé nhìn thấy cậu đều cười vui vẻ gọi anh, nhưng hôm nay đáng về cô bé lại ủ rũ, rõ ràng có chuyện gì đó.

“Làm sao vậy? Nha Nha ngã bệnh?” Ngồi xổm trước mặt Nha Nha, La Gia Tề lo lắng sờ trán Nha Nha, cậu chưa từng bị bệnh, điều kiện cũng không cho phép cậu ngã bệnh, nhưng cậu từng nghe bà ngoại nói, hiện giờ cơ thể Nha Nha không tốt, nhưng nếu ngã bệnh, trong tay cậu không có tiền đúng là chuyện phiền toái.

“Không có, là bà ngoại, bệnh bà ngoại quá nặng, mấy ngày nay ho khan cả đêm, em rất sợ.” Cái mũi chua chua, mắt Nha Nha đỏ au. Bé không biết nói với ai lo lắng của mình, chỉ có La Gia Tề có thể nghe bé nói chuyện.

“Ngoan, bà ngoại sẽ không sao, anh có hái chút bà đỉnh (đã giải thích trong chương 12), ông nội anh nói cái này giúp giải nhiệt, bà ngoại ăn nhiều nhất định sẽ tốt.” La Gia Tề an ủi Nha Nha, trong lòng lại biết bệnh bà ngoại rất không tốt, bộ dáng của bà y như ngày trước lúc ông nội qua đời, ông nội cũng không ngủ được cả đêm, sau đó yên lặng nhắm mắt, không còn tỉnh lại nữa.

“Nha Nha, đi, đi vào anh rửa hồng cho em ăn.” Không để cô bé tiếp tục chán nản, cậu kéo Nha Nha muốn vào nhà.

Nhưng Nha Nha lại đứng im: “Bà ngoại đang nói chuyện với cậu, bảo em ra ngoài chơi.” Bà ngoại cố ý dẫn bé đến ngoài cửa mới quay vào, thần thần bí bí như vậy, rốt cuộc là nói chuyện gì? Có phải chuyện quay về nhà cậu không? Bé không thích cái nhà kia, nhưng nếu có thể khiến bà ngoại tốt lên, bé thế nào đều được.

“Nói chuyện?” La Gia Tề âm thầm nghi hoặc, thần bí như vậy, chẳng lẽ bà ngoại biết chính mình không được nên muốn phò thác Nha Nha ra ngoài? Cho ai? Nếu là nhà cậu của bé thì tốt, ít nhất cậu còn biết ở đâu, mà nếu là người khác thì sao? Nghĩ vậy, cậu tiến đến khẽ nói bên tai Nha Nha, “Nha Nha có muốn biết bà ngoại và cậu nói chuyện gì không?”

Nha Nha rất thành thật gật đầu, không phải bé không muốn nghe lén, nhưng vừa nãy bà ngoại tự mình dẫn bé ra, bé không thể trở về.

“Muốn thì theo anh, chúng ta đi nghe một chút bà ngoại nói cái gì, nhớ kỹ không được lên tiếng.” Nói xong, La Gia Tề dẫn Nha Nha lặng lẽ vòng ra bên ngoài tường, đi vào từ phía sân sau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Nhìn La Gia Tề cực kỳ quen thuộc đi tới sau tường nhà mình tìm một góc tường, tùy tiện vạch ra một cái lỗ, Nha Nha không biết nói gì: Không lẽ tên này đều đã tìm hiểu tường tận tất cả nhà trong thôn rồi? Hay bởi vì điều kiện thuận lợi nên mới đặc biệt biết rõ tình hình của nhà mình?

Nhưng bây giờ việc này không quan trọng, quan trọng là cần phải nghe xem bà ngoại đang nói gì với cậu? Vì thế Tiểu Nha Nha không chút do dự chui vào theo, đi tới ngồi xổm xuống thềm phía dưới cửa sổ nhà mình, chờ nghe rốt cuộc hai người bí mật nói chuyện gì?

“Mẹ, mẹ đã nói vậy thì con cũng không còn cách nào, con nói thật với mẹ, chuyện của Nha Nha con cũng không muốn như thế, mẹ có biết vì sao trước đây chúng con lại đưa Nha Nha cho mẹ hay không? Bởi vì con bé này không phải người bình thường...” Giọng nói bắt đầu từ của cậu truyền ra từ bên trong, làm Tiểu Nha Nha sợ giật mình một cái, chẳng lẽ bọn họ biết mình là giả?

La Gia Tề cũng sửng sốt, đây là có ý gì?

“Không muốn nuôi con bé thì mày cứ nói là không muốn nuôi, cần gì nói Nha Nha của tao như vậy?” Bà ngoại không vui, nói gì mà không phải người bình thường? Nha Nha chỉ xinh xắn, thông minh hơn những đứa bé khác một chút thôi mà? Sao có thể nói con bé không phải người bình thường?

“Mẹ —— sao mẹ không nghĩ lại xem? Trước đây khi Trần Nhi chưa sinh Nha Nha thì em ấy có bệnh nặng như vậy không? Nặng đến nỗi không bước xuống giường được? Kết quả em ấy mới bao nhiêu tuổi đã ra đi? Đó là em gái con, sao con không đau lòng? Không chỉ có chuyện Trần Nhi, trong nhà còn xảy ra nhiều chuyện, đầu tiên là Thành Tử bị đánh, sau đó Tiểu Mẫn bị trệt eo, còn Tăng nữa, thằng bé lớn như vậy mà lại bị một bé gái như Nha

Nha hù sợ? Còn ảnh hưởng đến công việc của con, lãnh đạo muốn điều con qua đội hai kia kia? Từ khi mẹ mang Nha Nha chuyển ra ngoài, thì mọi việc dần tốt lên, lãnh đạo không nhắc đến chuyện điều động công tác nữa, ai trong nhà cũng bình yên. Và lại bây giờ sức khỏe của mẹ yếu đến mức nào rồi? Nói tới chuyện của Nha Nha không ai không tin? Nghe lời con, mẹ quay về cùng con đi? Chỉ cần rời khỏi con bé thì con bé không thể khắc mẹ nữa, mẹ sẽ chẳng có chuyện gì...”

Hắn tận tình khuyên bảo nhưng còn chưa nói xong đã bị bà ngoại chỉ vào mũi mắng ngược lại: “Trước đây, tao chỉ cảm thấy tính tình mày có chút nhu nhược, mọi chuyện đều nghe lời con dâu, bây giờ xem ra tao nghĩ oan vợ mày rồi, không phải tính tình mày nhu nhược mà do mày không biết phải trái.” Bà nén nước mắt, vô cùng đau đớn nhìn con trai của mình, không hiểu sao mình lại sinh ra đứa con như vậy? “Tiểu Trung Thần vừa đi là mất hút, trong nhà không có trụ cột, Trần Nhi bị người trong thôn nói xấu trước mặt, sức khỏe em gái mày vốn đã yếu lại sinh con thì sao sức khỏe nó tốt được? Sao mày có thể đổ lỗi lên người Nha Nha? Mày đổ tất cả chuyện không tốt không vừa lòng trong nhà lên đầu một đứa bé bốn tuổi, mày có còn là đàn ông không? Có chút trách nhiệm nào không?” Bà từng không hiểu vì sao hai đứa này lại tính toán muốn vứt bỏ con bé, thì ra trong lòng có tâm bệnh?

La Gia Tề hối hận, cậu chỉ muốn nghe xem sau này Nha Nha sẽ ra sao thôi, nhưng không ngờ lại nghe được mấy lời này? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Nha Nha khiến cậu đau lòng, kéo cô bé vào lòng mình, im lặng an ủi cô bé, nói cái gì mà có thể khắc người khác? Chỉ là cái rắm, nếu nói như vậy, hiện tại trong nhà cậu chỉ còn một mình cậu, không lẽ mọi người cũng bị cậu khắc hết sao?

“Mẹ, không phải sự thật đã bày ở trước mắt rồi sao, mẹ xem bệnh của mẹ đi? Đã đến như vậy rồi?” Hắn muốn tiếp tục ngụy biện nhưng lại bị bà ngoại hắt nước lên người, tiếng chén nước rơi xuống mặt đất hù dọa cả người bên trong và bên ngoài phòng ngăn ra. Lần này bà ngoại thật sự nổi giận, bà biết nếu mình không còn thì sẽ không có ai chăm lo cho Nha Nha, bà cần gì phải hòa nhã nữa? Bà chỉ vào con trai mắng, “Bệnh của tao? Mày cứ nói sao bệnh của tao lại nặng như vậy? Bởi vì tao sinh ra một đứa con ngoan, tao nuôi được hai đứa cháu tốt, tao vất vả chăm sóc, nuôi lớn một đám lòng lang dạ sói như chúng mày. Kết quả tao già rồi chúng mày không coi tao ra gì, con gái vừa mất, con trai và con dâu đã muốn bán cháu gái tao cho người khác. Nếu tao không bị tức chết thì tao đã không còn trái tim rồi? Đoạn Vĩnh Quý, nó là cháu gái của mày, có phải lương tâm của mày bị chó ăn hết rồi không?” Nói xong, trong phòng lại truyền đến tiếng ho khan xé ruột xé gan của bà ngoại.

Đoạn Vĩnh Quý thấy mẹ như vậy, sợ tiếp tục ở lại sẽ bị mắng nữa, hắn tranh thủ lúc mẹ đang ho khan nói không ra lời, vội vàng nói một câu: “Mẹ, mẹ chăm sóc sức khỏe thật tốt, lần khác con lại đến thăm mẹ.” Nói xong, hắn xoay người bỏ chạy.

Bà ngoại ôm ngực nhìn con trai dứt khoát bỏ đi, giận đến nổi trước mắt tối sầm, ngay lập tức ngã xuống đất.

“Bà ngoại ——” Nha Nha nghe thấy tiếng động bất thường ở trong phòng, đứng lên xem thì thấy bà ngoại đã ngã xuống đất. Bé vội vàng xoay người chạy nhanh về phía sân trước.

La Gia Tề cũng chạy theo vào nhà, hai người vội vàng đỡ bà ngoại ngồi dậy, người xoa ngực, người xoa lưng, cuối cùng bà ngoại cũng tỉnh lại.

Thấy trên mặt cháu gái đầy nước mắt, bà ngoại không kìm được nước mắt chảy ròng ròng: “Nha Nha số khổ của bà, nếu bà ngoại đi thật thì con biết làm sao bây giờ đây?”

“Bà ngoại không sao, bà ngoại nhất định phải sống thật tốt, nếu bà mất con không còn người thân nào cả...” Tiểu Nha Nha không ngừng ôm bà ngoại khóc. Bà ngoại thật sự không thể chống đỡ rồi sao? Mẹ không còn, bé cũng không giữ được bà ngoại sao?

Hai bà cháu khóc một lúc, dưới sự giúp đỡ của La Gia Tề đứng lên ngồi vào giường, thấy Nha Nha dựa vào trước ngực mình, bà khẽ thở dài nói: “Bà ngoại sớm biết cơ thể không chịu nổi gầy vò, không bằng lúc trước đưa con cho lão Triệu trưởng thôn kia, sau này ít nhất còn có người chăm lo cho con.”

La Gia Tề vừa nghe, hai hàng lông mày khẽ nhướng lên, nói: “Bà nội nói lão Triệu không con cháu ở thôn bên cạnh đúng không? Mùa đông năm nay ông ấy đã mất rồi, hình như mùa hè năm trước bệnh rất nặng, ông ấy luôn muốn kiếm một người lo ma chay cho ông sau khi ông chết.”

Bà ngoại buồn rầu, đường này cũng hòng rồi? Trong thôn này còn ai có thể chăm sóc Nha Nha đây?

La Gia Tề không nói thêm nữa, cậu nhẹ nhàng đi vào phòng bếp chuẩn bị nấu cơm. Gần đến trưa mà hai bà cháu còn chưa ăn cơm, Nha Nha bị đói gầy đi thì?

Nha Nha dựa vào lòng bà ngoại yên lặng rơi nước mắt, bé biết mình không thể nói bà ngoại quay về nhà của mình đi, không cần lo cho bé, nếu thực sự nói thế thì không biết bà sẽ đau lòng đến đâu? Ý là muốn nói bà già rồi không chăm được cho cháu gái rồi sao?

Bữa trưa, La Gia Tề nấu cháo, hai bà cháu buồn bã đồng thời có chút an ủi, ít nhất còn có người quan tâm hai bà cháu không phải sao?

—— ta là đường ranh giới ——

Mấy ngày kế tiếp, bà ngoại không nhàn rồi, bà không quan tâm cơ thể ốm yếu của mình, mỗi ngày đi khắp thôn hỏi thăm xem có ai có thể nhận nuôi Nha Nha hay không. Không biết ai nói chuyện Nha Nha khắc chết mẹ ra ngoài, tuy rằng bởi vì cố kỵ phê đầu (giải thích chương 13) vào mấy năm trước nên mọi người không dám nói quang minh chính đại, nhưng đều ngấm ngầm cách xa con bé kia, dù sao đứa nhỏ này không có quan hệ với mình, không có chuyện gì vẫn nên ít tiếp xúc.

Bà ngoại thật sự lo lắng, bà cảm thấy hốt hoảng, buổi tối mơ thấy bạn già tới đón bà, nhưng bà chưa thể đi được, bà vẫn chưa thu xếp ôn hòa cho Tiểu Nha Nha, bà đi thì con bé phải làm sao? Bản thân thẳng thót La Gia Tề có thể tự kiếm cơm ăn, Nha Nha nhỏ như vậy, muốn lên núi cũng không tìm được đường về, mình đi rồi thì con bé phải chờ chết đói ư?

Đêm đó, lúc La Gia Tề một lần nữa mang đồ ăn trên núi đến thăm hai bà cháu thì bà ngoại bắt đắ đi kéo tay đứa bé chưa đầy mười tuổi này, dặn dò: “Gia Tề, bà nội thật sự sắp không chống đỡ nổi nữa, nếu bà nội thực sự có mệnh hệ gì, Nha Nha không có ai chăm lo, con có thể giúp bà nội chăm sóc con bé hay không?” Bà chưa từng nghĩ đặt trọng trách nặng nề này lên người một cậu bé chưa đầy mười tuổi, nhưng bà thật sự không tìm được người có thể đáng. Lúc này bà ngoại thực cảm thấy mình sắp chết nên mắt cũng kém đi.

Cảm nhận được sức lực bà ngoại nắm lấy tay mình, trong mắt La Gia Tề lóe lên một tia âm đạm, nhưng cậu vẫn kiên định lắc đầu.

Đừng nói bà ngoại, cả Nha Nha cũng kinh ngạc đến ngẩn người, theo lý thuyết mà nói, cho dù có thể làm được hay không thì lúc này không phải nên không chút do dự đồng ý, để bà an tâm ra đi sao? Sao thẳng thắn này không có lương tâm như vậy? Sao không chịu lừa bà ngoại chứ?

Không nhìn ánh mắt phần nộ của Nha Nha đứng bên cạnh, La Gia Tề khẽ nói: “Bà nội, bà cũng biết, con nuôi sống bản thân cũng không dễ. Mùa đông năm ngoái nếu không phải bà cứu con, hẳn con đã sớm chết rồi, tuy rằng nói như vậy hơi vong ân phụ nghĩa, nhưng phải nuôi một người không thân không thích, con thật sự rất khó khăn.”

Trong mắt bà ngoại lộ rõ thất vọng, tuy biết để một đứa nhỏ chăm sóc Nha Nha là đang làm khó nó, nhưng không nghĩ tới đối phương từ chối rõ ràng như vậy. Cũng tại con trai mình mắc kệ cháu gái nó, người trong thôn bị lời đồn kia mà trốn tránh Nha Nha, đứa nhỏ này còn đến thăm hai bà cháu, mang một ít đồ ăn cho bọn họ đã không phải dễ dàng.

“Là bà nội hồ đồ, làm khó con.” Bà ngoại từ từ buông tay ra, lại bị La Gia Tề nắm ngược trở lại. Về mặt cậu trình trọng nói, “Bà nội, không thân không thích, con tuyệt đối sẽ không thiệt thòi mình đi chăm sóc người khác, nhưng nếu bà nội chịu đồng ý sau khi Nha Nha lớn lên gả cho con, sau này chỉ cần con có một ít đồ ăn cũng sẽ cho Nha Nha trước, cho dù chết đói cũng là con đói chết trước cô bé, tuyệt không để cô bé tủi thân.”

Mấy ngày nay cậu suy nghĩ rất lâu, cậu vô cùng vui vẻ đón cô bé về nhà, nhưng ngộ nhờ nuôi lớn rồi lại thành của người khác thì sao? Em gái gì đó không đáng tin, ông từng nói, bà nội của cậu là con dâu nuôi từ bé, chỉ có nàng dâu mới ở bên mình cả đời. Cho nên mấy ngày nay cậu vẫn chờ, chờ bà ngoại hết cách phải tìm cậu nói chuyện, đương nhiên, lời đồn về Nha Nha không phải do cậu truyền đi. Bởi vì sợ Nha Nha đau lòng nên cậu luôn do dự có nên truyền ra hay không, gần như người trong thôn đã biết cả, không thể phủ nhận lúc đó trong lòng cậu đã thờ phào nhẹ nhõm. Tuy rằng làm Nha Nha đau lòng là điều cậu không bao giờ muốn, nhưng cậu thật may mắn, cuối cùng Nha Nha vẫn là của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Ồi không! Nha Nha thật sự kinh ngạc đến ngây người, tình huống gì đây? Trước đây bé luôn cho rằng trẻ con hiện đại trưởng thành sớm là do bị tivi máy tính ảnh hưởng, cho nên hiểu biết nhiều hơn chút. Bây giờ mới biết được, thì ra bé nghĩ oan trẻ con hiện đại, nhìn đứa nhỏ niên đại này xem? Mới bao lớn đã bắt đầu tìm vợ cho mình? Hèn gì đối phương đối xử tốt với bé như vậy?

Kẹo không nở ăn mà để dành cho bé, bình thường ngồi chơi với bé đến trưa cũng không phiền. Chẳng những không phiền, về mặt cậu đầy ý cười, ánh mắt âm áp khiến bé nghĩ mình người gặp người thích, náo loạn nửa ngày thì ra cậu vui vẻ như vậy là do nghĩ mình đang bồi dưỡng tình cảm với vợ tương lai đây? Có phải đó là điều người đàn ông tốt nên làm? Bé tuyệt đối tin đối phương đã có âm mưu từ lâu, nếu ban đầu không có ý nghĩ này thì sao nói tron tru thế?

Bà ngoại sững sờ, bà quan sát đứa nhỏ trước mắt một phen, lông mày đậm tiêu biểu của nhà họ La, đôi mắt lá rầm lộ rõ tinh quang, nghiêm túc. Rõ ràng là một khuôn mặt tuấn tú nhưng vì cặp lông mày nên mang theo chút khí khái trưởng thành, hẳn là giống ba cậu, một chàng trai kiệt xuất mà cô gái nào đều sẽ thích.

“Con thật sự sẽ chăm sóc tốt cho Nha Nha, đời này đều tốt với nó?” Biểu hiện mấy ngày nay của đứa nhỏ này bà đều xem ở trong mắt, ban đầu chỉ nghĩ cậu đang biết ơn, không nghĩ tới bây giờ Nha Nha nhà bà đã có người nhớ thương.

“Con sẽ đối xử tốt với Nha Nha, dù ăn hay mặc đều chăm lo, tuyệt đối không để người ta bắt nạt em ấy, con càng không ức hiếp em ấy.” Nghe ra ý bà ngoại không kiên trì, La Gia Tề áp chế hưng phấn trong lòng, vội vàng cam đoan với bà.

“Được, bà ngoại này làm chủ giúp Nha Nha, nhưng phải nhớ kỹ con phải đợi Nha Nha trưởng thành mới kết hôn, không được bắt nạt nó.” Nhìn cháu gái nhỏ ngây thơ, trong mắt bà ngoại lóe lên tia bất đắc dĩ. Cháu gái nhỏ như vậy đã bị bà hứa gả cho người ta, lại là một đứa nhỏ không nơi nương tựa, bà còn mặt mũi nào xuống dưới gặp con gái đây? Nhưng không làm vậy thì còn cách khác sao? Tiêu Trung Thần, thẳng đàn ông chết tiệt, cậu chết ở đâu rồi? Con gái chết rồi tôi không trách cậu, cậu mau quay về xem Nha Nha đáng thương của tôi đi.

Nghe bà ngoại đồng ý, La Gia Tề hưng phấn vội vàng cúi khom lưng với bà ngoại: “Bà ngoại, cảm ơn bà, bà yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc Nha Nha thật tốt.”

Trời ạ! Khóe miệng Nha Nha giật giật, bé hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nhanh như vậy đã đối xưng hô, cậu nhớ thương bé đã bao lâu? Bé mới bốn tuổi

thôi!

La Gia Tề không biết sự kinh sợ trong lòng vị hôn thê nhỏ của cậu, cậu không nghĩ Nha Nha nghe hiểu được, dấu sao đứa nhỏ lớn cỡ này có thể biết cái gì? Cho nên cậu che dấu phần khích trong mắt, cười đi đến trước mặt Nha Nha, sờ đầu nhỏ của Nha Nha nói: “Nha Nha ngồi với bà ngoại, anh đi nấu cơm cho em ăn.” Sau đó vui vẻ đi ra ngoài.

Nhìn bước chân đối phương nhẹ nhàng hẳn ra, đầu Nha Nha đầy hắc tuyến, bé sẽ không ngây thơ cho rằng cậu đang an ủi đứa nhỏ nữa, người ta là đang sờ cô vợ nhỏ của mình đó. Nha Nha bị ý nghĩ của chính mình [9], nghĩ sao đều thấy quái dị. Con dâu nuôi từ bé gì đó, thật ra bé không để ở trong lòng, bà ngoại vẫn còn đây, dù bà ngoại mắt cũng không biết tên kia có thể đối xử tốt với mình hay không, càng không biết ở niên đại thiếu gạo thiếu lương thực này hai người sống sót được không. Kết hôn, đó là chuyện rất lâu về sau, ai biết sau này thế nào chứ? Chủ yếu là tâm tư đứa nhỏ này làm bé không tiếp thu được.

“Nha Nha...” Bà ngoại thấy đáng về cháu gái lúng túng không biết làm sao, đầu lòng chảy nước mắt, đứa nhỏ mới bốn tuổi đã bị mình hứa gả ra ngoài, Nha Nha đáng thương của bà, rốt cuộc nhóc La đó có thể đối xử tốt với bé hay không.

Nghe bà ngoại gọi mình, Nha Nha vội vàng chạy đến cạnh bà ngoại: “Bà ngoại, con ở đây.”

“Tiểu Nha Nha, con phải nhớ nghe lời anh, ngộ nhớ cậu mợ con tìm con, con đừng nghe lời bọn họ, có nghe hay không?” Tuy rằng nhóc La này quá nhỏ không khiến người ta tin tưởng, nhưng bà càng không tin con trai con dâu, đáng đáp Nha Nha của bà tốt như vậy, nhờ đâu sau này con trai con dâu có chủ ý gì thì làm sao đây? Bà ngoại nghĩ càng ngày càng xa, hận không thể lo hết chuyện nửa đời sau cho đứa nhỏ.

Cho dù trong lòng Nha Nha nghĩ gì, đối với bệnh của bà ngoại, bé chỉ có thể không ngừng gặt đầu, không thể để bà cụ ra đi không yên ổn?

Thấy đáng về cháu gái khôn khéo hiểu chuyện, bà ngoại không nhịn được ôm đứa nhỏ vào trong lòng: Nha Nha số khổ của bà, sao lại đáng thương như vậy chứ? Tại cơ thể bà vô dụng, nếu có thể sống thêm 10 năm nữa thì Nha Nha không nhỏ như vậy đã bị bà gả cho người ta.

Người thế hệ trước rất coi trọng lời hứa, bà không biết Nha Nha vốn không để chuyện này ở trong lòng, nếu La Gia Tề thực sự đối xử tốt với bé, có lẽ lớn lên bé sẽ gả cho cậu. Không phải bé cổ hủ, đời trước bé được đàn ông kia nâng niu trên tay, miệng nói đầy lời ngon tiếng ngọt, nhu tình mật ý, nhưng xoay người đã bị người đàn bà kia dụ dỗ lên giường. Nếu thực sự có người đối xử tốt với bé mười năm như một thì sao không thể gả? Tình yêu? Chỉ là cái rắm? Nếu La Gia Tề đối xử với bé không tốt, bé lớn rồi hoàn toàn có thể quay đầu chạy, cậu nói tôi đã đính hôn với cậu? Kết hôn còn có thể ly hôn, đính hôn là cái gì? Cho nên trong lòng bé không hề áp lực. Nhưng bà ngoại không nghĩ như vậy, bà chỉ cảm thấy mình rất có lỗi với đứa nhỏ, ôm bé thấm rơi nước mắt.

Thấy bà ngoại khóc, Nha Nha cũng không nhịn được, kết quả hai bà cháu ôm nhau khóc một hồi.

Tiếng khóc trong phòng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của La Gia Tề, cậu vui vẻ cho thêm củi, nhìn hơi nóng bốc lên từ nồi, trong mắt cậu tràn đầy ý cười. Tuy rằng cậu cũng rất buồn vì bà ngoại sắp ra đi, nhưng trong lòng cậu Nha Nha mới là quan trọng nhất. Cậu sẽ chăm sóc tốt cho bà ngoại đến khi nhắm mắt, sau đó cậu có thể thực hiện nguyện vọng của chính mình – mang Nha Nha về nhà.

Cuối cùng cơ thể bà ngoại vẫn không chịu được, bà là người lớn tuổi trong thôn, biết bà cụ sắp không được, những người đức cao vọng trọng trong thôn đều đến xem bà. Ngay trước mặt đám đông, bà đòi con trai mang trả hộ khẩu của cháu gái. Lúc bà còn sống, con trai và con dâu còn đưa ít đồ cho hai bà cháu. Còn khi bà không còn trên cõi đời, những đồ vật được nhận theo hộ khẩu rất có khả năng bị con dâu giữ lại, hơn nữa, dù sao hộ khẩu nằm trong tay bọn chúng cũng không ổn.

Trước mặt mọi người bà giao hộ khẩu cho La Gia Tề, rồi dặn dò nói: “Gia Tề, con đã đồng ý với bà ngoại sẽ đối xử tốt với Nha Nha, con không được nuốt lời.”. Hôm nay cả đám người mới biết bà ngoại đồng ý hứa gả Nha Nha thẳng nhóc thứ hai nhà họ La? Mọi người hơi bất đắc dĩ, có người vui sướng khi người gặp họa, có người do dự. Đáng đáp Tiểu Nha Nha này rất xinh đẹp, nếu mang về nhà giữ cho con trai nhà mình đều không tệ, chỉ sợ lời đồn con bé khác người là thật. Nghĩ lại, dù không tìm được con dâu tốt thì vẫn không thể chọn bừa, tốt đến mấy cũng phải có mệnh mới lấy được. Cho nên không ai có ý kiến phản đối về hành động của bà cụ, chỉ không ngừng an ủi bà, bảo bà chú ý giữ gìn sức khỏe, sau này mọi người sẽ giúp chăm sóc đứa nhỏ một chút. Đương nhiên, ai nấy trong phòng đều rõ ràng đây chỉ là nói cho có lệ, nếu thật có thể giúp thì sao phải bức bà đi đến bước này?

“Mẹ, mẹ trở về với con đi, con đưa mẹ về nhà, chúng ta về nhà đi.” Mắt thấy mẹ sắp không được, rốt cuộc Đoạn Vĩnh Quý đã hối hận, hẳn muốn đón mẹ về nhà, hẳn cảm thấy bà đi cũng muốn ra đi trong căn nhà bà sống hơn 20 năm.

Nhìn đứa con trai như tính mệnh của mình từ nhỏ đến lớn, bà ngoại chậm rãi lắc đầu, giọng điệu suy yếu lại kiên quyết nói: “Tôi đã ra khỏi nhà thì không bao giờ trở về nữa. Cậu yên tâm, dù không chết trong cái nhà kia thì cha cậu vẫn nhận biết được người vợ này.” Bà chỉ cảm thấy rất có lỗi với bạn già vì chưa lưu lại được một hạt mầm tốt cho nhà họ Đoạn.

Không nhìn khuôn mặt ân hận của con trai, mắt bà ngoại lơ mờ không đành lòng nhìn về phía cháu gái: Nha Nha, Tiểu Nha Nha của bà, người duy nhất khiến bà ngoại không yên lòng là con; rốt cuộc thẳng nhóc La kia có thể đối xử tốt với con hay không, liệu hai đứa nhỏ có sống qua được mùa đông lớn hay không, Nha Nha của bà, con nói bà phải làm sao mới yên tâm ra đi đây?

Vài ngày sau bà ngoại vĩnh viễn ra đi, trước khi đi bà cụ cũng không nhắm mắt lại. Bà mờ to mắt, dường như sắp chết vẫn lo lắng về cháu gái bơ vơ của mình.

Đoạn Vĩnh Quý quỳ gối trước linh cửu mẹ khóc tê tâm liệt phế, người trong thôn không ai đến an ủi hắn. Ngoài miệng mọi người không nói gì nhưng đều âm thầm mắng chửi và coi thường hắn, hẳn để mẹ già dẫn cháu gái ra ngoài sống một mình, con cái mà nhẫn tâm thế sao?

Lãnh đạo đội thăm thờ dài, thật ra lúc trước hẳn ta luôn xem trọng Đoàn Vĩnh Quý này, cảm thấy nhà hẳn có quả phụ, phải chăm sóc cho hai bà cháu rất không dễ dàng. Cho nên thấy Đội trưởng đội hai bị điều đi, muốn chiều cố điều hẳn đến làm Đội trưởng đội hai, như vậy chẳng những công việc nhàn hạ, ít nhiều xem như lãnh đạo nhỏ. Nhưng không ngờ còn chưa điều người qua thì hẳn đã đuổi mẹ và cháu gái ra ngoài, một người tốt sao lại biến thành như vậy?

Mặc dù người trong thôn vẫn bị ảnh hưởng về lời đồn Nha Nha khác mẹ, nhưng bởi vì bà ngoại mất nên trong lòng mọi người đều dâng lên sự đồng tình hoặc có thể nói là thương hại đối với Nha Nha nhỏ tuổi, ánh mắt nhìn La Gia Tề cũng dịu đi. Nhìn mọi người biểu lộ ý tốt với bản thân, Nha Nha dù đau buồn vẫn lễ phép nói cảm ơn với họ. Gặp đứa bé nhỏ như vậy mà rất hiểu chuyện, mọi người càng mềm lòng.

Tiền đưa bà ngoại xong, mọi người đều giải tán. Bọn họ đồng tình chỉ là nhất thời, có lẽ sau này có chuyện thì họ sẽ giúp một tay nhưng không ai vì đồng tình mà mang một đứa bé có thể khác mẹ về nhà.

Nha Nha nhìn La Gia Tề thu dọn đồ mình xong, dùng khóa trong nhà khóa kỹ cửa chính, bé nắm lấy tay cậu, từng bước đi ra khỏi nơi bé từng sống với bà ngoại, tương lai bé sẽ có đáng về gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Đây là lần đầu tiên Nha Nha vào nhà của La Gia Tề, đương nhiên sau này cũng là nhà của bé.

Đi theo La Gia Tề đến phòng phía đông của căn nhà, nhìn căn nhà sáng sủa sạch sẽ, bé hơi sững sờ, không ngờ nhà cậu lại sạch sẽ như vậy? Lúc còn học ở trường, bé từng ghé qua ký túc xá của đám con trai, khỏi phải nói căn phòng đó rất bẩn và lộn xộn, những cậu con trai giống La Gia Tề không nhiều? Bé còn tưởng chuyện đầu tiên khi đến đây là thu dọn nhà cửa, không ngờ nơi này còn sạch sẽ gọn gàng hơn nhà mình?

“Nha Nha, mau vào trong nhà, đừng đứng đó nữa.” Trong mắt La Gia Tề không che giấu được vẻ vui mừng: rốt cuộc cậu đã mang được Nha Nha về nhà, vì chuyện này cậu cố ý dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ một lần, chỉ sợ Nha Nha đến đây ở không quen.

“Nha Nha, nhìn xem em có thích căn phòng này không? Đây là phòng của ông nội anh, bây giờ ông không còn, chúng ta ở trong này, mấy phòng khác đều trống, hai chúng ta không có nhiều đồ, trước hết ở phòng này đi.....” Hiếm khi La Gia Tề nói nhiều như vậy, rốt cuộc trong nhà đã có người, cậu cô đơn lâu lắm rồi.

Có chỗ ở là tốt lắm rồi, bé đến nơi này hai năm sớm đã không còn nhiều yêu cầu, cũng không nói muốn một mình một phòng, vì như vậy rất không thực tế. Bé còn nhỏ, đối phương cũng không lớn lắm, mùa hè thì không sao, nhưng mùa đông ở phương Bắc đến cực kì sớm. Mùa đông đến, bọn họ có được một căn phòng sưởi ấm đã tốt lắm rồi, đòi tách ra ngủ làm gì?

La Gia Tề đồng thời giới thiệu tình hình trong nhà, tay cũng không nhàn rồi, cực kỳ dễ dàng mở hành lý của bé ra sắp xếp tốt. Sau đó xoay người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Nha Nha, hơi đau lòng đi tới, ngồi xổm xuống khẽ dụ dỗ: “Nha Nha, trước tiên em lên giường nằm nghỉ một lúc, anh đi cắt đồ xong sẽ nấu cơm cho em được không?” Nhà bà ngoại còn một ít gạo và mì, ăn tiết kiệm thì có thể để cho Nha Nha ăn thêm vài ngày nữa.

Biết mình không giúp được gì, Nha Nha nghe lời lên giường nằm, bé cũng rất mệt mỏi, bất luận trong lòng hay bên ngoài đều quá mệt mỏi, bé nằm trên giường nhắm mắt lại, rất nhanh ngủ thiếp đi.

“Nha Nha, dậy dậy, ăn một chút rồi ngủ tiếp.” La Gia Tề không đành lòng đánh thức cô bé, nhưng bây giờ tối rồi, nếu vẫn không ăn thì cơ thể nhỏ nhắn của bé làm sao chịu được?

Nha Nha ngồi dậy mới mắt mắt phát hiện, đây không phải nhà của bé và bà ngoại, bé đã là một đứa trẻ không có người thân.

Thấy cô bé đỏ mắt im lặng, La Gia Tề đau lòng ôm bé vào lòng dỗ dành: “Nha Nha ngoan, anh sẽ vĩnh viễn ở cạnh em, chăm sóc cho em thật tốt.” Từ khi trở về cậu vẫn tránh không nhắc tới bà ngoại, chỉ sợ cô bé không nhận được khóc tìm bà ngoại. Không phải sợ thấy đứa nhỏ khóc phiền, Nha Nha khóc cậu cũng không thấy phiền, chỉ sợ bé khó chịu, mới có vài ngày mà mắt cô bé đã sưng húp, nếu thương tâm quá độ rồi bị bệnh thì làm sao bây giờ?

Thấy mình lớn như vậy còn làm một đứa nhỏ lo lắng, tinh thần Nha Nha phần chần trở lại gật đầu: bà ngoại mất nhưng bé phải tiếp tục sống, nếu không bà ngoại dưới suối vàng biết được sẽ càng đau lòng? Không đúng.....Trong nháy mắt trong đầu bé lóe lên một ý nghĩ: có phải bà ngoại đã nhìn thấy cháu gái ruột của mình rồi không? Bà có hối hận vì một Nha Nha giả mà rời khỏi con cháu, căn nhà của mình không? Suy nghĩ này làm lòng bé cực kỳ khó chịu, tất cả nguy trạng sụp đổ: bà ngoại, xin lỗi, con không cố ý, con không muốn như vậy đâu.....

Nhìn cô bé vừa mới có tinh thần gật đầu với mình, trong nháy mắt đã ôm ngực khóc dữ dội. La Gia Tề lo lắng, cậu cũng là một đứa nhỏ, đối mặt với tình huống này không biết làm thế nào mới tốt, cậu bắt lực ôm chặt cô bé vào lòng không ngừng dụ dỗ: “Nha Nha ngoan, Nha Nha không khóc, làm sao vậy? Có phải đau ở đâu không? Đau dạ dày? Hay là đói bụng?” Một lát sau cậu gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, phải làm sao đây? Nha Nha khóc xanh

mặt, cậu ôm Nha Nha chạy ra ngoài, cậu muốn tìm thầy thuốc trong thôn xem bệnh, mặc kệ trả giá gì cậu đều phải cứu tiểu Nha Nha của cậu.

“Anh, em không sao, chúng ta về nhà đi.” Bị La Gia Tề ôm ra bên ngoài, Nha Nha bị gió thổi quét qua, dần tỉnh lại trong đau khổ. Bé thăm mắng mình hồ đồ, bà ngoại đã mất, bé còn ở đây đau khổ khó chịu khiến một đứa nhỏ chưa đầy mười tuổi lo lắng à? Cảm giác cánh tay đối phương ôm mình liên tục run rẩy, trong lòng bé không nở, mặc kệ vì nguyên nhân gì mà cậu đề nghị lớn lên muốn kết hôn với mình, nhưng cậu đang thật sự cố gắng làm không phải sao? Mấy ngày nay chỉ có cậu ở bên hai bà cháu bé, ngày ngày đều nấu cơm quét dọn, giúp đỡ chăm sóc bà ngoại đến khi mất. Hiện tại cậu còn mang bé – kẻ không còn nhà này về nhà mình, khẩn trương săn sóc bé như vậy, sao bé có thể nhẫn tâm để đứa nhỏ này tiếp tục lo lắng cho mình?

“Nha Nha? Nói cho anh biết em khó chịu ở đâu, anh dẫn em đi khám bệnh.....” Gặp Nha Nha nín khóc, cũng có thể nói chuyện, lòng La Gia Tề căng thẳng rốt cuộc buông xuống. Nhưng bộ dáng vừa rồi của cô bé thật sự làm cậu khiếp sợ, cậu khẩn trương nhìn chăm chăm Nha Nha trong lòng, chờ bé nói khó chịu ở đâu rồi ôm bé tiếp tục đi.

Trong lòng Nha Nha đau xót: khám bệnh? Đứa nhỏ này tìm ai khám bệnh? Thực sự có người trông nom cậu thì sao năm ngoái suýt chút nữa chết đói? Nhìn mồ hôi trên trán đối phương, trong mắt lo lắng, nén nước mắt khôn khéo nói: “Không sao, vừa này trong lòng khó chịu, khóc một trận xong dễ chịu hơn rồi, anh, chúng ta về nhà đi.”

La Gia Tề nghe xong xem như hoàn toàn an tâm, trên gương mặt đầy mồ hôi của cậu lộ ra một tia vui mừng, ôm chặt Nha Nha không ngừng nói: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.....” Nếu cô bé thật sự xảy ra chuyện gì, cậu không biết mình sẽ tiếp tục sống như thế nào?

Biết Nha Nha không sao, cậu lại ôm người về nhà, dùng khăn thấm ướt nước, giúp cô bé lau mặt, sau đó cũng lấy nước đó rửa mặt mình rồi mới đi ra ngoài bưng đồ ăn nấu xong lên bàn.

Thật ra hai người ăn cơm vốn không cần để lên bàn ăn chính, có nhà mọi người vây quanh bệ bếp ăn, đâu cần dùng bàn?

Nhưng La Gia Tề thích, cậu cảm thấy cuối cùng bản thân đã có người thân, cậu quyết định sau này mỗi ngày đều mang đồ ăn lên bàn nghiêm túc ăn cơm, tuyệt đối không qua loa.

Trên bàn có hai món ăn, một món là rau cải trộn, một món súp trứng cà chua, hương vị bình thường, nhưng một đứa nhỏ sống dưới điều kiện gian khổ, có thể làm ra hai món ăn là vô cùng khó khăn. Nhìn đối phương phân cho mình hơn nửa nồi cháo ngô vào chén nhỏ, Nha Nha không chịu nói: “Anh, nhiều như vậy em ăn không hết.”. Chắc cậu rất tiết kiệm lương thực, mặc dù hộ khẩu của mình có thể lĩnh một ít lương thực mỗi tháng, nhưng đối với hai người vẫn là quá ít, dù sao khó khăn nhất chính là mùa đông dài đằng đẵng, thật sự không có gì để ăn.

Gặp cô bé hiểu chuyện đẩy chén tới trước mặt mình, La Gia Tề yêu thương sờ khuôn mặt Nha Nha, cười nói: “Nha Nha ngoan, ăn nhiều một chút, lúc này anh lên núi tìm rau dại ăn không ít trái cây rồi, bây giờ chưa đói bụng, đúng rồi, anh cũng mang về cho em một ít, lát nữa ăn cơm xong sẽ lấy cho em ăn.” Nói xong, cậu lại đẩy chén về trước mặt Nha Nha, cười tủm tỉm chờ bé ăn.

Trái cây rừng sao có thể no? Nhưng nhìn kiên trì trong mắt đối phương, bé chỉ có thể bắt đầu đi bắt đầu ăn cơm: hai người đều nhỏ như vậy, ngày tháng sau này làm sao bây giờ đây?

Cuộc sống sau này dễ chịu hơn nhiều so với tưởng tượng của bé, dù sao La Gia Tề sống một mình hai năm, rất có kinh nghiệm tìm thức ăn. Tuy rằng trong nhà không còn bao nhiêu gạo, nhưng bây giờ là mùa hè, hai người sống gần rừng núi, không đói được.

Vài ngày đầu, lúc La Gia Tề ra ngoài thường xuyên dắt bé theo, bởi vì sợ bé một mình ở nhà đau lòng nhớ bà ngoại. Sau này Nha Nha thấy mình đi theo thật sự lãng phí thời gian của đối phương, dù sao La Gia Tề không phải đi chơi, cậu đi kiếm đồ ăn, hoặc tìm đồ vật đổi với những đứa nhỏ khác, bản thân tay chân nhỏ bé không theo kịp, cho nên bé viện cớ nói mình mệt mỏi, cậu dẫn đi dẫn lại nhiều lần mới để bé ở nhà.

“Nha Nha, xem anh mang về cho em cái gì nè?” La Gia Tề vừa mở cửa đã hưng phấn gọi với vào trong phòng.

Nha Nha nghe tiếng gọi của cậu, chạy ra xem là việc gì: “Anh, anh.....trứng chim?” Trong tay đối phương không khác trứng chim chút nào, hẳn đây chính là trứng chim?

“Không sai, Nha Nha thật thông minh, hôm nay anh may mắn tìm được năm quả trứng chim, em thật là có phúc, một lát nữa anh luộc trứng cho em ăn.” Nói xong, hai người vào phòng, La Gia Tề cẩn thận lấy trứng chim được rau dại che lại từ trong túi vải, tuy rằng năm quả trứng chim không nhiều, nhưng ngon hơn cháo ngô, có thể để bé con ăn ngon hơn một chút.

“Năm quả trứng chim? Anh, cái này tìm được ở đâu? Hay anh đào tổ chim?” Nhìn trứng chim tròn vành vạnh, trong mắt Nha Nha vô cùng hiếu kỳ. Hai đời cộng lại, đúng thật là bé chưa từng ăn qua trứng chim.

“Ha ha, sao anh có thể đào tổ chim lên, anh nhìn tổ chim trên cây một chút, không ngờ thật sự có trứng.” La Gia Tề cười hí mắt rửa mặt, cũng không nói vì tranh giành trứng chim này mà đánh một trận với con chim mẹ nóng tính, may mà con chim kia không lớn lắm, thấy không ổn thì chạy trốn, nếu đổi lại là một con chim lớn, ai chịu thiệt thì khó mà nói.

Nhưng toàn bộ vất vả khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Nha Nha đều tan thành mây khói, chỉ cần bé vui vẻ, mọi thứ đều đáng giá.

Giữa trưa, tiểu Nha Nha ăn trứng chim thơm ngon, năm quả, bé khuyên cả ngày La Gia Tề mới chịu ăn một quả, còn bốn quả đều vào trong bụng nhỏ của chính mình.

Thấy bởi vì chính mình ăn nhiều trứng mà La Gia Tề có bộ dáng vui vẻ, bé cảm thấy trong lòng ấm áp, quả thực bây giờ bé thật sự rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Buổi sáng, sau khi Nha Nha rời giường không nhìn thấy La Gia Tề nhóm lửa nấu cơm như thường lệ, không biết đối phương đi đâu rồi. Bé dọn dẹp phòng một chút, sau đó lấy đồ ăn đặt trong bếp ra rửa sạch, chờ đối phương trở về là có thể nấu cơm.

Vừa chuẩn bị xong thì bỗng nghe thấy tiếng động có người trở về ngoài cửa, bé vội vàng chạy ra đón thì thấy cửa đã mở lớn, hồi lâu sau La Gia Tề mới vác một bó củi đi vào.

“Anh? Sáng nay anh ra ngoài lượm củi hả?” Nha Nha vội bước lên hai bước, muốn đến giúp đỡ nhưng nhìn bó củi cao hơn mình thì không biết giúp thế nào, chỉ đau lòng khuôn mặt đỏ gắt và quần áo ướt đầm mồ hôi của đối phương.

“Nha Nha dậy rồi hả? Đói bụng chưa, anh đi nấu cơm ngay.” Thấy vẻ mặt đau lòng của bé, La Gia Tề cười tỏ vẻ không sao cả.

Thật ra sáng nào cậu cũng đi ra ngoài lượm củi, thường ngày chỉ lượm một ít nên luôn về trước khi cô bé thức dậy. Nhưng mùa thu sắp đến, nếu không chuẩn bị nhiều một chút thì đến mùa đông biết làm sao chứ? Sống chung với Nha Nha không thể để bé bị lạnh cóng, vì thế từ hôm nay trở đi, cậu không chỉ đi lượm củi vào sáng sớm, ban ngày cậu cũng phải đi, nếu không thì không thể trải qua mùa đông dài đằng đẵng được.

Thấy đối phương không để ý đến câu hỏi của mình, mang củi bỏ vào nhà kho ở sân sau, Nha Nha thầm mắng bản thân ngu ngốc, bây giờ bọn họ nấu cơm không có ai cung cấp cho bắp ngô củi khô rom rạ, dĩ nhiên phải ra ngoài lượm củi rồi, thế mà bé lại quên mất việc này? Không phải mỗi ngày tên nhóc này đều dậy sớm ra ngoài lượm củi, rồi mới trở về nấu cơm chứ? Vất vả như vậy mà cậu chẳng than vãn gì cả?

“Ôi, Nha Nha ngoan quá, đã rửa sạch thức ăn rồi hả?” La Gia Tề vui vẻ nhìn cô bé, nhìn sao đều thấy bảo bối nhà mình cực kỳ đáng yêu.

Nha Nha được khen trong lòng hơi chua xót: đứa nhóc này thật sự coi mình còn nhỏ hay bởi vì lâu rồi không được ai quan tâm, cứ mỗi lần bé làm chút việc dù là việc nhỏ thì cậu đều rất vui vẻ.

“Anh, hàng ngày anh đều ra ngoài lượm củi hả?” Thấy đối phương thuận thực cởi quần áo cũ dùng để đi lượm củi sang một bên rồi thay quần áo mặc thường ngày, hiển nhiên là mỗi ngày đều làm.

“Nha Nha, sắp tới mùa đông rồi, anh muốn chuẩn bị nhiều củi để giữ lại dự trữ qua mùa đông, cho nên ban ngày anh không thể ở nhà với em được, em phải ngoan ngoãn ở trong nhà, không được chạy loạn biết chưa?” Tuy rằng bình thường Nha Nha rất ngoan, nhưng rốt cuộc vẫn là một đứa nhỏ khiến La Gia Tề lo lắng dạn đi dạn lại.

“Anh, anh muốn kiếm bao nhiêu củi?” Củi cho một mùa đông, đứa nhỏ này mới chín tuổi thôi. Trong lòng Nha Nha do dự, bé thật sự có thể coi như không thấy sao? Hơn nữa không chỉ mùa đông năm nay, những mùa đông tới đứa nhỏ này đều sẽ chăm sóc cho mình như vậy, bé thật sự nhẫn tâm sao?

“Em yên tâm, nhất định anh sẽ không để Nha Nha bị lạnh cóng, em chỉ cần khỏe mạnh ngoan ngoãn ở nhà đợi, anh sẽ chăm sóc em thật tốt.” La Gia Tề lấy khăn tay lau mặt, trong mắt cậu lộ rõ ý cười. Chỉ cần mỗi ngày về nhà được nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cô bé gọi anh thì cậu đã thấy hạnh phúc lắm rồi.

Ăn sáng xong, thấy La Gia Tề lại thay quần áo cũ muốn đi ra ngoài lượm củi, Nha Nha không nhịn được kéo quần áo đối phương: “Anh...” Lời đến bên miệng lại không thể nói nên lời, bây giờ người trong thôn luôn nói mình khắc chết mẹ, hấp thụ tinh khí con người, nếu cậu biết mình có thể dịch chuyển đồ vào trong không gian rồi sợ hãi thì làm sao đây? Nếu cậu đuổi mình đi thì biết làm sao? Bây giờ bé mới phát hiện, chính mình đã hoàn toàn dựa dẫm vào đứa nhỏ chưa cao lớn này, nếu cậu cũng sợ mình thì bé thật sự chẳng còn gì cả.

“Há? Nha Nha ngoan, đừng sợ, anh sẽ nhanh chóng quay về, giống như lên núi mỗi ngày thôi, chờ anh về sẽ mang đồ ăn cho em.” Hôm nay Bảo Căn đồng ý cho cậu bánh bao rau cải, Nha Nha nhìn thấy nhất định sẽ rất vui.

Thấy đối phương khoát tay cười với mình, cuối cùng Nha Nha không nói ra, bé thật sự không dám nói, bé rất sợ...

Nhìn bánh bao rau cải làm từ bột ngô trong chén mình, Nha Nha không muốn ăn. Cậu luôn như thế, đối được món ăn ngon đều cho mình ăn, như vậy thì sao cơ thể cậu chịu nổi?

“Sao vậy? Không muốn ăn?” La Gia Tề ngạc nhiên hỏi khi thấy vẻ mặt bé con nhăn nhó nhìn bánh bao rau. Không thể nào, ngũ rất thơm mà, nếu không phải vì muốn để dành cho Nha Nha thì dù nguội lạnh cậu vẫn ăn.

Thấy sự quan tâm trong mắt đối phương, Nha Nha lại tự mắng bản thân quá đần làm cho cậu lo lắng, bé nở nụ cười rồi cầm bánh bao trong chén lên bé

làm đôi, đặt một nửa vào chén La Gia Tề sau đó nũng nịu nói: “Chúng ta cùng ăn.”

“Ha ha, Nha Nha luôn hiểu chuyện như vậy.” La Gia Tề vui vẻ xoa đầu Nha Nha, cậu lớn rồi đáng lẽ không cần thấy vui mừng thế, nhưng cậu thật sự nghĩ như vậy. Mỗi lần ăn cái gì cô bé đều muốn chia cho mình một phần, thật sự là hiểu chuyện hơn nhiều đứa nhỏ trong thôn.

“Ngoan, em ăn đi, anh ăn rồi.” Một cái bánh bao rau cải vừa đủ cho Nha Nha ăn một bữa, nếu mình ăn nửa cái thì bé phải ăn thêm nửa chén cháo mới no, ngày ngày ăn cháo ngô cậu cũng ngán rồi huống chi Nha Nha? Nghĩ xong, cậu cười định thả bánh bao lại trong chén đối phương.

Nha Nha gợn tay che chén của mình lại, trừng mắt nhìn La Gia Tề nói: “Nếu anh không ăn, buổi chiều em sẽ đi lượm củi, không cho em đi thì ở nhà em không nghe lời nữa.” Bé không phải con nít, thật sự không biết bướng bỉnh không ngoan phải làm sao, cho nên chỉ có thể ngay thơ dùng lời nói uy hiếp đối phương.

Quả nhiên, La Gia Tề bị lời uy hiếp này của bé chọc cười, trong lòng rất tự hào nghĩ: nhìn Nha Nha đáng yêu của cậu đi? Cả khi nói như vậy mà vẫn khiến người khác muốn yêu thương từ đáy lòng.

Thấy đối phương không để ý đến lời nói của mình, Nha Nha nóng nảy, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé xị xuống, cau mày nghiêm túc nói: “Em nói thật, anh không ăn em cũng không thêm ăn, nếu không ăn cẩn thận em khóc cho anh xem.” Bé thật sự rất nghiêm túc, đừng coi lời nói của bé như gió thoảng.

Thấy ánh mắt chăm chú của bé, La Gia Tề bất đắc dĩ thỏa hiệp: ăn thì ăn, cùng lắm thì chiều nay dành chút thời gian đi mua điểm tâm ngon cho cô bé ăn.

—— ta là đường ranh giới ——

“Anh, anh mang thùng đi làm gì?” Nha Nha tò mò nhìn La Gia Tề, mỗi lần đi ra ngoài cậu đều đeo chéo cái túi vải, sao hôm nay mang thùng?

“Anh xem có thể bắt cá hay không, buổi tối làm cá hấp cho Nha Nha ăn.” La Gia Tề có khuôn có dạng xách cái thùng nhỏ đi ra ngoài.

“Anh, nước có sâu không, có nguy hiểm hay không?” Trải qua giáo dục ở đời trước, điều đầu tiên Nha Nha nghĩ đến là an toàn, nghe nói có nhiều đứa trẻ vì chơi đùa dưới sông mà chết đuối, bé chỉ còn một người thân nên tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được.

La Gia Tề cười xoa đầu nhỏ của Nha Nha nói: “Yên tâm, nước sông thôn chúng ta rất thấp, nơi sâu nhất còn chưa cao tới đùi anh, nhưng mà đối với em có hơi sâu một chút, em ngoan ngoan chờ ở nhà, chờ anh mang thịt về cho em ăn.” Nói xong, mang theo thùng bước đi.

Ăn thịt? Anh nói sai rồi, phải là ăn cá mới đúng, nhưng bé rất tò mò, nước cạn như thế sẽ có cá sao?

Sự thật chứng minh, sông nhỏ đúng là không có cá gì, cho trẻ con bắt hai con cá nhỏ chơi thì được chứ muốn làm một bữa ăn? Quá miễn cưỡng rồi.

Buổi tối, nhìn nửa thùng ếch và hai con cá nhỏ to chưa bằng bàn tay của mình, trong lòng Nha Nha dâng lên dự cảm xấu: chẳng lẽ thật sự thịt ăn sao?

“Anh bắt nhiều ếch vậy làm gì? Thật dọa người đấy.” Bé kiên quyết không ăn.

“A, cái này hả, ngày mai dùng để đổi đồ đặc với bọn nhỏ trong thôn, bọn nó không dám bắt nhưng muốn chơi, ngày mai anh đổi lấy bánh bột ngô cho Nha Nha ăn.” Nói xong, cậu cười lấy một bình nhỏ chứa một con ếch cho Nha Nha, đưa bé vào trong sân, dặn dò nói, “Ngoan ngoan ở đây chơi, anh hấp cá cho em, một lát sẽ gọi em ăn cơm.”

Hấp cá? Hai con cá chi to bằng lòng bàn tay?

Dĩ nhiên nếu đúng là một đứa nhỏ bốn tuổi thì ăn đủ rồi, cũng không biết cái gì dám ăn cái gì không dám ăn, huống chi từ trước đến giờ có được ăn cá mấy lần đâu mà biết cá có hình dạng thế nào? Nhưng ai bảo Nha Nha không phải đứa nhỏ bốn tuổi chứ? Vì thế bé rồi rậm chờ, trong đầu không ngừng nghĩ một lát sau La Gia Tề bung lên một chậu ếch thì bé nên từ chối sao đây.

“Đến đây ăn cá đi Nha Nha.” Nhìn đối phương bỏ một cái chén nhỏ xuống trước mặt mình, Nha Nha ngậy ngậy cả người, cái mũi chua chua. Suýt nữa bé đã khóc, đó là một chén thịt nhỏ, nếu là Tiểu Nha Nha trước đây có lẽ sẽ coi đây là cá, nhưng bé biết đây là thịt ếch mà đối phương xé từ đồng ếch kia. Lúc ở hiện đại, bé chưa từng ăn thịt ếch nhưng người trong nhà đã ăn qua, nghe nói con lớn đầu còn ăn được chút, chứ nhỏ thì không có bao nhiêu thịt, nghĩ cũng biết một đồng bàn tay ếch có thể có bao nhiêu thịt, cậu gom đủ một chén thịt ếch không da đã phí bao nhiêu công sức?

“Nha Nha, nhanh ăn đi, anh vừa ăn thử rồi, rất thơm ngon.” Thấy cô bé ngần người nhìn ‘Thịt Cá’, trong lòng La Gia Tề hơi chột dạ, sau lại suy nghĩ một chút, chắc cô bé không biết đâu, dù sau mình làm sạch như vậy bé không thể nhìn ra được.

Không phải cậu không muốn làm cá cho Nha Nha ăn, nhưng là thật sự không có cá, luôn muốn làm chút thịt để tâm bồi cho cô bé, nhưng giờ trừ bỏ cái này cậu thật sự không nghĩ ra biện pháp khác.

Thấy sự khẩn trương trong mắt đối phương, Nha Nha cười gật đầu vui vẻ nói: “Dạ, người là thấy thơm rồi, em ăn ngay.” Vừa nãy nghĩ muốn nói lời từ chối thì đều nuốt lại, bé không thể lãng phí công sức của cậu được, không thể làm cậu đau lòng.

Thấy Nha Nha ăn rất vui vẻ, La Gia Tề cũng phấn chấn gấp rau xanh ăn, trong lòng hài lòng nghĩ: bé con thích như vậy thì hôm khác mình sẽ đi bắt nữa.

Bọn ếch nhỏ đáng thương, tai họa của bọn mày sắp tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Vất vả cả ngày, La Gia Tề ngã lên giường mới cảm thấy cơ thể mỏi mệt, mơ mơ màng màng muốn ngủ thì phát giác bé con bên cạnh nắm tay mình hí hoáy.

“Sao? Nha Nha làm sao vậy, ngủ không được? Muốn anh kể chuyện xưa cho em nghe không?” Đối với Nha Nha, cậu rất có kiên nhẫn, chỉ cần nghĩ phải nuôi cô bé trắng trẻo mập mạp, để cô bé ngày ngày cười với bản thân thì cậu lập tức tràn trề sinh lực.

Nhẹ nhàng xoa vết xước trên tay đối phương, Nha Nha đau lòng hỏi: “Anh có đau không?”

“Không đau, anh là con trai, bàn tay rất cứng, không giống Nha Nha là bé gái nên tay rất nhỏ và mềm mại.” La Gia Tề cười chuyển đề tài. Nhìn bàn tay trắng trẻo mềm mại của cô bé trong lòng hơi không hài lòng, vẫn gầy so với mùa đông năm trước, cậu phải nghĩ biện pháp tốt hơn để nuôi đám thịt kia trở lại.

“Anh, bọn họ đều nói em không phải đứa trẻ bình thường, sẽ khác người, nếu em thật sự không bình thường, anh có chán ghét em hay không?” Bé muốn đánh cược một ván, bé thật sự không đành lòng nhìn cậu vất vả nữa. Hôm nay cậu lượm vài bó củi mà vai đã xanh tím, nhìn đứa nhỏ này vì mình mà phải gánh vác trọng trách nặng nề như vậy làm bé rất đau lòng.

“Cô bé ngốc, em đừng nghe bọn họ nói bừa, họ nói không đúng đâu, Nha Nha chúng ta đáng yêu như vậy thì sao lại không bình thường, không phải anh vẫn rất tốt sao?” Bề ngoài La Gia Tề làm bộ như không thèm để ý an ủi Nha Nha, trong lòng thì thầm oán hận những người truyền lời đồn nhảm này. Tuy rằng lúc trước vì muốn Nha Nha giữ lại bên cạnh cậu từng nghĩ tới chuyện đó, nhưng rốt cuộc cậu không nỡ tổn thương bé, không ngờ cô bé vẫn phải chịu đựng những lời đồn vô căn cứ này.

“Nha Nha, nói cho anh biết, gần đây lại có ai bàn tán gì sao?” Nếu cậu biết, nhất định cậu sẽ không để yên cho người đó.

“Không phải, em chỉ muốn hỏi, anh, nếu em thật sự không phải đứa trẻ bình thường thì anh còn thích em không?” Không biết rằng trong lòng cậu đã nghĩ chệch hướng, Nha Nha khẩn trương muốn biết đáp án. Cho dù đáp án này vì để an ủi bé, bé vẫn hy vọng được tiếp thêm dũng khí từ cậu.

“Em đang nghĩ cái gì đấy?” La Gia Tề buồn cười xoa đầu bé, sau đó thấy đáng vẻ bé kiên trì nhìn mình thì nghiêm túc nói, “Nếu Nha Nha thật sự không phải đứa nhỏ bình thường, anh vẫn thích Nha Nha nhất, Nha Nha, trên thế gian này anh đã không có người nhà, anh chỉ có em, cho dù Nha Nha có thể nào thì anh đều sẽ luôn thích.” Đúng vậy, trên thế giới này bọn họ chỉ có lẫn nhau, bộ dáng cha mẹ anh trai cậu đều sắp quên sạch sẽ, cậu không biết còn có ngày được gặp lại bọn họ hay không. Cô bé trước mặt này là người thân duy nhất của cậu hiện tại, cho dù bé không phải đứa nhỏ bình thường, dù bé thật sự có thể khác người, chỉ cần bản thân còn sống thì cậu vẫn sẽ ở cùng bé, vĩnh viễn không buông tay.

Nha Nha cảm nhận được sự chân thành của đối phương, bé nắm chặt bàn tay không lớn nhưng rắn chắc của cậu, âm thầm hạ quyết tâm, hít sâu một hơi rồi căng thẳng nói: “Anh, em có một bí mật nhỏ, không dám nói cho ai biết, hôm nay nói cho anh, anh đừng chán ghét em nha.”

“Sao?” La Gia Tề vừa nghe tinh thần lập tức tỉnh táo, Nha Nha có bí mật?

“Bà ngoại có biết không?” Đây là ý nghĩ đầu tiên của cậu, cậu muốn biết ở trong lòng đối phương cậu có phải là người đặc biệt nhất hay không.

“Không biết.” Nha Nha rất thành thật lắc đầu, không biết rằng lời nói của bản thân đã làm thỏa mãn đứa nhỏ đối diện có tính độc chiếm phức tạp kia.

Nghe nói cả bà ngoại cũng không biết, La Gia Tề vui vẻ, cậu hưng phấn ngồi dậy chờ nghe bí mật nhỏ của Nha Nha.

“Anh, em muốn cho anh xem, anh đừng sợ nha.” Lập tức chia sẻ bí mật lớn nhất của mình với người khác, trong lòng Nha Nha hơi khẩn trương.

“Yên tâm, anh không sợ đâu.” Ngoài miệng thoải mái đồng ý, cậu cũng không để trong lòng, cô bé chỉ ở trong nhà thì có bí mật gì lớn chứ, cậu chỉ vui vẻ khi đối phương chia sẻ bí mật với mình thôi.

Nhưng ngay sau đó, cậu thật sự kinh hãi, cái chặn đáp phía trên hai người bỗng nhiên biến mất?

“Này, Nha Nha, chặn, chặn đi đâu rồi?” Là do cậu hoa mắt sao? Chặn thế nhưng không thấy?

Gặp đối phương vẫn còn nói được, không bị dọa đến ngất xỉu, Nha Nha lại phóng chặn ra.

“Đây là? Vừa nãy chặn không thấy mà?” Không phải hấn hoa mắt chứ?

Trong lòng Nha Nha mặc niệm ‘Đi ra’, vài thứ trái cây còn lại trong không gian đột ngột rớt ra.

La Gia Tề ngẩn người nhìn trái cây hồi lâu mới thốt ra một câu: “Nha Nha, em là thần tiên có thể biến ra đồ vật?” Nói xong, cậu căng thẳng nhìn cô bé trước mặt, nếu Nha Nha thật sự là thần tiên, vậy có phải ngày nào đó sẽ trở về trời, sẽ không thể làm vợ mình nữa hay không?

“Không phải, nếu em là thần tiên thì bà ngoại và mẹ sẽ không phải chết.” Tiểu Nha Nha nghĩ đến thì buồn bực, “Em có thể thấy hoặc đụng đến thứ gì đều bỏ vào không gian, sau đó khi muốn cho nó đi ra thì dùng năng lực xuất nó ra, khi còn bé đã có nhưng em phát hiện mọi người đều không có nên vẫn không dám nói.”

“Vậy sao bây giờ lại nói?” Kỳ thật những lời này của La Gia Tề hoàn toàn là hỏi xuôi theo giọng điệu Nha Nha, cậu vẫn còn đắm chìm trong sự chấn động vừa rồi: Trời ạ! Vật kia thật sự bỗng xuất hiện? Rất thần kỳ.

“Bởi vì anh vác củi rất vất vả, em có không gian, có thể giúp anh dịch chuyển củi, anh không cần phải khổ cực như vậy.” Nếu không bé có thể vĩnh viễn che giấu bí mật này, ai cũng không nói cho.

Lời nói của cô bé khiến La Gia Tề hoàn toàn quên khiếp sợ vừa rồi, chuyển thành cảm động nồng đậm. Cậu vẫn là đứa nhỏ, đối với những chuyện cổ quái ly kỳ có năng lực tiếp nhận mạnh mẽ hơn chút so với người lớn. Huống chi cậu càng để ý đến tấm lòng của Nha Nha: chưa từng có người thổ lộ bí mật của mình đối với người khác chỉ đơn giản vì đau lòng người đó vác củi quá cực khổ? Đã bao lâu không có ai đau lòng cho cậu rồi? Nha Nha, cậu thật sự không có cách nào không thương bé.

Lý trí đều trở về, đầu óc cậu cũng bắt đầu quay: “Nha Nha, thời điểm em thu đồ vào và xuất đồ ra có chỗ nào không thoải mái hay không? Có khó chịu ở đâu không?” Cơ thể của cô bé mới là quan trọng nhất, cậu vĩnh viễn không quên.

“Không có, vẫn tốt.” Gặp đáng về đối phương bình thường, còn biết quan tâm cơ thể của mình, rốt cuộc Nha Nha yên tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lộ ra tươi cười.

“Vậy là tốt rồi, nhớ rõ, về sau trăm ngàn lần đừng để ai thấy chuyện em có thể dịch chuyển đồ, ai đều không được biết không?” Vốn người trong thôn hay bàn luận về Nha Nha, nếu để người ta biết Nha Nha có bản lĩnh thần kỳ này thì không biết bọn họ sẽ nói như thế nào.

“Dạ, ngoại trừ anh, em không nói cho ai hết.”

La Gia Tề vui vẻ bọc cô bé vào trong chăn rồi ôm vào lòng, sau đó hưng phấn bắt đầu tìm hiểu không gian của bé: “Nha Nha, trong không gian của em có những gì?” Không gian, vừa nảy hình như Nha Nha gọi như vậy? Nghĩ lại cậu cũng không nghiên cứu cái này, không quan trọng.

“Có rau dại, trái cây nữa, đều hái lúc lên núi, vẫn không dám lấy ra.”

“Lúc lên núi? Không có bị hư sao?” Trong nháy mắt La Gia Tề bắt được vấn đề mấu chốt.

“Không có, những thứ hái cùng bà ngoại vẫn còn tốt, tuyệt đối không hư.” Nói xong, bé lấy ra một đồng rau cải trên núi.

Sẽ không hư? La Gia Tề thật sự hưng phấn, có không gian thần kỳ này, hai người bọn họ còn sợ gì mùa đông?

Tiểu Nha Nha rối rắm một ngày, hiện tại rốt cuộc nói ra bí mật lớn nhất trong lòng nên an tâm ngủ. La Gia Tề lại không ngủ được, trong đầu cậu luôn suy nghĩ nên lợi dụng không gian này như thế nào để hai người có cuộc sống an ổn qua mùa đông. Ở trong lòng cậu, Nha Nha chính là của cậu, đương nhiên, đồ của mình cũng đều là của Nha Nha, hai người bọn họ sẽ sống cùng nhau suốt đời, sau khi chết cũng muốn chung quan tài, không phân chia của anh của em gì cả. Cho nên, cậu tinh thần phấn khởi nghiên cứu cuộc sống tương lai, không có nửa điểm buồn ngủ.

Tuy rằng một đêm không ngủ, ngày hôm sau La Gia Tề vẫn dậy sớm, nấu cơm rồi giống như mọi khi gọi Nha Nha dậy ăn cơm.

Gặp đối phương không có gì khác thường, Nha Nha xem như hoàn toàn yên tâm. Đôi khi, trong lòng giữ bí mật mà không có ai để chia sẻ, thật sự rất khó chịu. Hiện tại có người chia sẻ bí mật, còn có thể cải thiện cuộc sống, thật là không thể tốt hơn.

Buổi sáng hôm đó, La Gia Tề bảo Nha Nha ở nhà chờ, cậu đi lượm củi, cành cây trên núi rải rác khắp nơi, cậu không nỡ để Nha Nha đi khắp nơi tìm củi, cho nên vẫn là cậu lượm hết rồi mang Nha Nha tới là được rồi.

Trong cuộc sống sau này, hai đứa bé kia như hai con chuột nhỏ, len lén dự trữ đủ loại thức ăn để trú đông, rau cải tươi trên núi, nấm mọc lên sau cơn mưa, trái cây đỏ mọng, một nhà kho đầy củi đốt, có những thứ này, hai người tin tưởng mùa đông năm nay sẽ không cảm thấy rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

“Chúng ta đi đâu vậy anh? Sao hôm nay phải đi xa thế?” Nha Nha kéo tay La Gia Tề tò mò hỏi.

Thật sự rất xa, chủ yếu nhất chính là con đường này vô cùng xa lạ, dường như bọn họ chưa từng đi qua. Vùng núi này bé đã rất quen thuộc, La Gia Tề tìm kiếm đồ khắp núi, gom góp lại một chỗ rồi chờ bé đến dịch chuyển. Đúng lúc bây giờ là mùa thu, người lớn trong thôn không có thời gian lên núi, vừa thuận tiện cho hai anh em họ.

“Nha Nha mệt rồi? Đến, anh công em” Nói xong, La Gia Tề ngồi xổm người xuống muốn cõng Nha Nha.

“Em chưa mệt, chỉ là tò mò, hình như từ trước đến nay chúng ta chưa từng đi xa như vậy.” Nha Nha tránh một bên từ chối để đối phương cõng, con đường này vốn khó đi, còn cõng bé nữa thì thật đúng là làm khó cho cậu.

“Ha ha, sắp đến rồi, ở ngay phía trước. Lúc trước vì con đường này không có người đi nên mới chọn nơi này, gần quá rất phiền phức.” La Gia Tề cười tủm tỉm đứng dậy, kéo tay cô bé tiếp tục đi.

Gặp đối phương không chịu nói, Nha Nha khinh khỉnh cũng không hỏi lại, dù sao lát nữa bé sẽ biết chuyện gì xảy ra, không cần cầu cậu khiến cậu đắc ý.

Đi một lúc nữa, rốt cuộc đi tới nơi mà cậu nói không có ai biết, nhìn thấy một mảng lớn bắp trước mắt, Nha Nha kinh ngạc nhìn La Gia Tề: “Anh, đây đều là anh trồng? Đều của nhà chúng ta sao?” Trời ạ, anh trai này có khả năng tiên đoán quá đi? Có số bắp này, cả mùa đông này hai người bọn họ không cần lo sẽ bị đói bụng rồi.

“Đúng vậy, Nha Nha nhìn đi, bắp lớn lên rất tốt, anh không ngờ nó sẽ phát triển tốt thế?” La Gia Tề hưng phấn đi vào giữa đồng bắp, nhìn bắp trưởng thành không nhịn được cười nói.

Mùa đông năm trước cậu đã hỏi bà ngoại về đặc tính các loại cây trồng. Sau đó phát hiện, độ ẩm đất là yêu cầu tối thiểu của bắp. Cho nên đầu mùa xuân, thừa dịp thời gian nghỉ ngơi của người trong đội, cậu lén lấy một chút hạt giống bắp, bạo gan đến một vùng không ai biết sâu trong núi, cậu không hiểu phải chọn đất thế nào, chỉ dựa theo kiểu dáng đất của mọi người rồi chôn xuống coi như xong chuyện, không ngờ vậy mà thật sự trưởng thành? Có số bắp này, Tiểu Nha Nha của cậu không phải sợ đói bụng rồi.

La Gia Tề tìm một chỗ sạch sẽ để cho Nha Nha ngồi xuống, loại công việc này Nha Nha đâu thể làm được. Cậu thả cái giỏ trúc trên lưng dùng để che dấu xuống, xắn tay áo lên bắt đầu nhổ bắp non. Dù sao có không gian của Nha Nha, gộp chung một chỗ dịch chuyển về rồi từ từ tách, còn lại thân bắp vừa vụn đặt trong nhà kho, giữ để phơi nhóm lửa, một công đôi việc, không gian của Nha Nha thật sự quá tốt.

Bởi vì không tốn thời gian tìm cho nên tốc độ rất nhanh, không tới một tiếng một mảng lớn đều trụi lủi.

Nhìn một đồng bắp non trong không gian, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nha Nha vui mừng. Mặc kệ nói như thế nào, mùa đông năm nay không phải đói bụng, hai người có thể bình an qua năm mới.

Về tới nhà, hai người vội vàng đóng cửa lại, dịch chuyển bắp non trong không gian ra mảnh đất trống trong sân.

Gặp Nha Nha vui vẻ dùng tay tẽ bắp, La Gia Tề không ngăn cản, dặn dò hai câu rồi xoay người đi làm cơm. Chơi vui thì để bé chơi đi, không để bị thương là được.

Ăn cơm xong, hai người cùng nhau tách bắp. Có thể vùng núi kia thật sự rất tốt cho nên thân bắp đều dài, nhìn bắp vàng tươi, trong lòng hai người khó phải nói càng thêm vui vẻ.

“Nha Nha, buổi tối anh luộc bắp cho em ăn nhé.” Có mấy bắp ngô non, có thể luộc ăn, nếu không đem phơi khô cũng không tạo ra thêm tinh bột.

“Dạ.” Tiểu Nha Nha cười híp mắt, tuy rằng bắp này không có mùi vị ngon giống bắp công nghệ cao trong tương lai, nhưng đây chính là do nhà bọn họ tự mình trồng, nhất định ăn ngon.

Mang bắp đã tách ra sân sau phơi, Nha Nha đưa tay chạm vào đồng thân bắp còn lại, dịch chuyển vào không gian, rồi thả tới nhà kho từ từ hong khô để làm củi đốt.

Gặp cô bé giúp đỡ để cho bản thân tiết kiệm thời gian, La Gia Tề tự hào cười: ai nói Nha Nha nhà bọn họ là tai tinh (ngôi sao tai họa)? Rõ ràng chính là một tiểu phúc tinh (người mang lại hạnh phúc hoặc hi vọng cho người khác). Bản thân luôn nghĩ phải chăm sóc cô bé nhiều hơn, nhưng hiện tại vì có cô bé nên cậu mới tiết kiệm được nhiều sức lực, ai từng gặp qua tai tinh nào đáng yêu như vậy chưa? Thật là không có ánh mắt.

Dường như mùa đông năm nay đặc biệt đến sớm, còn chưa thu hoạch thực phẩm xong thì tuyết đã bắt đầu rơi.

Vì phải thu hoạch lương thực gấp, trong thôn người nào có thể làm việc đều nóng lòng ra ngoài làm, cả những đứa nhỏ choai choai đều đi theo làm việc. Nhưng bầu không khí nhiệt liệt khẩn trương này lại chẳng liên quan tới hai người nhà Nha Nha.

Bởi vì hai người bọn họ một người không được người trong thôn thừa nhận, một người tuy rằng được thừa nhận nhưng qua năm mới năm tuổi. Hơn nữa vì những tin nhảm mấy ngày nay, người trong thôn từ nhỏ đến lớn đều không thích tiếp xúc với Nha Nha. May mà bé còn nhỏ, ngoài La Gia Tề hay dẫn bé lên núi thì bé chẳng có cơ hội đi ra ngoài, nếu không đám khi nhỏ trong thôn này không biết còn nói bé thế nào.

Bên ngoài người người cuống cuống thu hoạch gấp mùa màng không cảm thấy rét lạnh, trong nhà La Gia Tề, cũng chưa từng có ấm áp như vậy.

Cùng ông nội tới thôn này là vào giờ tý (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng) mùa đông, lúc ấy trong nhà không gì để đốt, cơ thể ông nội lại không tốt, trong thôn có vài người có giao tình tốt với ông nội nên giúp đỡ cho chút củi đốt. Hai ông cháu tiết kiệm để đốt, toàn bộ căn phòng chỗ nóng hồi duy nhất chính là giường lò.

Năm thứ hai chỉ còn lại bản thân, không có kinh nghiệm lại không ai quan tâm, nhặt chút củi xài tiết kiệm cũng chỉ được vài ngày, suýt nữa làm bản thân chết còng.

Năm nay tốt lắm, có không gian của Nha Nha, cậu nhật không ít củi, từng đó củi bọn họ có thể mặc sức đốt đến mùa hè sang năm đều có thừa.

Trong phòng ấm áp, La Gia Tề lấy một cái bát lớn, cầm bắp đi xuống chà xát (xát là tiếng địa phương dùng để chỉ động tác dùng dao xát hạt bắp thành từng片片 mỏng, khi hạt còn dính với cùi), bắp này muốn ăn phải xát xuống, nếu không nằm trên cùi ăn thế nào?

Chà xát bắp ngô là công việc rất tốn sức, tay Tiểu Nha Nha quá bé nên không làm được việc này. Bởi vậy, cậu ngồi bên cạnh vừa làm vừa trò chuyện với cô bé, tiện tay hái loại rau dại mà buổi trưa muốn ăn.

Nhìn Nha Nha duỗi tay lộ ra một đoạn áo bông, La Gia Tề thầm nhủ mày. Quần áo của cậu khá tốt, bởi vì ở nhà còn rất nhiều quần áo hồi nhỏ của anh trai, tuy rằng đã nhiều năm nhưng có mặc là tốt lắm rồi, đâu dám chọn lựa?

Nhưng Nha Nha thì hơi phiền toái, quần áo trong nhà chờ đến lúc bản thân không mặc được thì thực sự nó đã hỏng chẳng ai dám mặc, và lại bé con Nha Nha xinh đẹp như vậy, sao có thể mặc quần áo con trai? A, không biết quần áo của mẹ còn hay không? Lát nữa đi phòng phía tây xem thử, nếu có thì có thể sửa vài cái áo bông nhỏ cho cô bé.

Trong lòng nghĩ thế nhưng ngoài miệng không nói gì, bởi vì cậu sợ ngô nhỡ không tìm thấy khiến cô bé thất vọng.

Ăn cơm xong, cậu dọn dẹp bát đĩa rồi trực tiếp đến phòng phía tây. Phòng này đã lâu không có người ở, nghe nói, trước khi mình sinh ra mẹ đã dẫn anh trai lên huyện sống với cha, sau đó chưa từng trở về.

Mở toàn bộ ngăn tủ trước kia ra, thế mà thật sự tìm thấy mấy bộ quần áo mẹ để lại. Ôm quần áo, trong lòng La Gia Tề thần nhiên hoài niệm, nhà trên Huyện từ lâu đã thuộc về người khác, càng không cần nói đến đồ bên trong. Hiện tại, mấy bộ quần áo này có thể là vật kỷ niệm mẹ để lại? Nhưng mà đối với cậu, kỷ niệm vĩnh viễn là kỷ niệm, không quan trọng bằng người sống bên cạnh.

Cậu lấy một bộ có lẽ là áo bông cũ mặc mùa đông của mẹ, lại lấy một cái áo khoác mới mẽ nhất, số còn lại nhét về trong tủ, chờ khi cần dùng lại đến lấy.

“Anh, anh đang làm cái gì vậy?” Mới nãy nhìn thấy cậu loay hoay với mấy tờ tiền, sao bây giờ còn chưa xong nữa? Hiện tại trong nhà có lương thực có đồ ăn, cậu muốn đổi cái gì sao?

La Gia Tề hơi buồn bực, cậu nhìn mấy tờ tiền giấy dùng hộ khẩu Nha Nha lĩnh về, ai cũng không nỡ lấy nhờ người ta làm quần áo.

Nha Nha còn nhỏ, đồ lĩnh được càng ít, mấy thứ này vừa vặn có thể đổi chút bột mì và thịt để lúc đến năm mới làm sủi cảo cho bé con ăn, đương nhiên, có thể gói kỹ đẹp không thì nói sau.

Lúc này nếu dùng thì lễ mừng năm mới sẽ không đủ, năm thứ nhất bà ngoại rời đi dù thế nào cũng phải làm cho bé được giống như năm trước.

“Anh đang nghĩ có thể đổi bao nhiêu thịt cho Nha Nha ăn đón năm mới.” Nhìn cô bé trắng mịn sáp tới bên cạnh, La Gia Tề cười cất tiền giấy đi, chuẩn bị nghĩ biện pháp khác. Biện pháp do con người nghĩ ra, theo như ông nội cậu nói, có người còn chết vì nín tiều cơ mà? Cho nên cậu quyết định không đụng đến mấy thứ này, giữ lại dùng cho Nha Nha đón năm mới.

Thịt a! Trong lòng Nha Nha cảm khái một tiếng, dường như đã lâu bé chưa ăn thịt, nhưng mà bé rất thỏa mãn đối với cuộc sống hiện tại, ở trong phòng ấm áp, có thể ăn cơm no, đối với đứa nhỏ như bé như vậy đã là hạnh phúc lớn nhất. Nói vậy thôi, đâu thể mất hứng nói không muốn ăn thịt? Cho nên bé cười tủm tỉm tựa vào người cậu nói: “Anh, đủ để chúng ta gói sủi cảo không?” Kỳ thật trong lòng bé vừa tính toán một phen, có mấy thứ này, ba mươi cái sủi cảo hẳn là không có vấn đề.

“Đủ, dù thế nào anh cũng phải để con mèo nhỏ của chúng ta được ăn sủi cảo.” Nhìn dáng vẻ nũng nịu của bé con, tâm trạng La Gia Tề không thể tốt hơn. Giờ này năm trước cậu còn vì hai cây bắp mà bị người ta rượt đuổi, bây giờ trong nhà cậu có củi có lương thực và Tiểu Nha Nha thích làm nũng. Cậu tin tưởng, cuộc sống sau này sẽ càng ngày càng tốt, hai người sẽ càng ngày càng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Tiền nhiều, trộm nhớ thương, gạo nhiều, chuột nhớ đến. Lúc này cậu vừa một mình đối đầu với con chuột đến đây trộm gạo, con chuột kia cũng không may, vừa vụng bị cậu chặn giữa khe hở hai cái rương lớn, bởi vì khe hở quá nhỏ, nhảy đều nhảy không được, cứ thế bị cậu dùng gậy đập chết.

“Hừ, vất vả lắm tao mới có lương thực mà mày muốn ăn? Nghĩ đẹp nhì.” La Gia Tề lau mồ hôi trên đầu, nắc nể một câu. Mấy ngày nay cậu ở nhà đến nỗi chậm chạp luôn rồi, nếu là mùa hè còn lên núi xuống nước, sao có thể vì một con chuột mà khiến đầu đầy mồ hôi?

Mang con chuột chết và cây gậy định đi ra ngoài, đi nửa đường thì cậu dừng lại.

Nhìn xuyên qua con chuột vừa mới chết, bộ óc cậu xoay chuyển: Đây chính là thịt đó, mọi người đừng hiểu lầm, dù đối đến điên cậu đều không muốn ăn thịt chuột, cậu nghĩ đến đám động vật trên núi không tìm thấy thức ăn, nếu chúng nó thấy thịt, chẳng phải sẽ vui mừng muốn chết sao? Cậu phải cẩn thận suy nghĩ, nghĩ xem làm sao để lợi dụng động vật này ăn thịt, đổi lại càng nhiều người có thể ăn thịt...

“Anh, anh đang làm gì vậy?” Nha Nha tò mò nhìn La Gia Tề, bé phát hiện bản thân ở trước mặt cậu bé này giống như đũa nhỏ cái gì đều không hiểu, chẳng lẽ bởi vì đũa tre nhà nghèo nên trưởng thành sớm? Hay vì trời sinh hai người có chênh lệch đây?

La Gia Tề lấy cây tre nhỏ gọt nhọn hai đầu thành xiên tre, nhìn độ lớn nhỏ vừa lòng rồi để qua một bên, tiếp tục làm xiên tre kế tiếp.

Gặp cô bé tò mò nhìn mình, cậu cười giải thích: “Anh đang làm xiên tre, lúc này trên núi không có gì ăn, động vật trong núi sắp đối đến điên rồi. Anh đặt một ít thịt viên lên núi, nhất định sẽ có động vật ăn, trong thịt viên chúng ta đặt xiên tre, chúng nó nuốt nguyên viên thịt vào, tiêu hóa, rất có thể chúng sẽ bị đâm chết, như vậy chúng ta có thịt để ăn rồi.” Đây là biện pháp cậu nghĩ ra nhất thời, không biết sử dụng được hay không? Có thể thịt này quá ít, vốn không đủ để đám động vật chú ý? Nhưng mà không thành công cũng không sao, không được thì đối biện pháp khác, dù sao cậu cũng đang rảnh rỗi.

Trong mắt Tiểu Nha Nha lộ ra sùng bái: Quá thông minh! Sao bé chưa từng nghĩ tới nhì? Quả nhiên có chỗ dựa vào nên chậm chạp rồi? Nhưng dù không chậm chạp, hình như bé đều không thể nghĩ ra biện pháp này, xem ra chỉ số thông minh giữa người với người quả nhiên không giống nhau, nhưng mà...

“Anh, nhà chúng ta lấy thịt ở đâu?” Chỉ có hai lần ăn thịt, đều là thịt ếch, hiện tại ếch đều không bắt được, vậy lấy thịt chỗ nào?

“Ách, Nha Nha, mau ngủ đi, ngày mai anh phải lên núi nên cần thức dậy sớm.” Chuyện con chuột chết không nên cho Nha Nha biết, rất dầm máu, và lại bé biết nhất định ăn không vô.

“A.” Nha Nha ngoan ngoãn gật đầu, xoay người đi lấy chăn. Bé phát hiện, chỉ cần chuyện đối phương không muốn bé biết thì đều che che giấu giấu như vậy. Mà bé hiểu có một số chuyện không phải cứ biết là tốt, đối phương yên tâm, bé cũng an tâm, như bây giờ, ở trong nhà chỉ có hai người tạo ra thịt (chắc là thịt trên người 2ac ấy ^ ^). Á, dừng, bé không biết gì hết, dừng nghĩ nữa, trái chân, ngủ...

Tuy rằng hai đứa bé nóng lòng muốn thấy kết quả, nhưng kết quả không phải đến nhanh như vậy. Cho nên sáng sớm La Gia Tề đi ra ngoài thả mồi như rồi như cũ về nhà nấu cơm, đợi đến sẩm tối mới lên núi dò la một vòng, không ngờ vậy mà xách được một con gà rừng về?

“Thì ra gà có ăn thịt a?” Nha Nha cảm thán, bé vẫn nghĩ rằng gà chỉ ăn thức ăn gia súc, còn ăn thịt sao?

“Bé ngốc, gà nhà ai mà không tự chạy đi kiếm thức ăn? Chẳng nhẽ các loại côn trùng không phải là thịt hả? Có lý do gì để bọn nó không ăn thịt?” La Gia Tề vừa nói chuyện, vừa chuẩn bị củi nấu nước sôi, chuẩn bị vặt lông gà. Năm trước cậu cũng nhặt được một con gà suýt chết vì lạnh, lúc ấy bà ngoại đã làm như vậy, trí nhớ cậu rất tốt, cho nên có khuôn có dạng bắt đầu vặt lông gà.

Vặt xong lông gà, La Gia Tề tay chân lạnh lẽo mổ bụng gà, rồi tìm chỗ dạ dày đâm vào một nửa cái xiên nhọn bằng tre.

“Tham ăn là không đúng.” Nha Nha ở một bên phụ giúp, cười tùm tùm nói. Đôi mắt to tròn híp lại thành một đường thẳng, thỏa mãn nhìn con gà trắng mập, đây chính là thịt hàng thật giá thật đó.

La Gia Tề bị dáng vẻ của bé chọc cười ha hả, cậu chia gà ra làm hai rồi quay đầu thương lượng với Nha Nha: “Nha Nha, nửa con gà này, anh muốn đưa đến cho nhà bà Vương phía đông.” Nhà bà Vương chỉ có hai người già sống với nhau, bản thân đưa đến nửa con gà, nhờ bà sửa giúp áo bông cho Nha Nha, chắc hẳn đối phương sẽ đồng ý.

“Được.” La Gia Tề không phải người hào phóng, cậu cũng không có điều kiện để hào phóng, nếu như vậy cậu làm việc này nhất định có đạo lý của mình. Có lẽ do thiếu nợ ân tình của người khác, hoặc có việc gì đó cần nhờ đối phương, bé không thể giúp đỡ gì, chỉ có gắng không gây trở ngại.

La Gia Tề bị đáp án dứt khoát này làm sững sờ, sau đó khó hiểu hỏi: “Nha Nha không tức giận sao? Anh muốn tặng thịt cho người khác đó?” Nhóc con này thật sự rất tin tưởng cậu, hay là ngây ngô không biết cự tuyệt? Nếu là về sau, cậu thật là tội ác tày trời.

“Anh thông minh nhất, làm gì cũng đúng.” Nói xong, bé rất khẳng định gật đầu.

La Gia Tề vui vẻ nở nụ cười, quả nhiên, Nha Nha đúng là người cậu yêu thương nhất.

Đêm đó, La Gia Tề nhân lúc trời tối đi tới nhà họ Vương.

Hai cụ nhà họ Vương nhìn thấy cậu đều ngạc nhiên, không biết đứa nhỏ này tới làm gì? Nhưng mà hai người có ấn tượng không tệ về cậu, trong thôn có vài đứa nhỏ không ai trông nom, thường xuyên đi xung quanh kiếm ăn. Tuy rằng những đứa nhỏ không ai quan tâm này quả thật rất đáng thương, nhưng bây giờ chẳng nhà ai dư dả, thời gian dài mọi người càng thấy phiền. Chỉ có thằng nhóc La này luôn giặt quần áo mình sạch sẽ, cũng chưa từng thấy thằng bé đến nhà nào xin ăn, giao dịch trao đổi với những đứa nhỏ khác trong thôn đều người tình tôi nguyện. Cho nên mọi người mắt nhắm mắt mở, không nói gì, nhưng ấn tượng trong lòng đối với đứa nhỏ này quả thật không tệ.

“Đây không phải thằng nhóc thứ hai nhà họ La sao? Mau vào đi, trời lạnh lắm, con tìm bà nội có việc gì không?” bà nội Vương nhiệt tình kéo La Gia Tề vào trong nhà. Đứa nhỏ này tự mình bươn chải kiếm sống hai năm, không hề mở miệng nhờ vả bọn họ, cụ già mềm lòng, nghĩ nếu thực sự có chuyện gì khó khăn, có thể giúp đỡ một tay.

“Là thế này bà nội Vương, bà cũng biết bà nội Đoạn đã không còn, hiện tại Nha Nha ở cùng với con, mùa đông dài rất lạnh. Nhưng áo bông Nha Nha là của năm ngoái, năm nay mặc đã nhỏ, con tìm được hai món quần áo cũ của mẹ con, con muốn sửa lại cho em ấy mặc. Thế nhưng hai chúng con đều là đứa nhỏ nên không biết làm, cho nên con muốn làm phiền bà giúp đỡ sửa dùm một chút.” Trước tiên La Gia Tề nói rõ ràng mục đích đến của bản thân, cũng để hai người nhìn xem quần áo bản thân mang đến, dù sao đều không được để đối phương nghĩ cậu đến để cho bọn họ đồ, họ sẽ không đồng ý.

Nhìn vẻ mặt nhóc La ngại ngùng, trong lòng bà nội Vương cảm thấy rất khó chịu. Kỳ thật giao tình giữa bà và bà Đoạn đã mất không tệ, nhưng trong thôn đều nói đứa nhỏ kia khắc người, đâu có ai vì chút giao tình mà mang tai tình về nhà. Bây giờ thằng nhóc La này vì con bé đến nhờ vả mình, nghĩ đến mặt mũi bà Đoạn bà đâu thể từ chối.

Nghĩ vậy, bà tươi cười đồng ý: “Được, bà còn tưởng chuyện gì, sau này có việc con cứ việc đến tìm bà nội, bà nội lớn tuổi, cái khác không làm được nhưng may và không thành vấn đề, con yên tâm đi.” Nói xong, bà nhận lấy bọc đồ, mở ra thấy một cái áo bông và một cái áo khoác của người lớn.

“Nhóc La, bề mặt cái áo bông này còn rất tốt, giữ lại cái này đi.” Hiện tại phiếu lĩnh vải rất khó khăn? Một người phải góp cả năm mới có đủ bộ quần áo, có thể tiết kiệm nên tiết kiệm.

“Không sao, bà nội Vương bà cứ dùng cái này đi, sắp đến lễ mừng năm mới rồi cũng nên để em ấy mặc đồ mới mẻ chút, áo bông bé đã rất cũ.” Nha Nha của cậu lớn lên trắng trẻo mềm mại, thích hợp với màu sắc tươi sáng, không có quần áo mới, làm món đồ mới mẻ cũng được.

“Con đứa nhỏ này.” Bà nội Vương khẽ than một tiếng, “Bà Đoạn nếu biết con đối xử tốt với Nha Nha như vậy, bà ấy ở dưới suối vàng có thể nhắm mắt rồi.” Chết đều không nhắm mắt, còn không phải bởi vì không yên lòng cô cháu gái nhỏ này sao? Bà còn nghĩ đứa nhỏ kia sẽ khó qua mùa đông này, một cậu bé lớn nuôi một cô bé nhỏ, hai đứa trẻ sẽ trải qua như thế nào? Vừa nghĩ đến đó, tâm bà cụ càng mềm nhũn.

“Đúng rồi bà nội, hiện tại Nha Nha cỡ này này.” Nói xong, cậu so đến trước ngực mình, rồi lại tìm trong bao vải ra hai sợi dây, “Đây là chiều dài, là con đo ước lượng từ quần áo của Nha Nha, đoạn ngắn này là chiều rộng, trời rất lạnh nên con không cho em ấy ra ngoài.” Trời lạnh như thế, bị bệnh thì làm sao?

“Thật là một đứa nhỏ chu đáo, yên tâm, trước đó vài ngày bà nội có gặp cô bé kia, vẫn còn nhớ, làm hơi lớn một chút, nhất định mặc được.” Gặp bộ dáng cẩn thận của đứa nhỏ này, trong lòng bà Vương cảm khái. Cha thằng nhóc La này có tiền đồ, nếu không có chuyện kia chắc hiện tại đứa nhỏ này lớn lên không tệ, chỉ tiếc hiện tại, ai...

“Vậy thật sự cảm ơn bà nội Vương, làm cho bà vất vả, đây là một chút tấm lòng của con, bà đừng khách khí.” Nói xong, La Gia Tề mở bao giấy dầu trên tay mình đặt lên giường, bên trong có nửa con gà. Thứ này ở trong thôn coi như hiếm có, bây giờ lương thực nhà nhà đều đủ ăn, nhưng thịt lại quá ít gặp.

“Xem con đứa nhỏ này, bà nội chỉ giúp có chút việc, con đưa cái này làm gì? Hai đứa nhỏ các con sống không dễ dàng, bà nội không thể giúp cái gì sao có thể lấy đồ của các con?” Bà cụ nói xong lập tức nhét bao giấy dầu vào trong lòng cậu, bà và bạn già đều đồng thanh bảo cậu cầm lại đi.

Đồ đưa ra rồi sao có thể cầm về? La Gia Tề một bên cười đẩy về, một bên chân từ từ hướng ra ngoài phòng: “Bà nội Vương, ông nội Vương, đây là con kiếm được trên núi, hai người ăn ngon miệng.” Nói xong, lùi đến cạnh cửa cậu xoay người bỏ chạy.

Kiểm được trên núi, ăn ngon miệng? Hai cụ già nghe xong lời này không đuổi theo nữa, vừa mở ra nhìn lại hối hận. Nửa con gà rùng? Một đứa nhỏ không bao lớn như cậu bé chắc rất vất vả mới kiếm được một con gà?

“Này, làm sao bây giờ đây? Bây giờ tôi lập tức trả trở về?” Bà nội Vương không có biện pháp nhìn bạn già.

“Thôi, bà trả lại nó cũng có cách khác, bà xem nó hai năm nay thả đói bụng đều không muốn xin một chén cơm. Đó là một đứa nhỏ có chí khí, sau này chúng ta nên giúp đỡ bọn chúng nhiều hơn, hai đứa bé này sống không dễ dàng.” Ngẫm một phen, chưa từng thấy đứa nhỏ nhận ân tình của ai? Bà Đoạn người duy nhất cứu giúp cậu đã không còn, hiện tại cậu lại thay người trong nhà nuôi một cô cháu gái nhỏ không ai muốn, ai, thật là một cậu bé có lương tâm.

Hai người này hoàn toàn không biết mình đã nghĩ chệch hướng. La Gia Tề không cần cơm thật ra là vì cậu có lòng tự trọng lớn, không muốn xem sắc mặt người khác, không cần của bố thí. Nhưng đối với Nha Nha, đây chính là năng dâu cậu đã sớm nhận định, tuyệt đối không phải thay người trong nhà nuôi cháu gái. Nhưng mọi người không ai biết nội tình, cho nên đều nhận định cậu là người có tình có nghĩa.

Chương 25

Tốc độ của bà Vương rất nhanh, bà thu lễ lớn như vậy sao có thể không dụng tâm nhiều chút chứ? Thế là chưa được hai ngày bà đã may xong một bộ áo bông nhỏ, bà lão không hề lười gặt, lấy bông may thêm một lớp nữa, còn lấy vải lê có màu sắc rực rỡ may lên trên áo bông thành nút thắt, tin chắc cô gái nào trong thôn nhìn thấy cũng đều thích.

Trời càng lạnh, không biết lúc nào thẳng nhóc La kia sẽ đến. Cụ bà nghĩ dù sao mình đang rảnh rồi, tự mình đưa đi vậy. Về phần lời đồn khác người kia, nếu thật sự gặp vài lần là có thể khác người, vậy trong thôn này chắc chẳng ai sống được đâu.

Đĩ nhiên, khiến bà lão thay đổi suy nghĩ như vậy, một là do cảm thấy La Gia Tề hiểu chuyện, hai là không thể không kể công của nửa con gà kia.

Đến cửa chính nhà họ La, bà Vương đánh giá xung quanh một chút, tuyết trước cửa được quét sạch sành sanh, không có rác rưởi. Bà thò gậy đầu, đưa tay gõ cửa: “Trong nhà có người không? Nhóc La có ở nhà không?”

Chỉ chốc lát sau, nghe được trong nhà có tiếng mở cửa, có người lên tiếng trả lời: “Ai vậy, đến liền.”

Cửa chính vừa mở, La Gia Tề thò đầu ra, nhìn thấy là bà nội Vương thì vội vàng cười mở cửa: “Bà nội Vương? Sao bà đến đây? Nhanh vào nhà ngồi.”

Cậu đã nhìn thấy túi vải trong lòng đối phương, biết đây là áo bông đưa đến cho Nha Nha, thái độ càng nhiệt tình.

Khuôn mặt tươi cười chào đón ai cũng thích, bà Vương vui vẻ bước qua cửa, vừa đi vừa nói: “Áo bông này làm xong rồi nhưng không biết lúc nào con đến lấy, bà rảnh rồi không có việc gì nên đưa tới cho con, ôi, cái sân nhỏ này dọn dẹp thật gọn gàng.” Bà thật không ngờ trong sân được dọn dẹp sạch sẽ thế? Hai đứa nhỏ có thể có com ăn đã tốt lắm rồi, thế nào còn suy nghĩ nhiều như vậy được?

Bà đâu thể biết được khát vọng có người nhà trong lòng La Gia Tề? Cậu chấp nhận trở thành người nhà, cậu đặt tất cả sức lực vào căn nhà nhỏ này, chỉ là hy vọng Nha Nha sống vui vẻ như bao người khác.

Vừa vào nhà, khí nóng xông vào mặt, bà Vương ngạc nhiên nói: “Trong phòng lửa đốt đủ nóng?” Còn ấm hơn nhà bà? Nhà bà có con rể giúp chặt củi nhưng chưa đốt nóng được như vậy, thẳng nhóc này lấy ở đâu nhiều củi vậy?

“Cả mùa hè mỗi buổi sáng con đều đi ra ngoài lượm củi, mùa thu lại chuẩn bị không ít, Nha Nha còn nhỏ, đốt ít quá thì sợ bé lạnh cóng.” Dù sao đáng về cậu lượm củi đều có người thấy qua, bây giờ chỉ tăng thêm vài lần để tránh cho người khác nghi ngờ thôi.

Quả nhiên, bà Vương vừa nghe thì đau lòng vỗ bả vai non nớt của cậu: “Con vất vả rồi.” Một đứa nhỏ có thể suy nghĩ cho gia đình nhiều như thế quả thật không dễ dàng.

“Anh, ai tới vậy?” Nha Nha từ trong phòng đi ra, chỉ định hỏi là ai vừa mới đến đây, không ngờ vậy mà nhìn thấy người lạ? Ai vậy? Lần đầu tiên có người đến nhà bọn họ, thật khó tin.

“Nha Nha? Bà là bà nội Vương, bà vội vã đến đây để đưa áo bông cho con.” Bà Vương cười nói với Nha Nha, trong lòng lại giật mình nghĩ cô bé này này thật xinh xắn.

Hèn cho người trong thôn đều thảo luận về cô bé, quả thật không giống những đứa nhỏ khác trong thôn. Lúc trước khi bà Đoạn ra đi, đứa nhỏ này khóc sưng hết hai mắt, còn vẫn luôn cúi đầu, bà cũng không nhìn kỹ. Hiện tại nhìn kỹ, hẳn là lớn hơn một chút so với mùa hè, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì trong phòng nóng – hai má trắng nõn xinh đẹp, hai cọng tóc rủ xuống đôi mắt to, giống như hai quả nho đen, không ai không thích. Khó trách thẳng nhóc nhà họ La thương yêu từ đáy lòng như vậy, cô bé xinh đẹp như vậy, nhà ai có điều kiện đều không nỡ để con bé chịu khổ, chỉ tiếc mệnh đứa nhỏ này ... Trong lòng bà cụ thở dài một tiếng.

“Chào bà Vương, bà nhanh vào trong phòng ngồi đi ạ.” Trong lòng Nha Nha thắc mắc về áo bông mà bà nói, trên mặt vẫn tươi cười mời đối phương vào nhà.

Bà Vương cười cùng vào phòng với hai đứa nhỏ, phát hiện trong phòng trong càng ấm hơn phòng ngoài. Căn phòng nhỏ được thu dọn sạch sẽ, dưới cửa sổ đặt hàng loạt máng băng gỗ, bên trong trồng một dây cây hành này năm, màu xanh đậm, làm căn phòng đơn điệu tăng thêm một phần sắc thái.

“Hành này lớn rất tốt, thẳng nhóc con chăm sóc khéo thật.” Bà Vương cười khen.

“Ha ha, thật ra những cái này không phải con chăm sóc, Nha Nha thích làm mấy thứ này, đều là em ấy làm.” Được khen, La Gia Tề có chút tự hào giải thích.

Bà Vương kinh ngạc nhìn nhìn Tiểu Nha Nha còn nhỏ, sau đó cười nói: “Thật là đứa bé thông minh.” Sau đó quan sát cổ tay áo Nha Nha nói, “Áo bông này nhỏ thật, khó trách anh con tìm bà giúp con sửa lại bộ áo bông, đến đây, nhìn có vừa người không nào?” Bà lão nói xong không khách khí đi đến bên giường, ngồi xuống mở ra túi quần trong tay kia, lấy ra bộ áo bông nhỏ.

Tìm bà sửa áo bông? Rốt cuộc Nha Nha đã biết công dụng nửa con gà kia của La Gia Tề, trong lòng càng cảm động: quần áo trên người cậu đều là miếng vá nhưng lại toàn tâm toàn ý nghĩ may cho mình cái áo, đứa nhỏ này đối với bé thật tốt, mỗi lần đều ghim sâu vào trong lòng của bé, khiến bé cảm thấy thật hạnh phúc, lòng lại chưa xót.

“Nha Nha nhanh lên, qua nhìn xem có thích hay không?” La Gia Tề thúc giục Nha Nha, nhìn kiểu dáng áo bông trong tay bà Vương, trong lòng cậu thực vừa lòng, cảm thấy bé mặc nhất định trông rất đẹp.

Áo bông của mình quả thật nên đổi, bé chưa từng thuê thừa nên không biết làm gì, thậm chí cố gắng qua năm nay, sang năm lại tính sau, không ngờ đối phương đã nghĩ giúp bé? Áo bông may rất đẹp, bé sẽ không giả bộ nói không cần, cho nên tỏ vẻ mặt mừng rỡ đi qua, thay áo bông nhỏ mới.

Vóc dáng bản thân Nha Nha rất tốt, lúc này mặc áo bông nhỏ hồng nhạt vào trông càng hoạt bát, khiến bà Vương không có cháu gái vô cùng yêu thích: “Khó trách anh con cứ nhất quyết bảo bà dùng cái áo khoác này làm mặt trước, xem con xinh đẹp thế này, thật sự khiến người khác yêu thích.” Nếu bản thân bà có một đứa cháu gái nhỏ xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ nghĩ cách cho con bé trang diện, đặt vào trong lòng yêu thương.

“Do bà Vương may đẹp, áo bông thật đẹp, cảm ơn bà Vương.” Tuy rằng La Gia Tề cho người ta nửa con gà, nhưng nhìn đường may trên cái áo bông nhỏ này có thể nhìn ra bà Vương rất dụng tâm với nó. Ở thời đại này, có người vun tay nhiệt tình với người không nơi nương tựa như bọn họ, bé chân thành cảm kích.

“Ai u, cái miệng nhỏ nhắn này thật ngọt, đáng yêu chết mất.” Bà lão kéo cô bé trắng nõn mũm mĩm vào lòng, cười tươi, trong lòng lại đau lòng vì chị em già của mình: chẳng trách chết đều không yên lòng, cô bé đáng yêu như vậy, mắt thấy không nơi nương tựa có thể đói chết, người nào làm bà có thể yên tâm đi chứ? Nhưng bà Đoàn à, bây giờ bà thật sự có thể yên tâm, con bé sống rất tốt, thật sự rất tốt...

Sợ làm cho đứa nhỏ khóc, bà không dám nhắc đến bà Đoàn, nói một lúc, lại dặn dò hai lần có việc cứ tìm bà, sau đó mang cây hành nhỏ đang này mầm Nha Nha trồng về nhà.

Bởi vì trời lạnh, Nha Nha không ra khỏi phòng, gặp La Gia Tề tiến người đã trở về, bé cười hi hi nhào vào trong lòng đối phương: “Anh, anh thật tốt.”

“Anh tốt sao? Anh còn tưởng rằng bà Vương tốt thôi chứ.” La Gia Tề ra vẻ nghiêm túc nói. Cậu tuyệt không thừa nhận, nhìn bé cười hi hi làm nũng ở trong lòng người khác, trong lòng cậu rất chua.

“Hi hi, đương nhiên là anh tốt nhất, không có anh đi nhờ bà Vương thì sao bà Vương có thể nghĩ may quần áo cho em? Chỉ có anh yêu thương em nhất, em mãi mãi không quên.” Bình đảm chua của thằng nhóc này thật lớn, thì ra không chỉ có đàn ông thích ghen, bé trai cũng không ngoại lệ?

“Cô bé ranh ma, coi như em thông minh.” Nghe Nha Nha nói trong lòng càng ngọt, trên mặt La Gia Tề lại lần nữa lộ ra tươi cười. Ở trong lòng cậu, Nha Nha là quan trọng nhất, cho nên ở trong lòng Nha Nha mình cũng có thể là người quan trọng nhất, hai người bọn họ phải vĩnh viễn ở chung một chỗ, vĩnh viễn là duy nhất trong lòng đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Cuộc sống ở nhà sau này của Nha Nha và La Gia Tề trải qua khá yên ổn, thỉnh thoảng lên núi săn được thú, cải thiện bữa ăn. Ngày này qua ngày khác, cả hai sống rất vui vẻ, điều đáng nói là qua ngày mùa này Cữu Cữu lại tới thăm Nha Nha.

Hắn giấu vợ mà tới, bởi mấy ngày nay hắn mơ thấy mẹ chết không nhắm mắt. Hắn nhớ tới người mẹ, người em gái mất sớm, cảm thấy hổ thẹn trong lòng nên cầm mười đồng tiền tiết kiệm riêng mang tới nhà họ La.

Khi nhìn thấy cuộc sống của Nha Nha, hắn vô cùng kinh ngạc. Hắn tưởng tượng ra vô vàn cảnh gặp lại, thậm chí còn nghĩ tới cháu gái ốm yếu, khóc mếu cầu xin hắn cho con bé trở về nhà, hắn còn nghĩ xong lời dỗ dành khéo. Không ngờ hôm nay hắn nhìn thấy một cô bé ngây thơ, xinh xắn, trắng hồng?!

Trong lòng nửa lo nửa mừng nhưng cái khiến hắn sững sờ là sự bình thản đến xa lạ trong ánh mắt của Nha Nha. Nó càng làm cho hắn thấy dằn vặt, lại nhìn tới La Gia Tề nhìn hắn đầy chán ghét, cẩn thận che trước người cháu gái mình, hắn lại cảm thấy bối rối.

“Bà ngoại có nói, Nha Nha đã gả cho tôi, là cô vợ nhỏ của tôi, tôi sẽ chăm sóc cô bé, không cần tiền của ông.” Nhìn đối phương đưa tới mười đồng tiền, La Gia Tề không chút do dự từ chối. Bất cứ ai cho tiền đều có thể lấy chứ riêng người nhà họ Đoàn thì không. Dưới ánh mắt của hạng người này, nhờ đâu thấy bé lớn lên ưa nhìn lại sinh hồi tiếc thì làm sao bây giờ? Nha Nha là của cậu, cho cậu bao nhiêu tiền cậu cũng không đổi.

“Nha Nha đây là tiền cậu cho, cậu không phải người ngoài, con cầm lấy để mua ít thức ăn đi.” Không để ý ánh mắt đầy dè phòng của cậu bé, hắn nhìn về phía Nha Nha đang ở phía sau. Hắn cũng không biết tại sao mình muốn cho Nha Nha tiền, có lẽ chỉ có vậy, hắn mới có thể tự an ủi rằng bản thân đã

cổ hết sức, hẳn không phải là kẻ vô trách nhiệm với cháu gái. Hẳn đã cho con bé ‘quỹ đen’ của mình, không có năng lực làm gì hơn.

“Anh bảo anh ấy sẽ nuôi tôi, không cần tiền của người khác.” Để một đứa bé vừa hơn chín tuổi nuôi, chính bé cũng thấy hơi ngượng ngùng, nhưng sự thật chính là thế. La Gia Tề sẽ chăm lo tốt cho mình, bé không cần đôi phương bổ thí.

“Cậu là cậu của cháu, không phải người ngoài.” Đoạn Vĩnh Quý cảm thấy hơi đau lòng. Mặc dù còn nhỏ nhưng chỉ mấy ngày không gặp, con bé đã quên hẳn ư?

Cô bé chớp chớp mắt to, nghiêng đầu ngây thơ nói: “Tôi và anh trai là người một nhà, ngoài anh ấy ra ai cũng là người ngoài.” Ông không xứng làm cậu tôi.

Đoạn Vĩnh Quý bối rối bước đi, không biết hẳn cảm thấy mất mát bởi cháu gái không chịu nhận hẳn là cậu, hay là hẳn lo lắng đêm nay về lại mơ thấy mẹ hiện về mắng hẳn bất hiếu.

Tiền Đoạn Vĩnh Quý xong, La Gia Về hưng phấn ôm lấy Nha Nha xoay vòng.

“A, Anh làm gì vậy?” Tuy nói thế nhưng nét mặt bé cũng hiện lên ý cười, thân thể bé nhỏ không chút e dè dựa lên trên người của cậu bé. Sự tin tưởng dường như đã đi vào trong tiềm thức, bé tin rằng cậu bé này thà rằng tự tổn thương bản thân cũng không muốn bé phải chịu chút tủi khổ nào.

La Gia Tề xoay vòng tới lúc đầu óc sắp choáng váng mới dừng lại, ôm thân thể mềm mại của bé, vui vẻ cười: “Nha Nha em nói rất đúng, ngoài anh là người nhà của em ra thì ai cũng là người ngoài.” Nhìn nét mặt trắng bệch liên tục biến sắc của người kia, thật sự cậu vô cùng hả lòng hả dạ.

Nghĩ tới đây cậu lại vui vẻ, không nhìn được chụp lấy gương mặt phấn nộn của bé mà hôn một cái.

A a a ... bé bị trêu chọc?

Mà người kia thỏa lòng trêu chọc bé xong thì vô tư xoay người vào bếp định làm tặng bé một phần thưởng: “Anh đi hầm gà, chúng ta còn nửa con gà rừng, tối nay chúng ta phải ăn thật no.” Đừng tưởng cậu không biết, mỗi lần cô bé đều không nhớ ăn no, hai người cứ nhường qua nhường lại, cuối cùng mỗi lần đều dư lại để ăn bữa sau, tối nay cậu muốn đem phần thịt gà của hai bữa ăn này ăn hết luôn một lần, muốn cô bé ăn no.

“Tên nhóc đáng ghét.” Nhìn bóng người biến mất ở cửa, Nha Nha nhỏ giọng mắng, nhưng ý cười trên mặt luôn hiện rõ. Cậu nhóc này thật sự làm cho bé cảm thấy rất hạnh phúc, nếu như hai người cứ lớn lên như thế, sống vậy cho tới già, có vẻ cũng rất tốt.

Tối đó hai người ăn thịt gà tới no luôn, mặc dù biết rằng như vậy ngày mai không có thịt ăn nhưng không ai để ý cả. Chỉ cần hai người sống bên nhau yên ổn khỏe mạnh thì mọi vấn đề còn lại chẳng là gì.

—— ta là đường ranh giới ——

La Gia Tề cẩn thận ôm lấy vật trong lòng, lợi dụng bóng tối không người lên lút chạy trở về nhà.

“Sao anh về muộn vậy?” “Nha Nha lo lắng muốn chết, mỗi lần cậu đi ra ngoài, trời vừa sẩm tối đã trở về, vậy mà hôm nay lại về muộn như vậy? Nếu không phải biết rằng bản thân có đi ra ngoài để tìm cũng chưa chắc gặp được cậu, hơn nữa đang đi mà cậu trở về sẽ khiến cậu thêm rắc rối thì bé đã đi tìm từ lâu rồi.

“Nha Nha lo cho anh hả? Anh không sao, mau vào nhà nào.” La Gia Tề thấy Nha Nha tìm mình, đẩy cô bé vào phòng, đóng kỹ cửa.

“Sao anh về muộn như vậy, có chuyện gì sao?” Nha Nha lo lắng nhìn cậu bé, phát hiện ngoài sắc mặt trắng bệch vì lạnh thì chỉ có cái gì đó lúng búng trước ngực là không bình thường.

“Ha ha, không sao mà, bình thường anh luôn lên núi, giờ đi đường núi rất thông thạo. Nha Nha xem hôm nay anh mang về gì này?” La Gia Tề vui vẻ nói, từ trong ngực lôi ra túi đeo lưng. May là vừa mới đổi túi đeo cỡ lớn hơn, bằng không hôm nay mang không được đồ về.

“Đây là ... “ Cáo hổ, bé chỉ nhìn thấy nó qua chương trình thế giới động vật hoặc là được thấy áo khoác lông của mẹ mà thôi.

“Không biết sao, đây chính là thứ anh kể cho em đó, con cáo ăn trộm gà, nhìn xem bộ lông của nó thật đẹp phải không? Ông có nói, mùa đông mặc áo da cáo là tốt nhất, màu lông vàng kim này rất hiếm đấy?” Lúc nói chuyện, ánh mắt cậu không ngừng ánh lên niềm sung sướng. Cậu thật sự không nghĩ tới hôm nay có thể bắt được một con cáo, chỉ cần bắt tới con gà rừng là cậu đã rất vui rồi. Đối với cậu, con cáo này giống như bánh trên trời rơi xuống.

Nha Nha kinh ngạc vuốt vuốt bộ lông cáo mềm mượt, trong miệng cảm thán: “Thật đẹp.” Thì ra thứ da lông vốn mặc trên người lúc còn nguyên bản trên người động vật lại làm rung động lòng người như vậy.

La Gia Tề uống cốc nước ấm, nhìn Nha Nha vui mừng ngắm con cáo, trong mắt thoáng hiện bối rối, cuối cùng hạ quyết tâm, đi tới bên người bé ngồi xổm xuống, đồ đạc nói: “Nha Nha, anh tặng con cáo này cho người khác nhé?” Lúc đầu cậu nghĩ sẽ lột da cáo để bé cắt đi, có cơ hội sẽ làm cho bé bộ áo khoác, nhưng sau nghĩ lại, có lẽ con cáo này còn có ích hơn nữa.

Nha Nha quay đầu nhìn cậu, không biết cậu bé muốn làm gì? Lần trước tặng bà Vương một nửa con gà, nhờ bà sửa lại cho cái áo bông? Lần này tặng con cáo này, chắc chắn chuyện anh ấy muốn nhờ vả còn lớn hơn?

Thấy Nha Nha khó hiểu nhìn mình, La Gia Tề hiểu lầm là cô bé không nở nhưng hiểu chuyện nên không dám nói. Cậu đau lòng ôm lấy bé nói: “Nha Nha mọi người làm việc ở trong thôn, có thể tính công, cuối năm công sẽ quy ra tiền. Có tiền rồi, chúng ta sẽ mua được rất nhiều những thứ tốt, nhà chúng ta có mỗi hai đứa bé là chúng ta, trong thôn còn chưa chấp nhận anh, tuy rằng hai người ăn cũng đủ no, nhưng trong tay không có tiền nếu như muốn cái gì cũng không mua được.”

Quan trọng là Nha Nha còn bé, nếu như lúc nào đó ốm đau, trong người cậu lại không có một xu, lúc đó biết làm sao đây. Hơn nữa những người trong thôn không chấp nhận, sau này có xảy ra chuyện gì thì chẳng ai giúp đỡ. Năm ngoái trong lòng cậu còn tràn đầy phần hận nên cậu không thèm để ý đến thái độ không tán thành của người trong thôn, nhưng hiện tại cậu bé có thêm Nha Nha, vì cô bé cậu phải suy nghĩ tạo quan hệ tốt một chút.

Tuy rằng con cái gia đình nghèo phải lo liệu việc nhà từ sớm, nhưng đứa nhỏ chín tuổi thì thật sự chưa cần làm gì. La Gia Tề không giống như vậy, cậu mất đi sự quan tâm bảo bọc của người nhà từ sớm, còn nhỏ đã hiểu được lòng người trên thế gian âm lạnh. Có được người để quan tâm lo lắng, khiến cậu phải trưởng thành sớm ở cái tuổi đáng nhẽ vẫn đang vô tư chơi đùa, phải vì cuộc sống của hai người sau này mà tính toán.

Nha Nha cảm thấy sự thông minh của cậu, nhưng không có cách nào để biểu đạt sự thông cảm của mình, bởi vì điều đó không phải đứa bé còn sống trong sự chăm sóc của người nhà như bé hiểu được. Muốn cho cậu bé yên lòng, bé chỉ có thể tỏ ra tin tưởng nói: “Anh muốn làm gì thì cứ làm, em biết anh cũng vì muốn tốt cho em, lần trước tặng bà Vương một nửa con gà vì nhờ bà làm giúp em áo bông. Tuy rằng lần này không biết anh muốn làm gì nhưng em tin tưởng anh chỉ muốn điều tốt cho nhà của chúng ta.” Cậu bé này phải lo nghĩ nhiều rồi.

“Nha Nha rất thông minh. Anh tính là, mặc dù con cáo này không quá quý giá, nhưng bộ lông tốt như vậy rất ít. Nếu như anh đem nó tặng cho đội trưởng đội sản xuất trong thôn, thì có thể hắn sẽ giúp đỡ hai đứa nhỏ chúng ta một chút, sắp xếp cho anh một công việc, nếu được như vậy sang năm anh có thể kiếm được công điểm.” Cho dù chỉ được nửa công điểm, nhưng coi như có chút tiền. Trong lòng cậu tự biết, có việc làm hay không còn xem giá trị của con cáo này, nhưng cậu không muốn để Nha Nha phải hiểu thế giới lạnh lùng này quá sớm. Bản thân chán ghét thế giới này là đủ rồi, sao phải khiến Nha Nha cũng giống mình?

“Anh cảm thấy, em không tiếc, lúc này là do tò mò thấy lần đầu, không phải là luyến tiếc.” Nghĩ tới biểu hiện lúc này của bản thân, bé thầm hối hận, chắc chắn cậu nghĩ mình rất thích con cáo này, mà thầm trách bản thân.

“Nha Nha ngoan, sau này anh có tiền nhất định cho Nha Nha đồ tốt hơn.” Ôm Nha Nha vào trong ngực, La Gia Tề đau lòng không nói lên lời, rõ ràng cô bé rất thích, nhưng chỉ vì cậu muốn biếu đồ cho người ta, vì để cậu có thể yên tâm mà cô bé nói rằng không thích, thật sự rất hiểu chuyện. Vì Nha Nha cậu nhất định phải cố gắng, cho dù thế nào, cũng muốn cô bé được sống trong những ngày tháng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Thừa dịp cáo mới bắt được, La Gia Tề sưởi ấm người, vội vàng ăn chút cơm, dặn dò Nha Nha không cần sợ rồi khóa kỹ cửa, ôm con cáo đã bọc tốt đến nhà đội trưởng Triệu đầu thôn.

Đến nhà Đội trưởng Triệu, chỉ thấy người nhà họ Triệu đang vây quanh cái radio nghe phát thanh. Niên đại này người có radio chính là có vật hiếm lạ, trong thôn chẳng có bao nhiêu đứa nhỏ thấy qua. Khi còn bé La Gia Tề sống trong thành phố cho nên tương đối biết thứ này, trong nhà cậu còn từng có một cái, ông nội thường đặt ở đầu giường nghe, nhưng hiện tại không biết đã sớm vào túi ai rồi.

Gặp thẳng nhóc thứ hai nhà họ La đến đây, Đội trưởng Triệu ngạc nhiên, anh ta chưa từng nghĩ đứa nhỏ này sẽ đến. Nhưng anh ta rất có thiện cảm với đứa nhỏ này như hai cụ già nhà họ Vương, vừa không gây chuyện, cũng không trộm cắp, bây giờ còn báo đáp ân huệ giúp đỡ nhà họ Đoàn chăm sóc đứa nhỏ, thật là một đứa trẻ tốt hiếm thấy, chỉ là gia đình nó? Ai... Nghĩ đến nhà họ La, anh ta không nhịn được thở dài trong lòng.

Có thể nói là bình thường La Gia Tề để lại cho người ta ấn tượng rất tốt, vì thế số ít lần ăn cắp vặt kia mọi người đều tự động đẩy lên người kẻ khác, chưa từng nghĩ sẽ là cậu.

“La Gia Tề, sao cậu lại đến nhà tớ? Tớ tìm tớ chơi hả?” Triệu Thiết Sinh ở một bên vui mừng khi gặp La Gia Tề đến nhà mình, cảm thấy thực ngạc nhiên, cậu ta đã sớm hiểu kỳ đối với người bạn cùng lứa tuổi này, chỉ là hai người vẫn chưa từng tiếp xúc. Ba cậu ta là lãnh đạo trong thôn, tuy rằng tiền lương chỉ có vài đồng nhưng cậu ta chưa từng thiếu đồ ăn vặt và đồ chơi, cho nên trong số đám người đối đồ với La Gia Tề chưa từng có cậu ta.

“Con tự chơi đi, con tưởng người ta giống thằng nhóc con sao, suốt ngày chỉ biết chơi đùa?” Cười mắng con trai nhỏ, trong giọng nói đội trưởng Triệu lại không không che dấu được yêu thương, sinh ba đứa con gái mới được thằng con trai, sao trong lòng anh ta không thương được?

Mắng con xong, anh ta quay đầu nhìn về phía La Gia Tề: “Đến tìm chú có việc hả? Đi, chúng ta vào phòng nói chuyện.” Cùng tuổi với con trai nhưng hiểu biết của hai đứa đã sớm khác nhau, không biết cưng chiều con như vậy rốt cuộc là tốt hay xấu? Nhưng con trai còn có người cha là anh ta ở đây, dù thế nào đều không thể để nó chịu thiệt thòi.

La Gia Tề cười gât đầu với Triệu Thiết Sinh rồi cất bước đi theo.

Đến phòng phía tây, đóng cửa lại, Đội trưởng Triệu ngồi ở trên ghế cười hỏi: “Đến tìm chú có việc hay là có khó khăn gì? Tuy rằng hiện tại trong thôn quả thật rất khản trương, nhưng nếu thực sự có khó khăn gì không giải quyết được, cũng nên nói ra xem trong thôn có thể giúp đỡ một phen hay không.” Anh ta có thể lên tới vị trí bây giờ, chính là cho dù trong lòng có nhiều khinh thường đối phương, trên mặt vẫn không ngừng tươi cười. Đừng nhìn đối diện chỉ là một đứa nhỏ chưa lớn, nhưng ai biết được sau này trưởng thành nó sẽ trở nên ra sao? Làm người không nên quá tuyệt tình.

La Gia Tề đứng giữa phòng, vẻ mặt băn khoăn, chỉ thấy cậu gãi đầu, lo lắng nói: “Không phải sắp tới năm mới rồi sao? Cháu đi lên núi muốn thử vận may, không ngờ vậy mà bắt được thứ này, nhưng thứ này đặt trong nhà cũng lãng phí, cháu nhớ mấy năm nay ở trong thôn chú rất chiều cố cháu nên mang đến cho chú.” Nói xong, đặt con cáo trong tay xuống, mở ra cho đối phương xem.

Thấy con cáo nguyên vẹn không chút sứt mẻ, trong mắt đội trưởng Triệu xẹt qua một tia khiếp sợ, chủ yếu là không ngờ thằng nhóc này có thể bắt được một con cáo? Loài này rất giảo hoạt, người lớn muốn bắt đều không dễ dàng.

Gặp thằng nhóc nói như vậy, anh ta đắn đo, vẻ mặt khó xử mở miệng nói: “Gia Tề à, cháu cũng biết quả thật trong thôn có chiều cố đặc biệt với các cháu, nhưng nếu muốn nhiều hơn thì thật sự không phù hợp với chính sách quốc gia, hiện tại trong thôn rất khó khăn.” Mấy đứa nhỏ choai choai ăn không uống không, ai muốn nuôi bọn chúng chứ?

“Cháu biết trong thôn đã rất săn sóc chúng cháu, nhưng chú cũng biết bây giờ Nha Nha đang sống với cháu, Nha Nha còn nhỏ, nếu em ấy bị nhừ đầu hay sốt thì cháu đều không có tiền cho em ấy khám bệnh. Cháu không đòi hỏi gì khác, phiếu lương thực cháu đều không cầu, công việc trong đội sản xuất trong thôn nhiều, chú giúp cháu một công việc để cháu kiếm được nửa công điểm, thật sự không dám làm trong thôn có thêm phiền toái.” Cậu biết trong thôn có vài đứa nhỏ choai choai điều kiện gia đình không tốt nên đi ra ngoài kiếm nửa công điểm. Nhưng nói thật những đứa nhỏ này xác thực lớn hơn chính mình, nhưng không có cách nào, ai bảo cậu nhỏ chứ? Vì Nha Nha, cậu chỉ có thể thử xem.

Nghe điều kiện đối phương đưa ra, đội trưởng Triệu trầm mặc. Kỳ thật chuyện này không tính là quá phận, hiện tại khan hiếm nhất chính là các loại phiếu, nếu đứa nhỏ này chỉ muốn làm việc ở trong thôn kiếm nửa công điểm như đã nói, không phải là không thể được?

Nhớ tới đứa nhỏ này nói Nha Nha đang ở trong nhà nó, anh ta không khỏi nghĩ tới bà ngoại và mẹ Nha Nha. Lại nhìn bộ dáng khẩn cầu căng thẳng kia của đối phương, trong lòng dao động ba phần, cuối cùng anh ta gât đầu nói: “Ngày mai chú bàn bạc với mấy người chủ lực trong đội một chút, nếu bọn họ không có ý kiến thì sang xuân cháu sẽ vào đội làm việc. Nhưng phải nhớ làm việc thật tốt, không được trộm cắp giờ trò làm mất mặt ông nội cháu, xét cho cùng ông nội cháu cũng là người già trong thôn chúng ta, nhưng cha của cháu, ai, không nói những chuyện này nữa. Con cáo này cháu cầm về đi, bản thân chú lớn như vậy sao có thể muốn đồ của hai đứa nhỏ các cháu? Nếu truyền ra ngoài, người ta nói chú thế nào? Mau cầm lại đi.” Đội trưởng Triệu ngồi ở trên ghế, chỉ vào con cáo nói với La Gia Tề không được.

“Cảm ơn chú, thật sự cảm ơn chú, lúc trước ông nội cháu đã nói tâm địa chú tốt nhất, có khó khăn cứ tìm chú không sai.” La Gia Tề không ngừng chà xát tay cười, sau đó khó xử nhìn con cáo nói, “Không phải cháu không muốn cầm lại, nhưng cầm lại cháu cũng không biết làm gì, thứ lớn như vậy cháu không đập hư cũng làm dơ bộ lông của nó. Ban đêm, tối lửa tắt đèn cháu mới ôm đến đây, chú cứ giữ đi, bằng không con cáo đã chết oan.” Vẻ mặt rối rắm kia thật sự khiến người ta cảm thấy bản thân cậu đúng là nghĩ như vậy, cầm lại mới làm khó dễ cậu.

Đội trưởng Triệu bị pha trò ha ha cười, lấy tay chỉ vào cậu nói: “Thằng nhóc giảo hoạt này, nhớ kỹ khi làm việc không được láu cá như thế, buổi tối ngày mai đến chờ tin tức của chú. Đi thôi, cô bé nhà họ Đoạn chắc đang ở nhà một mình? Mùa đông phải đốt cả bếp lò và giường lò, trở về sớm một chút đi.” Đứa nhỏ này lúc nào đều khiến người ta yêu thích, chỉ hy vọng thằng bé này có thể làm việc thật tốt, không phụ một mảnh tâm ý chính mình.

Gặp đối phương cảm ơn rồi đi, đội trưởng Triệu mới cười đi đến chỗ con cáo, vuốt bộ lông màu vàng kim, trong lòng tính toán nếu con gái lớn kết hôn, dùng cái này cho con gái không còn gì tốt hơn?

—— ta là đường ranh giới ——

Ngày hôm sau, nhân lúc vài người chủ chốt trong đội bàn bạc kế hoạch cho mùa xuân sang năm, trước mặt mọi người đội trưởng Triệu nói chuyện La Gia Tề muốn đến trong đội làm việc. Có thể trở thành người chủ chốt trong thôn, ai mà không phải người có đầu óc, gặp đội trưởng Triệu đề xuất thì nhất định là muốn làm như vậy, nhưng ngại đứng ra làm chim đầu đàn, trong nhất thời không ai lên tiếng trả lời.

Người đầu tiên lên tiếng chính là Triệu Kiến Quốc, anh ta nghe đối phương nói đến thằng nhóc thứ hai nhà họ La, đầu tiên nghĩ đến Đoạn Ngọc Trân đã ra đi được một năm. Lúc trước bản thân nhiều lần xin cha mẹ đến nhà họ Đoạn cầu hôn, nhưng người nhà đều ghét bỏ cơ thể đối phương yếu ớt, điều kiện gia đình không tốt, đến khi rốt cuộc người trong nhà đồng ý thì đối phương đã kết hôn với Tiêu Trung Thần từ thành phố xuống. Hiện tại người đã không còn, con gái cô ấy không ai nuôi nấng sống cùng với một đứa nhỏ chưa lớn, bây giờ giúp thằng nhóc La này cũng như giúp con gái cô ấy nhỉ? Nghĩ vậy, anh ta dẫn đầu mở miệng: “Thằng nhóc thứ hai nhà họ La kia nhìn không tệ, hai năm nay không gây rối hay tai họa gì, ấn tượng người trong thôn đối với nó cũng không sai. Bây giờ nó còn chăm sóc em nhỏ, tôi cảm thấy chúng ta nên giúp đỡ chúng, tuy rằng thành phần trong nhà nó không tốt. Nhưng như đội trưởng Triệu nói, chúng ta phải lôi kéo đám người lạc hậu cùng tiến bộ, để đứa nhỏ này trở lại thành đồng bào chúng ta, tôi đồng ý ý kiến của đội trưởng Triệu cho thằng nhóc thứ hai nhà họ La vào đội kiếm công điểm.”

Một người dẫn đầu trong thôn, ai cũng không muốn làm mất thể diện của anh ta, hiện tại có người đi đầu đồng ý, những người khác nhanh chóng toàn bộ gật tay biểu quyết.

Thấy ý kiến bản thân được mọi người tán thành, đội trưởng Triệu cười vui vẻ, chuyện La Gia Tề đến đội làm việc, xem như hoàn toàn định rồi.

Đêm đó, La Gia Tề đến chờ kết quả được tin tức tốt đó, mừng rỡ không ngừng nói cảm ơn rồi một mạch hưng phấn chạy trở về nhà, vừa đến cửa nhà đã cất tiếng gọi: “Nha Nha, bọn họ đã đồng ý cho anh sang năm vào đội làm việc, anh có thể kiếm tiền cho Nha Nha rồi.”

Nha Nha rất nhanh chạy đến, nhìn bộ dáng hưng phấn của đối phương, vui vẻ chạy tới: “Thật sự? Bọn họ đồng ý cho anh vào đội làm việc rồi sao? Anh trai thật là lợi hại, sang năm có thể kiếm tiền rồi.” Miệng hoan hô, trong lòng chỉ cảm thấy chua xót. Ở hiện đại, đứa nhỏ chín tuổi nào mà không phải tiểu bá vương trong nhà (kẻ ác bá, ngang ngược), nhưng anh ấy lại vì được vào đội làm việc mà phấn khích, thời đại này thật sự rất không công bằng.

“Đúng vậy, sang năm anh trai có thể kiếm tiền, sau đó thời điểm sang năm mới có khả năng mua kẹo, dây buộc tóc xinh đẹp cho Nha Nha rồi, thứ bọn họ có anh đều mua cho em” Ôm lấy Tiểu Nha Nha chạy ào tới, La Gia Tề đắm chìm trong niềm vui sắp kiếm được tiền. Cậu cảm thấy đây là một hy vọng, hy vọng có thể làm cho hai người hạnh phúc hơn.

Sâu trong đáy lòng, còn có một tia thả lỏng bản thân cậu đều không phát hiện ra. Không ai hy vọng bản thân bị cô lập, cho dù cậu cảm thấy trong thâm tâm sắc mặt những người đó vô cùng đánh khinh, nhưng sau lần Nha Nha khóc tất cả đều thay đổi. Cậu vẫn hy vọng có người có thể giúp đỡ cậu một tay, cậu không sợ gian khổ, chỉ sợ Tiểu Nha Nha cậu để ý nhất thực sự có chuyện mà bản thân không thể chăm sóc tốt cho em ấy.

Vui vẻ ôm cô bé, hồi lâu sau cậu mới trở lại bình thường sau tâm trạng kích động, đứng dậy hỏi: “Nha Nha ở nhà làm gì đó? Mấy ngày nay tối nào anh cũng ra ngoài, Nha Nha có sợ hãi không?” Hai ngày nay cậu chỉ nghĩ đến chuyện kiếm công điểm, thế nhưng đã quên buổi tối cô bé ở nhà có sợ hãi hay không? Thật là đáng đánh đòn.

“Không sợ, anh khóa cửa nên người xấu không vào được. Anh, anh xem em cắt giấy dán cửa sổ nhìn được không? Sắp đến năm mới rồi, bà ngoại nói qua năm phải cắt hoa giấy dán cửa sổ.” Thời điểm năm trước bà ngoại cắt rất nhiều hoa dán cửa sổ, bé theo bà ngoại học rất nhiều kiểu hoa văn. Năm nay bà ngoại mất, sắp qua năm bé vẫn chưa quen cách cắt hoa, có lẽ thói quen này cả đời bé đều không quên được.

“Rất đẹp, Nha Nha cắt thật đẹp mắt, sáng ngày mai anh trai sẽ giúp em dán những thứ em cắt rồi lên cửa sổ, chúng ta chuẩn bị đón năm mới.” Sổ giấy đỏ này là cậu có ý đổi về cho Nha Nha chỉ vì để cô bé có cảm giác năm mới. Bà ngoại mất, cậu vẫn luôn sợ lễ mừng năm mới Nha Nha sẽ thiệt thòi.

“Muốn năm mới tới thật nhanh, sang năm em sẽ năm tuổi.” Bé hận không thể vụt một cái lên mười lăm tuổi. Ít nhất có thể giúp đỡ cậu, không để cậu phải vất vả và thế, không cần gánh vác tất cả vào mình.

“Đúng vậy, lễ mừng năm mới.” Năm mới, hẳn là sẽ có không khí mới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Ngày năm mới, Tiểu Nha Nha thực vui vẻ ăn sủi cảo. Tuy rằng hai người gói không đẹp gì, sủi cảo nấu ra có chút hờ nhưng vẫn cảm thấy vô cùng ngon. Bởi vì năm nay sủi cảo thịt rất nhiều, không chỉ đối được thịt heo còn có thịt gà rừng, bỏ hết vào, thơm ngát ngay.

Đêm 30, sủi cảo nhiều, hai đứa rất không có tiền đồ ăn no căng bụng rồi nằm lên giường lò. Nha Nha ôm bụng nhỏ căng phồng, hứng thú nghe đối phương dốc lòng kể chuyện cổ tích, mặt mỉm cười ngọt ngào, ngủ thiếp đi. .

Qua năm mới không bao lâu, đội sản xuất bắt đầu bận bịu với công việc. Dù sao cốc vũ (1) sẽ bắt đầu cày cấy, phải cần chuẩn bị rất nhiều thứ.

(1) Cốc vũ (tiếng Hán: 穀雨) là một trong 24 tiết khí của của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 19 hay 20 tháng 4 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 30° (kinh độ Mặt Trời bằng 30°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Mưa rào. [Link](#)

La Gia Tề vừa vào đội, đương nhiên cần làm việc đi sớm về trễ. Vì lo lắng Nha Nha không có cơm ăn, buổi sáng cậu thức dậy sớm nấu cơm tốt, đốt củi trong phòng ấm lên mới đi. Buổi tối mặc kệ cơm trong đội cung cấp, cậu vội vội vàng vàng chạy về nhà. Về đến nhà thì thấy Nha Nha đã làm cơm xong, xem thức ăn trên bàn mà mắt cậu cay cay. Ở trong lòng cậu, Nha Nha còn nhỏ, chuyện nhóm lửa nấu cơm này bé thật sự không thể làm được, chỉ cần đối phương không khóc không nháo, ngoan ngoãn nghe lời, trong lòng cậu đã cảm thấy rất hạnh phúc. Hiện tại, bé có thể phụ giúp cậu nấu cơm rồi sao? (cảm động quá đi, edit đến đây mà mắt ngân ngấn nước luôn, hic hic đa cảm quá ٩_٩)

“Anh, anh đã về rồi? Em làm cơm xong rồi, chỉ không tốt bằng anh làm thôi.” Nha Nha hơi ngượng ngùng nhìn bàn đồ ăn. Kỳ thật bé đã sớm muốn nấu cơm, nhưng La Gia Tề luôn cảm thấy bé nhỏ, không cho bé làm gì hết. Hôm nay bé cũng phát hiện cơ thể này quả thực hơi nhỏ bé, rõ ràng bé không thể đào đồ ăn, khi bé đứng trên ghế, từ từ đổ thức ăn vào thì nước cũng cạn khô.

Nhìn Nha Nha ngượng ngùng, La Gia Tề đau lòng và kích động sờ đầu nhỏ của bé, sau đó há to miệng ăn thức ăn làm không phải không tốt đó. Nha Nha có thể nấu cơm cho cậu, còn chuyện gì làm cậu vui vẻ hơn chuyện này sao? Một chuyện này so với công việc mệt mỏi cả ngày, tựa hồ đều bé nhỏ không đáng kể.

Mặc dù La Gia Tề năm lần bảy lượt dặn dò Nha Nha chờ cậu trở về nấu cơm, không cần bé làm, nhưng bắt đầu từ ngày đó, Nha Nha xem như chính

thức tiếp quản phòng bếp. Mùa xuân là thời điểm trong đội bận bịu nhất, La Gia Tề phụ việc vật chạy qua chạy lại, vừa mệt lại phải phơi nắng, người nhanh chóng đen và gầy đi, sao Nha Nha nở nhả tâm ngồi ở nhà chờ cậu về nấu cơm? Nhưng đồ ăn trong nhà làm đi làm lại đều chỉ có mấy món. Vì khiến cậu ăn thêm một tí, bé dứt khoát nhổ rau dại mới nhú, dùng nó làm nhân bánh bao, lấy bột ngô làm vỏ, tạo thành món bánh bao bột ngô (2). Mặc dù chỉ có thịt mỏng như sợi chỉ, thiếu mỡ nhưng ít nhất dễ nuốt nên bánh bột ngô.

(2) Một trong những món ăn truyền thống nổi tiếng của dân tộc Hán. Nó làm từ bột ngô trộn lẫn với bột ngũ cốc, thịt lợn, hành, gừng, mì chính, xì dầu, dầu mè v.v.

La Gia Tề cứ nói bé làm nhân bánh rất vất vả. Nhưng bé thích, bây giờ bé ở nhà cả ngày nên tranh thủ thời gian đến dưới chân núi hái chút rau dại về, muốn nặn thế nào thì nặn thế ấy. Có thể dưới điều kiện hạn chế tạo ra thức ăn, trong lòng bé thực tự hào.

Bởi vì bận bịu việc xuân, cho nên đi ra ngoài bé gặp rất ít người trong thôn. Thực sự thấy được thì dù đối phương cách rất xa mình bé cũng gật đầu chào hỏi. Tuy rằng không ai quan tâm đến mình có hơi buồn bực, nhưng nghĩ tới những lời đồn đãi thì bé hiểu được cảm nhận của họ. Thậm chí trong lòng còn nghĩ, không ai để ý tới bé thì thôi, bản thân sẽ được thanh tịnh.

Nhưng một ngày kia, nhìn người đàn bà trước mắt ăn mặc thời thượng hơn những người khác, bé biết hôm nay bản thân sẽ không được yên tĩnh.

“Ôi, cháu chính là cô bé nhà họ Đoạn không ai trông nom đúng không? Bộ dạng này thật đúng là giống người mẹ mất sớm kia của cháu.” Nhìn y như hồ ly tinh. (xấu quá nên ghen tị mà ~~~)

Đối phương không nói ra nhưng Nha Nha lại đọc được tất cả chán ghét ở trong ánh mắt cô ta. Người đàn bà này có ác cảm với bé, bản thân nhỏ như vậy, trước kia bé chưa từng đi ra ngoài tự nhiên sẽ không làm phiền người khác. Có người chán ghét bé, vậy không phải vì bà ngoại thì là vì mẹ bé, xem tuổi tác và giọng điệu đối phương, hẳn là vì mẹ Đoạn Ngọc Trân.

“Thím quen biết mẹ con hả?” Bé con tỏ ra rất hiểu chuyện, rất lạnh lợi.

“Quen, quen thân nữa chứ.” Hồ ly tinh kia quẹo rũ đàn ông khắp nơi, người trong thôn ai chẳng biết cô ta?

“Không chỉ thím quen, đàn ông trong thôn này ai mà không quen mẹ cháu?” Trên mặt Vu Thục Phân nở nụ cười giả dối, trong lời nói lại hàm nghĩa ý châm biếm. Lời này nếu để người không quen biết Đoạn Ngọc Trân nghe thì không biết sẽ nghĩ như thế nào đâu.

Nha Nha áp chế lửa giận trong lòng, ngay thơ nói: “Thật sự? Tình cảm của thím với mẹ con tốt lắm sao? Mọi người đều nói buổi tối mẹ sẽ trở về xem Nha Nha, nhưng Nha Nha chưa từng nhìn thấy mẹ. Thím giúp cháu hỏi mẹ cháu, Nha Nha thực ngoan, vì sao mẹ không trở lại nhìn cháu? Đêm nay thím nhất định đừng quên hỏi mẹ cháu đó, Nha Nha thật sự rất ngoan rất muốn mẹ.” Nói xong, bàn tay nhỏ dính đầy bùn đất của bé gãi gao nắm lấy quần đối phương.

Vu Thục Phân vừa sợ vừa tức đẩy tay bé ra, la lên: “Mày đứa nhỏ đáng chết này nói gì vậy hả? Còn dùng bàn tay bẩn thỉu cọ lên người tao, một chút gia giáo đều không có, không trách được...”

“Thục Phân, cô quát con bé cái gì đó?” Đúng lúc bà nội Vương mang theo cái rổ từ xa đi tới. Vừa mới đầu xuân, trong nhà không có đồ ăn, người cơ thể khỏe mạnh đều vào đội làm việc, bà lão lớn tuổi không giúp được gì nên lên núi hái chút rau dại, làm một bữa ăn ngon.

“Bà nội Vương, là lỗi của con, con quên bàn tay mình bẩn nên đã làm ô uế cái quần của thím này.” Về mặt Nha Nha ăn năn. Bà lão nhìn thấy đau lòng, ở một bên khẽ khuyên, “Đứa bé không cố ý, đừng nóng giận, đều là đất thôi, phải sạch thì không sao rồi.” Nói xong, bà tiến lên giúp Vu Thục Phân phủ bụi đất bám trên quần.

“Bà ơi, bà có biết trong thôn ai thân với mẹ con nhất không? Thím nói đàn ông trong thôn đều có quan hệ tốt với mẹ con, nhưng nhất định phải có người thân nhất chứ? Chẳng lẽ đều như nhau?” Nha Nha không để ý Vu Thục Phân bắt mồm oán giận, tò mò nhìn bà Vương hỏi, giống như bé rất quan tâm đến vấn đề này.

Mặt bà lão nhất thời đen lại, giọng cũng trầm xuống: “Cô nói với con bé cái gì vậy? Tuổi cô không còn nhỏ, sao lại nói huyền thuyên như thế?” Bình thường chỉ biết cô ta thích nhiều chuyện nhà người khác, nhưng không ngờ còn nói chuyện ác độc vậy? Cả người đã chết đều không buông tha.

“Bác à, sao bác có thể nghe đứa nhỏ nói linh tinh thế? Lời nói từ miệng đứa trẻ làm sao đúng được?” Trên mặt Vu Thục Phân lóe ra một tia không tự nhiên, ngay sau đó lại chối bỏ không thừa nhận. Dù sao chỉ là lời một đứa trẻ, ai sẽ tin là cô ta nói?

“Chính vì đứa nhỏ nói tôi mới tin, con bé nhỏ như vậy thì sao hiểu được lời này có ý gì? Đừng trách bà già này nói chuyện khó nghe, cuộc sống bây giờ của cô rất tốt, nên tích chút khẩu đức đi.” Trong lòng ác độc như vậy, không biết đã lén làm bao nhiêu chuyện xấu. Trong lòng bà cụ nghĩ.

Bà Vương xoay người dắt Nha Nha đi. Người trong thôn tán dóc chuyện đều phải có mức độ, bởi họ đến người chết thì bà không thể đứng yên nhìn.

Khí nóng cả người Vu Thục Phân bốc lên, cho tới bây giờ đều là cô ta khiêu khích sau lưng người khác, khi nào thì bị lộ tẩy? Nghĩ lại đứa bé này còn nhỏ, cũng không hiểu là có ý gì, sau đó từng có người biết, không biết ai nói, tìm lên đầu cô ta, dù có chết cô ta vẫn không thừa nhận, không ngờ con bé đó nhanh thế đã lật tẩy cô ta ra ngoài? Mà còn vào lỗ tai bà Vương?

Nói thật, nhà bà Vương không giàu có, nhưng hai vợ chồng họ là thế hệ lớn tuổi trong thôn? Quan hệ tốt? Nếu bà nói gì với người trong thôn, vậy mặt mũi mình biết để đâu đây? Nghĩ vậy, mặt cô ta có chút vẩn vơ, sự thù hận trong lòng đối với mẹ con nhà họ Đoạn càng sâu. Đoạn Ngọc Trân đồ ma quỷ kia ban đầu tranh giành đàn ông với cô ta, hiện tại con gái cô còn cho cô ta ngâm bồ hòn (Phải nhấn nhọc chịu cay đắng đau khổ mà không dám nói

ra, bề ngoài vẫn tỏ ra vui vẻ)? Con bé chết tiết kia, mầy chờ đó, chúng ta chưa xong đâu.

Kỳ thật cô ta hoàn toàn là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, bà Vương không phải người thích khua môi múa mép, chuyện thế này càng không nói. Lúc ấy bà chỉ muốn nhắc nhở cô ta vài câu để cô ta nhớ thật kỹ, sau khi dẫn Nha Nha đi cùng chỉ nói với bé thím vừa nãy chỉ giỡn với bé thôi, bảo bé đừng để trong lòng, đừng hỏi lại người khác. Tiếp đó tự mình dẫn Nha Nha về nhà.

Nhưng Vu Thục Phân không nghĩ như vậy, sau khi về nhà cô ta càng nghĩ càng lo lắng, cảm thấy nhất định bà cụ sẽ kể việc này ra ngoài làm mọi người đều biết. Nghĩ đến đó, trong đầu cô ta tràn ngập tư tưởng phóng đại, cuối cùng nghĩ nếu rơi vào tai chồng cô ta, anh ấy có thể vì con hồ ly tinh đã chết kia mà không cần bản thân hay không? Càng nghĩ cô ta càng sợ hãi, ngày hôm sau nhìn thấy ai cô ta đều cảm thấy đối chính đang chỉ trỏ mình. Không có ý tốt.

Đang lúc chán nản, gặp xa xa có một thằng nhóc mười ba mười bốn tuổi đi tới, nhìn kỹ, đây là đứa nhỏ nhà họ Thôi hàng xóm: “Trụ tử, làm sao vậy? Sao ù rú thế, bị ai mắng hả?” Bình thường cô ta thích mặc quần áo màu sắc tươi mới, tuy rằng không nghĩ chân trong chân ngoài, nhưng trong thâm tâm rất hưởng thụ ánh mắt nhìn chăm chú của mấy thằng nhóc choai choai, như thế có thể làm cho cô ta thêm vô hạn tự tin.

“Chị dâu, là chị à.” Một tiếng chị dâu của Trụ tử khiến cô ta thêm tự tin, thím cái gì chứ? Nghe đã bực bội, dù sao xem Nha Nha không vừa mắt, chỗ nào đều không vừa mắt.

“Như thế nào? Bị ai mắng hả?” Thằng nhóc này bình thường nhìn thấy chính mình đều hưng phấn gọi chị dâu dài chị dâu ngắn, đáng vẻ hôm nay hình như không có tinh thần?

“Đừng nói nữa, còn không phải tại thằng nhóc La Gia Tề đáng ghét kia? Chị xem mỗi người chúng ta đều lĩnh nửa công điểm, bình thường làm thiếu chút điểm vẫn không có gì, tại sao thằng nhóc đó cứ thể hiện bản lĩnh? Có thằng nhóc nhỏ tuổi mà đi đầu làm việc đó, làm sao em dám dùng mảnh lối qua loa, cả mùa xuân này không lúc nào không bị dạy dỗ, thật tức chết.” Nghĩ tới tên La Gia Tề cậu phiền muốn chết. Bình thường bọn họ lĩnh nửa công điểm, làm việc đều là không nhanh không chậm, bởi vì bọn họ lĩnh thiếu công điểm cũng không có ai để dựa dẫm. Nhưng hiện tại La Gia Tề này có năng lực, tay chân lại nhanh nhẹn, bọn họ thành kẻ lười biếng?

Kỳ thật La Gia Tề rất oan ức, cậu nào biết mình bị nói ra nói vào? Cậu cảm thấy bản thân không giống đám người này, bọn họ không làm cùng lắm bị người ta nói vài câu. Nếu cậu mà làm như vậy thì rất có thể bị người tìm cơ kéo xuống. Cho nên cậu một lòng muốn biểu hiện thật tốt, nào biết bởi vì làm việc nhiều khiến cho người ta ghen ghét?

“La Gia Tề?” Vu Thục Phân nhú mày, sao cô ta cảm thấy cái tên này quen tai quá vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

“Là con trai thứ nhà họ La, người mà cha mẹ và anh đều bị đầu tó, ông nội trở về không lâu thì mất đó.” Thấy Thục Phân không nhớ được La Gia Tề là ai, Trụ Tử giải thích, cứ nhắc tới thằng nhóc đó nó lại phát bực, qua loa nói tiếp: “Hiện tại thằng nhóc đó còn mang con bé là người xui xẻo nổi tiếng trong thôn về nhà, chị nói xem sao con bé họ Đoàn đó còn chưa khắc chết nó, sống dai thật.” Nghe nó lảm bảm như vậy, Vu Thục Phân hiểu ra, thì ra là La Gia Tề.

Hừ, nếu không có thằng nhóc thối đó, con bé chết tiết kia có thể sớm nằm dưới ba tấc đất như người mẹ hồ ly tinh của nó rồi. Chính bản thân ả cũng là người thêm lời xúi dục Chu Tiểu Mẫn nhanh vứt con bé đó đi, không ngờ giữa đường nhảy ra một thằng nhóc biết thương hương tiếc ngọc. Thật không hổ là mẹ con, lớn dạn dĩ đàn ông, nhỏ dạn dĩ thiếu niên, bản lĩnh dụ hoặc người khác rất giỏi.

Nghĩ vậy, ả nhìn Trụ Tử ngồi bên cạnh với nét mặt khó chịu, đảo tròn mắt, miệng nở nụ cười nói: “Em nói lời này mà không biết xấu hổ à? Một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, bọn em không xử lý được nó chắc?”

“Hừ, công sức lao động thực sự của em thừa sức vượt qua nó? Dù sao có ra sức chăm chỉ làm cũng không có thêm bao nhiêu tiền công thế nên mỗi lần tranh thủ nghỉ được là nghỉ. Nhưng chị xem thằng nhóc đó cố gắng làm việc như thế, đương nhiên tụi em cũng phải cố gắng, nếu không sẽ bị mắng, ai chịu nổi chứ.” Cứ nghĩ tới bắt đầu từ mai đều phải cật lực làm việc, nó sinh lòng khó chịu, nói không lên lời.

“Đồ đàn.” Vu Thục Phân vỗ đầu Trụ Tử một cái.

“Chị dâu, em đàn đâu mà đàn?” Trụ Tử miệng nói nhưng ánh mắt luôn nhìn theo tay của ả, lòng cảm thấy tay chị dâu thật đẹp, đẹp hơn tay của mẹ nó nhiều. Đây mới là bàn tay mà phụ nữ nên có, còn tay mẹ nó ấy à, sờ vào thô ráp không khác gì đàn ông.

“Nói em đàn em còn cãi? Em nghĩ mà xem, một đám da dầy thịt béo khỏe mạnh, lại không nghĩ ra cách đuổi cổ thằng nhóc họ Tề đó hả? Hể nó còn ở đây, các em tính làm việc ra sao, mỗi ngày đều bán mạng làm việc, không phải tự mua bực vào mình, thế thì còn sống sao nổi?” Nhìn thấy ánh mắt của

đối phương. Vu Thục Phân mỉm cười thỏa mãn, hài lòng nhìn tay mình. Mỗi ngày đều thoa kem dưỡng da tay, tay à đẹp hơn tay mấy mẹ nông dân rất nhiều.

“Ai nha, chị dâu à, em thật sự không nghĩ tới?” Mắt Trữ Từ sáng lên, nhưng ngay sao đó lại nhỏ giọng nói: “Nhưng mà cái này không ổn, nếu đội trưởng biết được, bọn em sẽ bị phạt.” Suy nghĩ một chút, nó cảm thấy không có gan làm.

Sắc mặt Vu Thục Phân lập tức thay đổi, lạnh lùng nói: “Ổn với chả không ổn, nếu không phải tôi coi cậu như em trai mình, tôi sẽ nói với cậu những lời này há? Để người khác biết được còn nghĩ Vu Thục Phân tôi đây làm người đối trá. Nghe mà làm theo hay không làm theo thì tùy cậu, dù sao làm việc một cũng không phải tôi.” Nói xong, à tức giận lườm nó, xoay người rời đi.

“Này, này chị dâu đừng có đi mà ...” Trữ Từ vội đuổi theo, cười hi hi nói gì đó, hiển nhiên là lời nói cố ý lấy lòng đối phương, một lát sau xa xa truyền lại tiếng Vu Thục Phân cười vui vẻ.

La Gia Tề rửa tay chuẩn bị cùng đi ăn với mọi người. Ngày mùa đã qua, hiện tại cậu được lãnh đạo đội phân cho chăm sóc vườn rau xanh. Công việc khiến người khác hâm mộ đổ lại rơi vào tay cậu, có lẽ là lãnh đạo đội thấy cậu còn nhỏ mà chăm chỉ làm việc, nên mới giao cho cậu công việc này. Đối với ý tốt của lãnh đạo, cậu tất nhiên càng nỗ lực thể hiện mình, khiến lãnh đạo càng thêm vừa lòng, cũng tăng thêm công tích làm việc, như vậy sau này cũng chăm lo được cho Nha Nha tốt hơn.

Đang suy nghĩ, bỗng cảm thấy thân thể bị va chạm, vừa ngẩng đầu lên cậu trông thấy đám thanh niên đi qua, bọn nó không thèm nhìn cậu, nói nói cười cười cùng tới nhà ăn. Mi mắt cậu hơi sụp xuống, trên mặt nở nụ cười, làm như không có chuyện gì, theo phía sau bọn họ đi vào nhà ăn. Đối với cậu, đám người này quá ngây thơ, đã không tiền không tài mà còn không biết tranh thủ khi còn sức để phấn đấu, chẳng lẽ sẽ có người thực sự nuôi dưỡng họ cả đời sao? Hừ, cậu không thèm để tâm đến hành động ngấm bài xích này.

Nhìn La Gia Tề yên lặng theo sau đoàn người vào bên trong, đội trưởng Triệu và Triệu Kiến Quốc đi ở phía sau cười nói: “Anh đã nói rồi, thằng bé đó rất có tiềm lực, vừa thông minh vừa chịu khó, đừng thấy còn nhỏ mà làm, ứng xử khôn khéo hơn mấy tên đầu gối kia nhiều.”

“Đúng vậy, lời anh tiên cử đều rất sáng suốt.” Triệu Kiến Quốc không chút khách khí cười đùa, đội trưởng Triệu là anh họ trong nhà của hắn, tuy rằng ít tuổi hơn hắn, nhưng hai anh em rất thân thiết.

“Ha ha, tất nhiên, em không xem là ai dễ cử cơ chứ?” Hai anh em cười đùa rồi đi vào nhà ăn. Thời buổi này, ăn cơm đều là ăn cơm tập thể, không phân biệt là lãnh đạo thì có đãi ngộ riêng.

Hơn ba giờ chiều, việc nên làm đều làm xong, La Gia Tề sắp chút đồ, chuẩn bị đi sớm một chút. Sáng sớm trước khi đi cậu đã nói lại với Nha Nha, làm việc xong sớm, hai người sẽ cùng lên núi, gieo hạt bắp ở nơi mà năm ngoái trồng bắp. Mặc dù công tích hiện tại đang làm được nhiều, nhưng nếu như trong nhà có sẵn thêm lương thực dự trữ, tiền có được để dành cũng tốt mà để mua thêm đồ cũng được, có ai lại không muốn trong nhà có nhiều tiền chứ.

Sắp đồ xong, bên lưng treo thêm giỏ trúc, bên trong đựng chút rau của bác Thôi, bác ý nhờ cậu mang giúp tới nhà em trai bác ý. La Gia Tề tốt bụng, ai có chuyện nhờ cậu đều giúp đỡ một chút, việc tiện đường cầm đồ này thì càng không cần phải nói.

Đánh giá giỏ trúc trên lưng, cậu thầm nghĩ, bác Thôi rất tốt với em trai mình, giỏ trúc này trọng lượng không hề nhẹ a.

Ra vườn đi tới công đội sản xuất, từ xa thấy được Nha Nha đang đứng dưới bóng cây chờ, cậu mỉm cười bước nhanh hai bước nói: “Nha Nha, chờ lâu sốt ruột không? Anh mang giúp người khác ít đồ, nên đi ra ngoài chậm một chút.”

“Không lâu, em mới tới thôi. Đồ anh mang nặng không?” Ý nói nếu như nặng, bé muốn giúp một chút.

“Ha ha, không nặng, nếu là đồ nặng cũng không có người nhờ đưa bé như anh đưa hộ, đi thôi, chúng ta mau lên núi, kéo trở về muộn quá trời tối mất.” Tuy rằng mùa hè trời sẽ không tối sớm, nhưng thời gian bây giờ cũng hơi muộn rồi.

Hai người vừa muốn đi, phía sau vọng tới tiếng la tức giận: “La Gia Tề, đồ ăn trộm, đừng có chạy.” Tiếng nói càng ngày càng gần, có vài người từ bên trong đội sản xuất chạy lại.

La Gia Tề sững sốt, quay đầu nhìn, nhìn thấy cái người buổi trưa đụng vào mình. Ăn trộm? Chuyện gì thế này? Trong lòng thầm cảm thấy không tốt.

“La Gia Tề, mày đứng lại cho tao, dám đục khoét tài sản XHCN, chúng ta tới muộn một chút, nó có thể đem tài sản của quốc gia về cất giấu trong nhà rồi.” Trữ Từ tóm lấy cổ áo La Gia Tề.

“Anh làm gì đấy? Đừng chạm vào anh tôi.” Cô bé chuyển người một chút, chắn phía trước La Gia Tề, thanh âm sắc bén làm Trữ Từ giật mình, cúi đầu nhìn đứa bé chen ở giữa hai người, nó không dám tiến lên, chỉ đứng tại chỗ chỉ vào mặt La Gia Tề nói: “Được lắm, đã trộm đồ trong Đội sản xuất còn kéo theo đồng bọn, nhân chứng vật chứng rành rành, mày còn gì để nói?” Từ giọng nói tới biểu tình đều giả dối tỏ ra uy phong凛凛, qua ngày hôm nay, Trữ Từ nó rốt cuộc cũng có thể nở mày nở mặt.

“Ăn trộm cái gì? Lại còn đồng bọn là sao? Nhân chứng vật chứng? Anh nói được thì cũng phải có căn cứ chứng minh chứ? La Gia Tề tôi không thể tùy tiện để cho bất cứ ai cũng có thể tùy ý vu hãm như vậy được.” Vừa nói, La Gia Tề vừa kéo Nha Nha ra phía sau, tiện tay tháo xuống giỏ trúc sau lưng, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào đối phương. Việc rắc rối này xem chừng không thể giải quyết nhanh chóng, trước cứ bỏ tạm cái giỏ trúc nặng này xuống

đã.

“Còn không thừa nhận?” Nhìn biểu cảm của Trụ Từ giống như giận run, nó quay đầu nói với đội trưởng Triệu ở phía sau: “Đội trưởng Triệu, hôm nay kho thu hoạch một sọt khoai tây, lúc này ta phát hiện khoai tây bỗng nhiên ít đi một tảng. Trong đội chúng ta chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy, đội sản xuất vốn như một nhà, chưa có ai lấy đồ ra ngoài, nhưng từ khi thằng nhóc này tới lại xảy ra chuyện không may, hơn nữa anh xem hôm nay nó còn đeo thêm một cái gùi, chắc chắn là nó đã lấy.”

Đội trưởng Triệu nhìn người quản lý vườn rau một chút, người nọ gật đầu một cái nói: “Tôi nhìn khoai tây của bọn họ lấy tới đúng là đầy một sọt, qua một hồi liền voi đi một tảng, đếm cũng thiếu.” Ánh mắt người nọ hoài nghi nhìn về phía La Gia Tề. Tuy số khoai tây kia cũng không nhiều, nhưng đựng vào một túi quần áo vẫn có thể lộ ra, nhìn trên lưng đối phương có hẳn một cái gùi, quả thực rất đáng nghi.

“Đội trưởng, cậu bé Gia Tề này nhận đưa đồ giúp tôi, lão Thôi tôi làm việc trong đội mấy năm nay, chẳng nghề các người nghi ngờ tôi sao?” Lão Thôi tức giận nhìn đội trưởng Triệu, gùi kia là của ông, nếu nói bên trong đựng là khoai tây của đội sản xuất, vậy không phải nói ông là kẻ ăn trộm?

“Bác Thôi, đừng hiểu lầm, không phải ý đó, lòng người khó đoán, làm sao bác khẳng định được thằng nhóc này không mượn việc giúp bác để làm việc bất chính?” Trụ Từ nói với lão Thôi, nó chỉ muốn gây phiền phức cho La Gia Tề, chứ không muốn tạo hiềm khích với người trong đội.

Nhìn ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía mình, lòng La Gia Tề càng trầm xuống. Xem ra hôm nay gặp rắc rối lớn, cậu thật quá sơ suất, không phòng bị đám người kia sẽ táy máy tay chân, bây giờ có nói cái gì thì cũng đã muộn, chỉ tự trách bản thân không cẩn thận, để cho bọn họ đắc thủ. Chút nữa, bọn họ sẽ xử lý mình thế nào? Liệu có làm Nha Nha bị sợ? Sống một thời gian trong đội sản xuất cậu không cần nghĩ cũng rõ ràng, điều đó sẽ làm sau này Nha Nha chịu tai tiếng cùng mình.

Đội trưởng Triệu cau mày, hết nhìn La Gia Tề rồi lại nhìn Trụ Từ, trong lòng tin tưởng La Gia Tề sẽ không làm việc này, dù sao những năm gần đây, chưa từng thấy cậu trộm cắp cái gì, nhưng anh ta cũng không dám quả quyết quá, nghĩ tới gùi trúc còn ở đây, muốn thuận tiện kiểm tra một chút. Hy vọng cậu bé này đừng nhất thời nóng nảy làm chuyện không ra gì, nếu không, đừng trách anh ta đuổi người thẳng tay.

“Anh vu oan anh tôi, bên trong gùi trúc không có khoai tây, anh là người xấu!” Giọng nói đầy giận dữ làm cho mọi người chú ý, ánh mắt từ trên người La Gia Tề chuyển đến nhìn cô bé, không biết lúc nào cái cô nhóc này đã trốn ra sau lưng La Gia Tề.

Lúc này có lẽ đã phát hiện được cái gì, cô bé tức giận đứng thẳng người, ánh mắt trừng lớn nhìn Trụ Từ chỉ trích: “Anh bắt nạt anh tôi, anh nói dối, anh tôi không ăn trộm cái gì cả, anh lại dám nói anh ý ăn trộm? Ý anh muốn bắt anh ý lại, khiến cho tôi không còn người thân? Không ai nương tựa? Anh xấu xa, xấu xa...” Vừa nói cô bé vừa ôm lấy La Gia Tề khóc nức nở: “Anh ơi, chúng ta đi về nhà thôi, không thêm ở lại nơi này làm gì, bọn họ đều muốn bắt nạt anh, bắt nạt hai đứa bé không có người lớn che chở.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Nghe cô bé uất ức khóc, ánh mắt mọi người đều chuyển qua gùi trúc trước mặt. Cái gùi kia vốn không sâu, bây giờ cô bé kích động xóc nó lên, vì thế mọi người thấy rõ ràng bên trong ngoài một túi bột ngô thì chẳng còn gì nữa.

“Làm sao có thể, mình rõ ràng...” Trụ từ quá kinh ngạc thiếu chút nữa đã nói ra, ‘Mình rõ ràng đã tự bỏ vào bên trong, sao có thể không có’. May có thằng bạn kể bên nhanh trí, vội vàng túm tay cậu ta mới khiến cậu ta nuốt lại lời vừa muốn nói.

Nhưng cho dù như vậy, người tinh ý như Đội trưởng Triệu vẫn đoán được khoảng bảy tám phần. Hấn hung hăng trừng mắt nhìn đám người Trụ từ, thầm nghĩ mấy thằng nhóc kia học không giỏi vậy mà lại nghĩ ra những mẹo khóe này?

Có gì không hiểu? Mấy thằng nhóc ranh này bình thường không thích làm việc, hiện tại xem La Gia Tề người ta còn nhỏ biết làm việc, ghen tị không ngừng xa lánh người ta, bây giờ cả chuyện vu oan giả họa đều có luôn? Nghĩ vậy, suýt nữa Đội trưởng Triệu bị bọn họ làm tức sôi máu, hấn cắn răng gật đầu nói: “Tốt, thật sự tốt lắm, người nào người nấy không ai nghiêm chỉnh làm việc cho tôi, ngược lại học thành tài cái thứ bàng môn tà đạo (1), tội mày đã có bản lĩnh như vậy thì còn vào đội sản xuất của tôi làm gì? Cút về nhà cho tôi.”

(1) Bàng môn tà đạo: các học thuyết dẫn dắt con người vào đường lối bất chính, có xu hướng trục lợi cầu danh, không đứng đắn.

Trụ từ vừa nghe, bị khiếp sợ đầu đổ đầy mồ hôi lạnh. Hôm nay nếu thực sự bị đuổi về nhà, không có phần tiền công này của cậu ta thì nhà cậu ta phải sống tiếp thế nào đây? Thời khắc máu chột đầu óc cậu ta vận hành rất tốt, nghĩ đầu chết vẫn mạnh mẽ không thừa nhận nói: “Cháu không làm việc bất chính, cháu chỉ nhớ rõ ràng khoai tây bị thiếu, không phải nó lấy thì là ai? Đội trưởng Triệu, chú đừng nói oan cháu, chú thực sự đuổi cháu về nhà thì ngày sau nhà cháu phải sống sao đây? Mẹ cháu sẽ bị cháu làm tức chết đó?”

Bây giờ cậu ta thật sự hối hận, sớm biết thế cậu ta đã không làm ra việc này, không ngờ thằng nhóc này tinh ranh như vậy? Trước đó phát hiện vậy mà

còn im lặng không lên tiếng? Bọn họ làm sao cũng không ngờ La Gia Tề có thể tránh thoát được một kiếp là vì có cái không gian thần kỳ của Nha Nha, chỉ cho là bụng dạ La Gia Tề quá cẩn thận nên đã tự phát hiện trước.

Đội trưởng Triệu tức thì tức, nhưng nghĩ đến gia cảnh nhà đối phương lại có chút mềm lòng. Họ đều là người trong thôn, cơ thể mẹ Trữ tử không tốt, bệnh quanh năm, dưới nó còn hai đứa em trai em gái, chỉ dựa vào tiền công làm việc của ba Trữ tử trong đội thì không đủ, nếu không có nửa điểm tiền công này của nó thì thật không biết trong nhà sẽ ăn gì? Nhưng nhìn đến La Gia Tề mặt không chút thay đổi đứng một bên ôm chặt em gái lại cảm thấy xử phạt quá nhẹ, không thể lấy lại công đạo cho đứa nhỏ này, nghe một chút lời nói của cô bé đang khóc kia? Úc hiếp hai đứa nhỏ trong nhà không có người lớn quản sao? Trong nhà có người lớn thì nhà nào mà bằng lòng cho đứa bé còn nhỏ như vậy đến đội sản xuất làm việc? Trữ tử làm sao dám tùy ý hăm dọa đối phương?

Ngẩng đầu, gặp đoàn người có người hiểu người không hiểu, nhưng lúc này đều nhìn mình, chờ mình quyết định, hần bất đắc dĩ thắm thờ dài, trước tiên nói với La Gia Tề: “Gia Tề à, sáng tỏ là tốt rồi, ai là hạng người gì, thời gian dài mọi người đều sẽ rõ ràng. Trước hết cháu đỡ cô bé đi, hôm nay về nhà sớm một chút, ngày mai đến đội làm việc như bình thường, đừng buồn, hai người nhà cháu mọi người trong đội sẽ không bỏ mặc, về sau có chuyện gì đều sẽ ưu tiên chiều cố hai anh em cháu.” Vậy cũng coi như cấp cho nó quả ngọt, nói rõ sau này sẽ chiều cố nó, tránh cho đối phương quá thất vọng.

Vẫn là câu nói kia, Đội trưởng Triệu này là người biết nhìn xa trông rộng, nếu là người khác có thể sẽ cảm thấy một thằng nhóc không có chỗ dựa, ủy khuất thì thế nào? Nhưng anh ta không cảm thấy như vậy, có người vu oan mình mà thằng nhóc này vẫn đứng vững che dấu, kiên nhẫn chờ việc Trữ tử bại lộ, thủ đoạn như vậy một đứa trẻ không nên có, đứa nhỏ thông minh như thế, ai biết được sau này nó sẽ phát triển đến đâu? Nói bối cảnh gia đình nó không tốt, ai biết về sau quốc gia sẽ có hình thức gì? Cho nên, anh ta không dám coi thường đứa nhỏ này.

Sau đó hần quay đầu trừng mắt nhìn Trữ tử nói: “Chuyện chưa tra rõ đã tới hàm oan người khác, sau này nếu còn tái phạm nữa xem chú trừng trị cháu thế nào? Đi, đi tìm số khoai tây bị mất, nếu không tìm thấy sẽ trừ vào công điểm của cháu, còn không mau trở về tìm?” Rốt cuộc hần vẫn mềm lòng, nên thực sự đuổi Trữ tử về nhà, khiến mẹ Trữ tử tức giận đến khó thở, trong thôn này lại thêm một người nghèo cần giúp đỡ, ai, quên đi.

Trữ Tử nghe xong, như được đặc xá nhanh chân bỏ chạy. Nó nghĩ rất đơn giản, La Gia Tề nhất định giấu khoai tây ở chỗ cậu thường làm việc, tìm được việc này cũng trôi qua, thế mà kiếm cả đêm vẫn không tìm thấy số khoai tây này. Roi vào đường cùng, chỉ có thể về nhà thẳng thắn, kể hoạch tiêu từng không nói, còn phải bồi thường khoai tây cho đội. Qua chuyện lần này, nó không dám đụng đến La Gia Tề nữa, nhưng trong lòng vẫn thầm căm hận La Gia Tề.

Mọi người đứng ngoài cửa thấy không có việc gì, dưới sự thúc giục của đội trưởng Triệu đoàn người dần giải tán. Lão thôi ngượng ngùng đi đến trước mặt hai đứa nhỏ, nếu không phải vì giúp mình đưa đồ thì đâu xảy ra chuyện như vậy? Ông an ủi hai anh em một chút, sau đó Đội trưởng Triệu đến dỗ Tiểu Nha Nha, đồng ý ngày mai nhất định sẽ chiều cố anh cô bé thật tốt thì cô bé mới nín khóc mỉm cười, kéo tay anh trai, hai người chậm rãi đi về nhà.

Đến chỗ không có ai, La Gia Tề ôm lấy Tiểu Nha Nha, trong lòng chỉ cảm thấy không ngừng oán hận. Cậu vốn chẳng có cảm tình gì đối với những người này, nếu không phải vì có thể chăm sóc cho Nha Nha tốt hơn thì sao cậu lại coi trọng nửa công điểm kia? Mấy ngày nay bản thân cố ý lấy lòng làm việc thật tốt, người trong đội đối xử với cậu không tệ, suýt nữa cậu đã quên những người này từng lạnh nhạt với mình thế nào. Nhưng chuyện lần này cho cậu biết, ở ngoài mặt họ đối với cậu thân thiết quan tâm, khi thực sự có chuyện thì không phải vẫn ngoảnh mặt làm ngơ sao? Nếu không có Nha Nha, nếu không có Tiểu Nha Nha của cậu, hôm nay bản thân bị phát hiện trộm khoai tây, thật sự có thể được xử lý nhẹ nhàng như Trữ Tử kia?

Cảm nhận được cơ thể run rẩy của đứa nhỏ này, Nha Nha đau lòng quay lại ôm lấy đối phương, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu an ủi nói: “Anh, bọn họ là ghen tị anh, chúng ta đừng tức giận, tựa như chuyện xưa anh kể em nghe, kẻ tiểu nhân dối trá vĩnh viễn là kẻ tiểu nhân dối trá, bọn họ không đáng để chúng ta tức giận.” Trong lòng bé cũng nghĩ đến mà sợ, nếu hôm nay không phải đúng lúc gặp mình, chẳng phải đứa nhỏ sẽ chịu tiếng oan? Nghe nói thời đại này trộm đồ phải bị xử phạt rất nghiêm trọng, cậu mới bây lớn đâu? Làm sao chịu đựng được?

“Không sao, anh không tức giận, những người đó cũng không xứng để anh tức giận.” Ôm em gái trong lòng, trong mắt La Gia Tề lóe lên sự lạnh nhạt và kiên cường, “Nha Nha nói đúng, kẻ tiểu nhân dối trá vĩnh viễn là kẻ tiểu nhân dối trá, anh để cho bọn họ ở bên cạnh anh từ từ nhảy nhót, sớm muộn gì có một ngày, anh sẽ khiến mỗi khi nhìn thấy anh bọn họ đều phải chạy trốn thật xa, khiến bọn họ không dám nhảy nhót nữa.” Ở chỗ Nha Nha không nhìn thấy, hai mắt La Gia Tề híp lại, trong mắt cậu có sự cứng rắn không phù hợp với độ tuổi. Trong lòng vừa mới mở rộng tâm đối với đám người này, kiên quyết đóng lại như vậy.

“Dạ, em tin tưởng anh trai của em là tuyệt nhất.” Nha Nha cười cỏ vũ nói. Không nói cái này, bé không biết bản thân nên nói cái gì. Đứa trẻ bình thường bị oan ức có thể về tố cáo với gia đình, đứa nhỏ này chẳng những không có người dựa vào, không có người để kể khổ, còn phải chăm sóc mình, bé lại hận chính mình quá vô dụng, nếu bản thân xuyên tạc tới khi đã trưởng thành thì sao bé cam lòng để đối phương chịu những oan ức này?

Cho mình thời gian bức bối xong, La Gia Tề đè nén tất cả không vui đến đáy lòng, cậu cười ngồi xổm xuống sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Nha Nha khen ngợi nói: “Nha Nha thật thông minh, hôm nay nếu không có Nha Nha, anh sẽ rất bị thảm.” Cậu thật sự không ngờ cô bé thông minh như vậy, lén dịch chuyển khoai tây đi? Còn biết tố cáo thiệt thòi trước mặt mọi người.

Được khen ngợi cô bé giả loli lòng không ngượng mặt không đỏ nghiêng đầu nói: “Em là em gái của anh, anh thông minh như vậy, đương nhiên em cũng không ngu ngốc.” Thẹn thùng cái gì bé đã sớm quên hết, ở chung một chỗ với anh trai này, khiến cậu vui vẻ mới là quan trọng nhất.

Em gái? Trong lòng La Gia Tề đột nhiên dâng lên một cảm giác nguy cơ, cô bé này ngày ngày gọi mình anh trai, thời gian dài bé sẽ không quên bà ngoại đã hứa gả bé cho cậu làm vợ chứ? Chuyện này không thể được, cậu phải thường xuyên nhắc nhở một chút, đối phương còn nhỏ, không thường nhắc rất có thể quên mất, giáo dục phải bắt đầu từ khi còn bé, cậu không thể quên.

Nghĩ vậy, cậu cười tìm tìm vỗ đầu cô bé kia, khẽ dụ dỗ nói: “Nha Nha, đừng quên, em không chỉ là em gái anh, em còn là nàng dâu tương lai của anh đó.” Chuyện này rất quan trọng, em gái nuôi lớn đều thành của người khác, nàng dâu mới là của chính mình.

Cho rằng chính mình đã già loli đến không biết xấu hổ, đột nhiên cảm thấy nội tâm chính mình vẫn chưa đủ mạnh mẽ, nàng dâu nuôi từ bé cái gì, chủ yếu nhất chính là, anh trai này, anh mới lớn bao nhiêu đâu? Không ngừng nhắc nhở mình, chắc không phải bây giờ đã muốn cưới vợ chứ?

Nghĩ vậy, cái đầu nhỏ của bé quay qua, nháy mắt to ngây thơ nói: “Anh, nàng dâu là cái gì? Nàng dâu là làm cái gì?” Mọi người chớ hiểu lầm, bé hỏi câu này rất thuần khiết, thực... Ách, được rồi, bé là đang chọc cậu, ý xấu muốn xem đứa nhỏ này thật sự cái gì đều biết hay không, nếu thực sự biết thì sẽ trả lời mình như thế nào, mặt có xấu hổ không đây?

“Nha Nha, nàng dâu chính là người vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh trai, từ giờ trở đi, mãi đến khi tóc trắng xóa giống như ông Vương bà Vương thì chúng ta vẫn ở cùng một chỗ, anh sẽ đối xử tốt với em, thương yêu em, có đồ ăn ngon đều giữ lại cho em. Đợi đến thời điểm nên đi như bà ngoại, chúng ta cũng sẽ nhắm mắt lại cùng nhau đi, vĩnh viễn không tách ra.” Nghe La Gia Tề nghiêm túc giải thích, Nha Nha đột nhiên cảm thấy chính mình thật muốn khóc. Đòi trước, người đàn ông kia thể non hẹn biển với mình, trong nháy mắt lại không chịu được dụ dỗ của người đàn bà khác. Mà cậu bé này, cho dù cậu chưa biết cái gì là sự cam đoan của phụ nữ, nhưng bé thật sự tin tưởng đối phương có thể thực hiện lời hứa này.

Bé cúi đầu nén nước mắt lại, ngẩng đầu cười nói, “Được, bắt đầu từ bây giờ chúng ta sẽ như vậy, mãi cho đến khi em tóc trắng xóa như bà Vương, anh đều phải đối xử tốt với em, luôn luôn ở cùng em, cho dù phải đi như bà ngoại đều phải cùng nhau đi.” Nếu thật là như vậy, bé thật sự không hối hận đã đến thế giới này.

“Yên tâm, chỉ cần Nha Nha muốn ở cạnh anh trai, anh đều vĩnh viễn ở bên Nha Nha.” Trên mặt La Gia Tề nở nụ cười vui vẻ, trong lòng ẩn giấu một câu: Cho dù Nha Nha không muốn ở cạnh anh, anh cũng sẽ nghĩ tất cả biện pháp để em ở bên anh, dù có thể phá hủy tất cả.

Chuyện hôm nay cho cậu biết, hóa ra đối với người không thích mình, bản thân không nên chỉ lẩn trốn đối phương, còn có thể chủ động xuất kích, khiến đối phương biến mất trước mắt mình. Cuộc sống thực sự tàn khốc, cậu đã học được một cách sống động.

Ổn định cảm xúc xong, hai đứa trẻ vui vẻ đi đến trên núi, về phần tại sao Nha Nha vui vẻ? Nguyên nhân là thế này: “Anh, tôi nay về chúng ta ăn khoai tây đi? Lâu rồi em chưa ăn khoai tây.” Để trông được khoai tây cần đến mầm khoai tây còn tươi, nhưng ở thời buổi bấy giờ ai để ý đến nó? Cứ thoải mái đào khoai tây từ trong đất lên để chế biến, chưa thấy ai xảy ra sự cố gì vì ăn khoai tây cả.

“Được, buổi tối chúng ta ăn khoai tây.” Lời nói Nha Nha chính là thánh chỉ, có thể làm cậu đều làm theo.

Nhận được bảo đảm Nha Nha thỏa mãn nở nụ cười. Kỳ thật bé rất dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần vĩnh viễn ở cùng một chỗ với người mình coi trọng mà người đó cũng coi trọng mình, bé sẽ cảm thấy thực hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Gieo bắp xong, hai đứa trẻ về nhà trời đã rất khuya, nhưng điều này không ảnh hưởng đến tâm tình tốt của Nha Nha vì được ăn khoai tây. Bé vung tay nhỏ, chỉ huy La Gia Tề gọt vỏ khoai tây, bản thân lại nhanh nhẹn cắt khoai tây, xào khoai tây chiên. Kỳ thật món ăn bé thích nhất là gà hầm khoai tây, nhưng gà lấy ở đâu.

A, có lẽ ngày mai có thể luộc chút khoai tây trộn với tương ăn, trong thôn nhà nào cũng tự làm một vai tương lớn. Hai người Nha Nha không có làm, nhưng không ảnh hưởng, dù sao có bà Vương ngày càng quan tâm bọn họ ở đây, cái khác bà Vương không có nhiều, nhưng chắc tương thì có đủ.

Nói đến hai ông bà Vương, họ đối xử với hai đứa nhỏ không tệ, nhà hai cụ không có con trai, có một đứa con gái thì đã gả đến thôn bên cạnh, về nhà một chuyến đều không dễ dàng. Ngày thường trong nhà không có trẻ con, tuy rằng trong lòng còn chút kiêng kỵ về lời đồn kia nhưng họ vẫn quan tâm chuyện của hai đứa nhỏ? Nha Nha nói chuyện ngọt ngào, La Gia Tề cần cù chịu khó, từ sau khi phát hiện bà lão có điểm mềm lòng với Nha Nha, hai đứa trẻ rảnh rỗi làm đồ gì đều không quên mang cho hai ông bà một phần. Lòng người đều làm từ thịt, thấy hai đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy, trong lòng hai cụ cũng nhớ thương bọn họ, sửa quần áo, làm mũ đều không thành vấn đề.

Đêm đó ăn cơm xong, một đêm yên tĩnh, ngày hôm sau La Gia Tề ăn sáng xong, như thường ngày đến đội sản xuất làm việc.

Mấy thằng nhóc kia hôm nay không dám vênh vào hống hách nữa, ngày hôm qua khi La Gia Tề đi rồi Đội trưởng Triệu còn nghiêm khắc giáo huấn bọn họ một hồi, nghiêm nghị nói cho dù không có La Gia Tề, bọn họ cứ làm việc trong trạng thái này thì vĩnh viễn đừng hy vọng lấy được công điểm hoàn chỉnh. Mới bây giờ đã ra ngoài lao động, làm gì có đứa nào nhà giàu có dư dả? Vì sớm ngày lấy được số công điểm hoàn chỉnh, hôm nay mấy đứa không dám lười biếng giờ thủ đoạn, vội vàng hết sức làm việc, không dám bất mãn gì với La Gia Tề nữa. Người duy nhất luôn liếc trộm La Gia Tề chính là Trụ Từ, bởi vì nó chưa từ bỏ ý định, luôn muốn biết đối phương giấu đồng khoai tây kia ở đâu? Tối hôm qua nó đã lục lọi toàn bộ vườn rau vẫn không tìm thấy, nếu hiện tại không tìm được sẽ thật sự bị trừ công điểm.

Đi đâu rồi? La Gia Tề nhìn ánh mắt khó hiểu của đối phương, trong lòng buồn cười, đồng khoai tây kia rất tốt, đều vào trong bụng cậu và Nha Nha, một ít mầm thì cậu gieo xuống trong sân vườn nhà mình, muốn tìm khoai tây? Cứ từ từ tìm đi.

Tưới nước cho rau cải trong vườn xong, La Gia Tề lau mồ hôi đi vào phòng uống nước, nhìn thấy lão Thôi ngồi ở trước bàn đối chiếu sổ sách.

Lão Thôi coi như nửa chủ quản của vườn rau này, mỗi ngày thu hoạch bao nhiêu rau cải, gieo bao nhiêu hạt giống ông đều ghi chép lại, gấp đôi phương đánh bàn tính đánh đồm độp, cậu đây thích thú đến xem. Tuy rằng mấy năm trước có một lượng lớn người làm công tác văn hoá, người trong thôn nào có hiểu chút văn hóa đều được đãi ngộ tốt nhất. Lão Thôi này chính là một trong số đó, nếu ông không có bản lĩnh ghi sổ sách gây bàn tính này thì sao người khác làm việc ngoài ánh mặt trời, còn ông ấy ở trong phòng uống nước lạnh?

Gấp đôi phương vẫn còn tính toán sổ, ánh mắt La Gia Tề khẽ nhúc nhích, sau đó thực tự nhiên đến chỗ bình nước múc ly nước, ừng ực uống vài miếng. Tiếp đó cậu rót một ly nước trà, đi đến bên người lão Thôi, đặt ly trà trước mặt ông ta, quan tâm nói: “Bác Thôi, uống nước đi, cháu thấy chú đã tính toán cả buổi rồi, nghỉ uống nước đi.”

Đang lúc lão Thôi tính toán đến nỗi đầu choáng váng hoa mắt, gặp có người bung ly nước cho mình trong lòng thoải mái, vừa thấy, chính là La Gia Tề ngày hôm qua bởi vì mình suốt nửa bị xử oan, càng vui vẻ, ông cười nói: “Tưới nước xong rồi hả? Thăng nhóc cháu làm việc rất tốt, khó trách Đội trưởng Triệu luôn khen ngợi.” Nói xong, ông bung ly nước lên uống vài miếng.

“Ha ha, đó là do Đội trưởng Triệu mềm lòng, ở trong mắt chú ấy, vốn không có ai không phải người tốt, kỳ thật người cháu hâm mộ nhất chính là bác Thôi ngài, nhiều thứ như vậy đều có thể ghi nhớ vào đầu, quả thực rất lợi hại nha.” Sự sùng bái trong mắt cậu khiến mặt lão Thôi đỏ lên, trong lòng lại thầm vui vẻ.

Ông để ly trà xuống cười nói: “Đầu có thần kỳ như thăng nhóc cháu nói? Còn đều nhớ đến trong đầu? Vậy đầu bác Thôi này phải làm bằng gì đây? Đó đều là do bác ghi chép, khi rảnh rỗi thì dùng bàn tính tính toán, bằng không cháu thực sự cho rằng cái đầu này của bác có thể nhớ kỹ nhiều thứ như vậy?”

“Bàn tính?” Về mặt La Gia Tề tò mò nhìn bàn tính trong tay đối phương, sau đó dường như sợ làm hỏng dùng tay lau một chút, rồi ngượng ngùng rút trở về.

Lão Thôi ở một bên xem cười ha ha, đưa tay đẩy bàn tính qua: “Xem đáng về dè dặt của cháu kìa, bàn tính cậu sờ cái là dễ hỏng vậy sao? Này, xem kỹ đi.”

La Gia Tề cầm bàn tính lật qua lật lại hết nhìn lại xem, sau đó tò mò hỏi: “Chú Thôi, bên trong này không có nhiều hạt châu a, làm sao có thể tính ra nhiều số như vậy?”

Lão Thôi tìm được cảm giác của người làm thầy, cười đưa bàn tính cho đối phương, sau đó từ từ giảng giải: “Xem, cái này đại biểu một, cái này lại đại biểu mười. . .” Ông giảng rất chậm, La Gia Tề cũng nghe chăm chú. Một lát sau, chút kiến thức đơn giản nhất về môn đồ này La Gia Tề đều học xong, cậu càng tò mò nhiều hơn.

Lão Thôi gặp đứa nhỏ này ham học, người lại thông minh, nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, quả thật có chút có lỗi với thằng bé, lập tức cười nói, “Nếu cháu cảm thấy hứng thú với thứ này, ngày mai có thời gian thì đến đây học với bác, lão Thôi này bản lĩnh không lớn nhưng dạy một đồ đệ thì không tệ.” Đứa nhỏ này biết tri ân báo đáp, thông minh, nếu dạy tốt thì sau này trong đội có thể có thêm chủ lực, chuẩn không sai.

La Gia Tề nghe xong lập tức hưng phấn hành lễ: “Cảm ơn bác Thôi, cảm ơn bác Thôi, bác yên tâm, cháu nhất định sẽ học thật tốt, về sau sẽ cố gắng làm việc tốt hơn nữa.” Nếu như sau này có bản lĩnh tính toán sổ sách, lại nhân cơ hội nhận thức nhiều chữ nổi. Cho dù có một ngày không sống được trong đội sản xuất này, cậu có thể dẫn Nha Nha lên huyện kiếm cơm ăn, kỹ năng học nhiều không có hại, học được chính là có bản lĩnh.

Được cảm ơn bản thân lão Thôi cũng rất cao hứng. Kỳ thật lão Thôi làm người không tệ, coi như là lão nhân trong đội sản xuất, gặp trong đội có nhiều đứa nhỏ tài năng, ông đều thấy vui vẻ hơn ai khác.

Cứ như vậy, từ hôm nay La Gia Tề làm việc càng ra sức, mỗi ngày cậu tranh thủ làm xong việc rồi đến chỗ lão Thôi luyện tập gây bàn tính. Sợ người khác dòm ngó, vì dụ dỗ vị thầy giáo này, mỗi ngày cậu đều bung nước, quạt mát, cả quần áo lao động của đối phương đều hai ngày giặt một lần, khiến lão Thôi thấy mỹ mãn, cho rằng bản thân đã tìm được học trò tốt, nếu không phải bản lĩnh bản thân quá ít không thể nhận học trò thì ông muốn trực tiếp nhận học trò này rồi.

Từ đó La Gia Tề thật sự được xem như một phần ở đội sản xuất, người trong đội không nhìn cậu với ánh mắt lạnh lùng chán ghét nữa, bình thường gặp mặt đều nói nói cười cười. Trong đội có chuyện gì đều không thiếu cậu, ai nhìn cậu đều cảm thấy đây là một đứa bé tài giỏi, về sau sẽ là người lão luyện trong đội sản xuất.

Vợ chồng Đoàn Vĩnh Quý cũng làm việc trong đội, đối với Chu Tiểu Mẫn mà nói, chỉ cần con sao chồi Nha Nha không trở về nhà cô ta, không ảnh hưởng đến cuộc sống bọn họ, hiện tại nó ở chung với ai, tốt hay xấu cô ta đều không quan tâm, cho nên nhìn thấy La Gia Tề thường xuyên qua lại đều xem như không thấy. Tuy rằng bà cụ đã nói muốn gả Nha Nha cho đối phương, nhưng hai đứa nhỏ này mới bao lớn, bắt tự còn chưa coi, cho dù thành, cháu gái cô ta còn không muốn nhận nói chỉ là cháu rể?

Trong lòng Đoàn Vĩnh Quý lại phức tạp, hẳn cảm thấy nếu mẹ nói đây là chồng tương lai của Nha Nha, hơn nữa bây giờ Nha Nha còn ở chung với đối phương, thăng nhóc này xem như cháu rể tương lai. Vì thế hẳn luôn cảm thấy bản thân người làm cậu này nên giúp một phen, nhưng trong đội hẳn chỉ là một người làm việc thành thạo, rất nhiều chuyện không ra mặt, cho nên vẫn hữu tâm vô lực (có lòng mà không có sức).

Nói tóm lại, ba người này rõ ràng ở trong một đội sản xuất, lại rất ít lui tới, nước sông không phạm nước giếng. Cứ như vậy, một năm vội vã trôi qua. . .

Thời điểm cuối năm, rốt cuộc La Gia Tề nhận được tiền của mình. Nhìn tiền giấy trong tay không nhiều lắm, trong lòng cậu lại rất thỏa mãn. Có thứ này, cậu có thể mua đồ ăn ngon cho Tiểu Nha Nha, tựa hồ cậu có khả năng thấy được đáng về vui sướng khi nhìn thấy thứ tốt của cô bé.

Tết năm nay tốt hơn Tết năm trước, ít nhất hai người không cần lo lắng bột mì không đủ để gói sủi cảo. Ngày năm mới, La Gia Tề dẫn Nha Nha cảm quà tặng tới nhà ông bà Vương chúc mừng, điều làm hai người vui vẻ chính là lần đầu tiên bọn họ nhận được tiền lì xì? Tuy rằng một người chỉ hai xu nhưng hai đứa nhỏ vẫn rất vui mừng, Nha Nha muốn giao cho anh trai nhưng La Gia Tề đẩy lại cho bé, nói bé đây là lộc, có thể phù hộ bé sống lâu trăm tuổi. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đối phương, Nha Nha cảm thấy trong lòng ấm áp, một năm này cứ từ từ trôi qua trong bầu không khí ấm áp...

Trời ấm, Nha Nha bắt đầu lên núi hái rau cải. Bé đột nhiên phát hiện không thấy mấy đứa nhỏ thường xuyên nghịch ngợm phá phách trong thôn, không, không phải không thấy, là ít thấy, bình thường rất ít xuất hiện, chỉ có một hai ngày chúng tập trung ra ngoài hóng mát. Lúc này bé mới biết, hóa ra, chế độ thi vào đại học của quốc gia đã khôi phục, bắt đầu coi trọng giáo dục học tập, những đứa nhỏ này đều đi học.

Đi học? Tin tức bất thình lình này khiến bé sững sốt. Nói thật, đời trước bé học tập không tệ, nhưng bé không phải thích học tập đến thế, học nhiều năm như vậy đã sớm học đủ rồi, huống chi bé vừa ra trường mới vài năm? Nhưng đời này nếu không học, chẳng lẽ phải ở lại nông thôn này cả đời sao? Cả đời trông nom ngọn núi này? Cả đời mỗi ngày cày cấy làm ruộng?

Hoảng hốt trở về nhà, bé để rỏ xuống, cuộn mình trên giường lò. Kỳ thật, đây không phải là nỗi trong lòng bé khát vọng có cuộc sống tốt hơn, nếu mọi người đều không có cơ hội, bé sẽ gắt gao chen ép yêu cầu xa xỉ này đến đáy lòng, cả đời không để nó bùng nổ. Nhưng hiện tại không phải, chỉ cần thông qua học tập, bé hoàn toàn có cơ hội thoát ly khỏi cuộc sống lưng hướng hoàng thổ (1) mặt hướng lên trời, nhưng bé... Vẫn phải đè ép xuống đáy lòng, bởi vì hiện tại bé không có điều kiện, bây giờ bé dựa vào một đứa nhỏ ăn uống không lo, nếu yêu cầu quá đáng, bé đều sẽ khinh bỉ bản thân.

(1) Hoàng thổ là đất màu vàng, là tên gọi của các trầm tích đất bùn đọng lại từ các trận bão trên cao nguyên trong quá khứ. Đất của cao nguyên Hoàng Thổ dễ bị xói mòn do bị ảnh hưởng của gió và nước; trên thực tế, đất đai ở vùng này được gọi là “đất bị xói mòn nhiều nhất trên Trái Đất”.Link

Ủy khuất trong chốc lát, bé thầm khuyên chính mình, không có cũng không sao, những đứa nhỏ này học gì chưa chắc mình không biết? Chờ thêm vài năm, bé lớn hơn, chính sách trong thôn tốt hơn, bé kiếm được tiền có thể học nhảy lớp, dù sao bé chỉ muốn bằng cấp, qua mấy năm đều được. Đến lúc đó chẳng những bản thân đến trường, bé còn muốn học tập cùng La Gia Tề, bọn họ đã ước hẹn muốn ở cùng nhau vĩnh viễn, chỉ cần đối phương không bội ước, bé vẫn sẽ tuân thủ ước định cả đời.

Rửa mặt, bé soi gương trên tủ quần áo trong nhà, gắp bản thân không có gì khác thường mới bắt đầu chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm. Bé biết La Gia Tề rất quan tâm mình, nếu đối phương thật sự phát hiện bản thân bởi vì đứa nhỏ khác đến trường mà thương tâm, ngày mai cậu có thể đập nồi bán sắt để cho chính mình đến trường. Nhưng bé thật sự không thể lại liên lụy đứa nhỏ kia, hai năm nay cậu đã đủ mệt mỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

“Nha Nha, anh nhờ bà Vương may cho em cái túi sách nhỏ, em xem có thích không, sáng mai anh đưa em đi học.” Hôm nay, La Gia Tề về tới nhà vẫn như thường ngày, cười híp mắt đặt túi sách nhỏ vừa lấy về để lên trên bàn, đưa tay nhận lấy đồng củi khô cô bé vừa gom lại cho vào lò, cậu ngồi xồm trước lòng bếp giúp Nha Nha coi lửa nấu cơm.

“Đi học?” Nha Nha có chút kinh ngạc, sau đó bé nhanh chóng hỏi, “Anh, em không muốn đi học, em vẫn còn nhỏ mà.” Chẳng lẽ gần đây mặt mình biểu hiện gì sao? Nếu không sao anh ấy đột nhiên nhắc tới chuyện đi học? Trong nhà lại không có nhiều tiền, mình đi học, đến lúc thật sự cần dùng gấp sẽ không có để dùng.

Nghe em gái nói, La Gia Tề âm thầm nhủ mày: Nha Nha không thích đi học sao? Như thế không được, tuy người trong thôn đều cảm thấy con gái đi học không ích lợi gì, nhưng từ nhỏ mẹ cậu đã cầm sách kể chuyện xưa cho cậu nghe, cậu cảm thấy mẹ không giống với những người phụ nữ xung quanh, phụ nữ càng thông minh và có tri thức sẽ khiến người ta cảm thấy họ càng xinh đẹp hơn. Bây giờ cậu vẫn chưa biết loại cảm giác khiến người ta thấy xinh đẹp trong vô hình này được gọi là khí chất. Cậu chỉ thấy bản thân không có điều kiện đi học, nhưng dù thế nào cậu cũng phải cho Nha Nha đi học, Tiểu Nha Nha thông minh như vậy, không đi học thật sự rất đáng tiếc.

Nghĩ vậy, cậu cười dụ dỗ Nha Nha nói: “Nha Nha, đi học vui lắm, chẳng những em có nhiều bạn bè nhỏ chơi chung, còn có thầy giáo dạy em biết rất nhiều điều, dạy em biết rất nhiều chữ. Anh nói em nghe, có một loại sách rất đẹp gọi là truyện tranh, anh thấy ở nhà đội trưởng Triệu có, rất đẹp mắt. Chờ em đi học biết chữ, anh sẽ mua cho em để em đọc những câu chuyện xưa trong đó.”

Giọng điệu này giống y đúc với lúc mẹ bé khuyên bé đến nhà trẻ vậy, không phải bé không muốn đi, chỉ là trong nhà không có tiền? “Anh, em thật sự còn nhỏ, em thấy mấy đứa bé lớn hơn em mới đến trường mà.” Bây giờ trẻ con đều đi học muộn, bé mới sáu tuổi, có hơi sớm.

“Không còn sớm nữa, Nha Nha của chúng ta thông minh vậy, dĩ nhiên không giống mấy đứa bé đó.” Khi cậu còn ở nhà, mẹ đã bắt đầu dạy chữ cho cậu, còn nói càng sớm biết chữ càng thông minh, bây giờ em ấy vừa vặn sáu tuổi. Ở nhà chờ thêm một năm chính là phí phạm thời gian, hàng ngày nấu

com giặt quần áo, trí tuệ của cô bé sẽ bị mai một.

“Anh, em thấy trẻ thêm một năm cũng không sao.” Vậy thì trong nhà mới dư dả một chút.

“Em ngoan ngoan nghe lời anh đi học, ngày mai anh mua kẹo đường cho em ăn.” Người anh tốt vì đỡ dành em gái không thích đi học, tiến hành dụ dỗ.

Nha Nha bị đánh bại bởi sự cố nhất của đôi phương, bắt đầu dĩ nói: “Anh, nhà chúng ta không có nhiều tiền.” Đây mới là điều quan trọng nhất được không?

La Gia Tề sừng sốt, sau đó cậu mỉm cười bóp mũi nhỏ của đôi phương nói: “Đã nói với em rồi, em còn nhỏ sao cứ để tâm mấy chuyện vụn vặt vậy, không cần nghĩ nhiều như vậy? Anh nói cho em nghe, em cứ an tâm đi học, trong nhà không phải là không có xu nào?”

“Nhưng bọn họ bắt phải đóng học phí, đóng học phí xong còn tiền sao?” Trong nhà đã không còn cái gì, thời gian sau phải trải qua thế nào?

“Em đó.” La Gia Tề thở dài, đứng dậy kéo Nha Nha đến bên cạnh mình, để bé đếm đầu ngón tay tính, “Lương thực nhà chúng ta đã đủ ăn một năm, trong vườn lại trồng các loại dưa cải, nếu không có gì ăn hai chúng ta lên núi một chuyến, trên núi có thức ăn có thể giữ được lâu hơn, vậy chúng ta có gì cần phải lo lắng nữa? Hơn nữa không phải đóng học phí xong là không dư ra phần nào, và lại nhờ sau này chúng ta có việc gì cần dùng gấp, có thể mượn đội trưởng Lý một ít, năm trước không phải trong nhà cũng không có xu sao? Tiền sau này còn có thể kiếm, nếu học trẻ thì không có cơ hội để bù lại.” Nghe anh trai sâu sắc dạy bảo, Nha Nha chợt phát hiện, hóa ra kiếp trước mình sống hơn hai mươi năm đều như uống phở, nhìn sự giác ngộ của người ta này? Nhìn tư tưởng của người ta này? Bé nhất thời không nhận được, nói ra điều trong lòng mình: “Anh, em thấy nếu anh đi học, nhất định tốt hơn em nhiều.” Anh trai rất có chính kiến.

“Ha ha, cô bé ngốc, em học đều giống như anh học thôi, em nhớ kỹ nhất định phải học thật giỏi, học cho giỏi về dạy lại cho anh, nói vậy, tuy chúng ta đóng một phần học phí nhưng cả hai người chúng ta đều được học, quá lời đúng không?” Vì động viên tính tích cực của cô bé, La Gia Tề đã dùng hết mọi biện pháp.

Anh đã nói tới vậy, rốt cuộc Nha Nha động tâm, cô bé không ngờ hạnh phúc đến bất ngờ như vậy? Và lại, anh nói mình học giỏi rồi về dạy lại anh? Đây mới là chuyện quan trọng nhất, nghĩ vậy bé không nhận được ôm lấy lưng anh trai hạnh phúc nói: “Anh, anh thật là tốt.” Trong thôn có nhiều gia đình con gái đều ở nhà làm việc, nhà mình không có người lớn, vậy mà anh còn cho mình đi học? Quả thật là quá vĩ đại.

La Gia Tề thấy rốt cuộc Nha Nha đã đồng ý, vừa lòng nở nụ cười. Cậu tin tưởng cô bé thông minh như vậy, sau khi lớn lên nhất định là người con gái có tri thức hiểu lễ nghĩa giống mẹ, làm mẹ cũng sẽ là người mẹ dịu dàng và thông minh.

Thế là ngày hôm sau, La Gia Tề tự mình đưa Nha Nha đến trường.

Thật ra trong trường học đa số đều là mấy đứa bé bảy tuổi, còn có vài đứa lớn tuổi hơn, ít thấy có đứa bé nào sáu tuổi. Trước đó đội trưởng Triệu vì không chịu nổi La Gia Tề lăng nhăng, cậu nói Nha Nha ở nhà rất cô đơn, muốn cho cô bé nhập học sớm, cho dù nhỏ tuổi không học được gì, nhưng vẫn đỡ cô đơn hơn khi ở nhà.

Đội trưởng Triệu không chịu nổi thằng nhóc này cứ quấy rầy, hơn nữa coi như hưởng ứng lời kêu gọi học tập của nhà nước, ngay lập tức anh ta viết một tờ giấy đề nhờ bên trường học giúp đỡ.

Tóm lại, Nha Nha là học trò nhỏ tuổi nhất vào học trong lớp, trở thành học sinh học tiểu học sớm nhất trong thôn Ngũ Liễu.

Ngày đến trường không tốt đẹp như trong tưởng tượng, những đứa bé vào thời đại này hoàn toàn không coi việc đi học là chuyện to tát gì, thầy giáo dạy gì đều rất dễ hiểu, thật sự khiến Nha Nha cảm thấy mình đang lãng phí tiền tài. Cho nên cô bé nhận rồi không có việc gì làm, bắt đầu lên kế hoạch kiếm tiền từ những đứa trẻ kia, nhưng cô bé dạo qua một vòng mới chợt phát hiện, mấy đứa bé thời đại này, hoặc là nói đứa nhỏ ở nông thôn vào thời đại này, chúng thật sự không có tiền để cho bé kiếm.

Bạn xem, trường học trong thôn bọn họ không lớn, giữa trưa không cần ở lại trường ăn cơm, cho nên điều đầu tiên không cần nhắc tới là đồ ăn, tiếp đến mấy đứa bé vào thời đại này đều chơi đánh bao cát, bắn bi, nhảy dây thừng. Tóm lại đồ vật đều là tự làm tự chơi, không ai tiêu tiền mua mấy thứ này, hơn nữa trong người bọn họ còn sạch hơn mặt bọn họ nữa, bé thật sự không hề kiếm được chút nào.

Ai, Nha Nha thực buồn bực, vì sao người khác trọng sinh xuyên qua có thể mua bán các loại, đến bé chỉ có thể ăn uống miễn phí? Anh trai còn nhỏ như vậy có thể đòi này đòi nọ với người ta, không lẽ do chỉ số thông minh của mình có vấn đề?

La Gia Tề không biết trong lòng bé buồn bực, nhưng cậu rất đặc ý, vì đề cao tính tích cực học tập của Nha Nha, mỗi ngày cậu trở về đều có khuông có dạng học hỏi chương trình học hôm nay của cô giáo nhỏ. Nhưng cậu không ngờ Nha Nha lại thông minh đến như vậy? Hôm đó học những gì chẳng những cô bé đều chỉ rõ, hơn nữa còn nói rất rõ ràng đâu ra đấy, ừm, Tiểu Nha Nha của cậu quả nhiên thông minh không lời nào tả nổi.

Cứ vậy, dưới tình trạng một đứa buồn bực, một đứa vui mừng mà bước sang năm mới, Nha Nha đi học sớm lại là người đạt thành tích cao nhất lớp, lên năm nhất. Nhìn anh trai cảm thành tích của mình tinh thần hưng phấn, đầu Nha Nha sắp muốn xuyên vào trong lòng đất, trời ạ! Bé là một sinh viên học chung với học sinh tiểu học, tham gia cuộc thi đã rất vất vả, cậu có cần phải hưng phấn như vậy không?

Dĩ nhiên La Gia Tề hưng phấn, Nha Nha nhà cậu mới lớn bao nhiêu? Nhỏ nhất lớp, thế nhưng kết quả kiểm tra lại đứng đầu lớp? Cậu hưng phấn đi kể với từng người trong đội, may là Nha Nha không biết, nếu bé biết anh mình tuyên truyền cho mình như vậy, nhất định xấu hổ không dám bước ra khỏi cửa luôn.

Lên năm nhất, Nha Nha phát hiện bạn học vốn rất vui vẻ với mình, thế nhưng giờ lại lẩn trốn bé rất xa, chẳng những như vậy, có khi còn chỉ trỏ mình, đây là làm sao vậy? Ngày thường quan hệ của bé với người khác không tệ, ai không hiểu gì bé đều giúp mọi người, hơn nữa bộ dạng bé xinh đẹp đáng yêu, rất nhiều bé trai đều thích nói chuyện với bé, sao giờ cả đám người đều trốn tránh bé?

Thầy giáo hô tan học, Nha Nha đeo túi sách lên lưng mình chuẩn bị về nhà, vừa bước ra cửa lớp học, thấy trước cửa lớp có thằng nhóc chỉ vào bé la lớn: “Ồ, đứa khác người ra rồi kìa, chính là nó đã khác chết mẹ nó, còn khác chết bà nó nữa, bây giờ nó còn nghênh ngang đến trường, chúng ta phải cách xa nó chút, mẹ mình nói nó hấp thụ tinh khí con người, đứng gần nó chúng ta sẽ bị nó hút cạn...” Tiếng la này làm những học sinh đang đứng gần Nha Nha sợ tới mức tất cả đều vù một cái chạy thật xa.

Có hai đứa là bạn học cùng lớp với Nha Nha, có thể là cảm thấy Nha Nha chung lớp với bọn họ, bạn cùng lớp bị đứa khác nói như vậy hơi không thích, lúc này la tên nhóc kia: “Thằng nhóc đáng chết cậu đừng nói bậy, gì mà khác chết người hút khô người chứ? Cậu đây là đang tuyên truyền tư tưởng chủ nghĩa phong kiến, nếu để thầy giáo nghe được nhất định sẽ mắng cậu đó.”

“Tư tưởng chủ nghĩa phong kiến gì chứ? Tớ chính là muốn tốt cho mọi người, mẹ mình nói mẹ nó là bị nó khác chết, sau đó bà nó cũng chết, bây giờ các cậu còn đứng gần nó như vậy không biết lúc nào các cậu gặp phải chuyện xui xẻo gì đó, tớ là muốn tốt cho các cậu, các cậu còn không cảm kích, chờ ngày các cậu gặp chuyện không may đừng có hối hận.” Giọng điệu của đứa nhỏ đúng lý hợp tình, làm bạn học của Nha Nha hơi sợ, chẳng lẽ tên này nói thật, nhưng bọn họ cùng nhau lên năm nhất, rõ ràng không có chuyện gì cả?

Nha Nha buồn bực, sao lại có việc này? Đây là con nhà ai, đã vậy còn quá thiếu đạo đức? Không đúng, mẹ của đứa bé này có vấn đề, không có việc gì sao lại nói với đứa bé điều này? Có điều nghĩ đến người trong thôn thật sự để ý chuyện này, bé chỉ có thể bắt đầu dĩ thời dài, ai bảo mệnh mình không tốt chứ, vừa vận xuyên tới bà và mẹ đều không còn? Bé biết, bây giờ không phải là thời điểm mình nên yếu đuối, nếu thật bị ức hiếp, sau này đừng mong được dễ chịu.

Bé ngẩng đầu nhìn tên nhóc còn la hét ở cửa kia, tiếng nói trong vắt bảo: “Đã là năm nào rồi, sao nhà các cậu còn tin chuyện này? Vốn thân thể mẹ mình không tốt, bà mình tuổi đã lớn, cả hai qua đời mình còn chưa hết thương tâm đâu, sao đổ lỗi cho mình? Mình sống chung với anh mình đã nhiều năm, sức khỏe anh ấy khỏe mạnh khác gì người khác đâu? Mình học cùng với thầy giáo và bạn học đã được một năm, trong lớp có ai xảy ra chuyện không may gì đâu? Cậu la to như vậy, nếu vào mấy năm trước, cậu đây là tuyên truyền phong kiến mê tín, giả thần giả quỷ, nếu hồng vệ binh (1) biết, đầu tiên kéo cậu và mẹ cậu ra ngoài phê đấu, xem cậu còn dám nói bậy về người khác không?”

(1) Hồng Vệ Binh hay là vệ binh đỏ (Trung văn giản thể: 红卫兵; Trung văn phồn thể: 紅衛兵; bính âm: Hóng Wèibīng, chiến sĩ bảo vệ đỏ) là các thanh thiếu niên Trung Quốc được giáo dục tôn sùng chủ nghĩa Marx-Lenin và tư tưởng Mao Trạch Đông, bị Tử nhân bang và Mao Trạch Đông sử dụng để thanh trừng bè phái, xúc phạm, đấu tố, tra tấn, phá hoại và cướp đoạt tài sản, nhà cửa, bức tử, giết hại những cán bộ, đảng viên, tướng lĩnh và người dân tỏ ra thiếu tin tưởng hoặc bất đồng chính kiến với Mao Trạch Đông và phe trung thành với ông ta trong Đảng Cộng sản Trung Quốc. Nạn nhân của các Hồng vệ binh bao gồm cả các lãnh đạo cao cấp trong Đảng Cộng sản Trung Quốc và Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. [Link](#)

Đứa bé này có thể đã nghe cha mẹ nhắc tới phê đấu đáng sợ thế nào, vừa nghe lời này dường như có chút khiếp đảm, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Dù mày nói thế nào, người ở gần mày đều không có kết cục tốt.” Nói xong, quay đầu chạy nhanh như chớp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tuy tạm thời bé dùng lời lẽ danh thép đánh bại đứa nhỏ không biết chừng mực kia, nhưng Nha Nha biết nếu việc đã truyền ra thì nhất định sẽ không kết thúc đơn giản như vậy, e là sau này mình phải sống những ngày ai thấy đều bỏ chạy. Quả thật những ngày về sau, tuy bạn học trong lớp không nói lời gì quá đáng với bé, nhưng tất cả đều âm thầm trốn tránh Nha Nha. Những bạn học ở lớp khác thì càng không cần phải nói, vừa nhìn thấy bé đều đi đường vòng, đó là lý do vì sao tuy bé có vẻ ngoài trẻ con nhưng trong lòng có trái tim mạnh mẽ của người lớn, nếu bé thật sự là một đứa con nít thì bé sớm đã đi về nhà khóc nhè rồi.

Vào lúc bé cho rằng cuộc sống tiểu học của mình sẽ đau buồn giống như bà ngoại sau khi rời khỏi nhà cậu, thì việc này bị La Gia Tề phát hiện.

La Gia Tề rất ít khi đến đón Nha Nha về nhà, bởi vì cậu về nhà còn trẻ hơn cả Nha Nha, nếu có ngày nào đó về sớm đều thừa dịp trời còn sớm lên núi tìm chút đồ ăn hoặc kiếm chút củi đốt. Nhưng hôm nay không giống với mọi hôm, vì hôm nay là sinh nhật của Nha Nha, trước đó cậu không nói gì với bé vì cậu muốn khi bé nhìn thấy cậu đi đón bé thì sẽ bất ngờ, nhưng cậu không ngờ rằng cái dành cho cậu lại là sự kinh hãi?

“Nha Nha là đồ yêu tinh hại người, Nha Nha là đồ yêu tinh hại người, khác chết bà, khác chết mẹ, mày chính là yêu tinh hại người...” Nhìn thẳng nhóc thúi vênh vào kia nhảy lên chặn trước mặt Nha Nha la hét không ngừng, La Gia Tề tức đến sắp bẻ phổi. Cậu thầm giận bản thân vì đã không quan tâm em gái, sao cậu lại không nghĩ nên đến quan sát xem cuộc sống ở trường của bé thế nào? Nếu cậu sớm đến hơn thì sao em ấy lại bị ức hiếp như vậy?

Nghĩ đến mỗi ngày con bé ở trong trường đều uất ức lén lút khóc, tối về nhà sợ cậu lo lắng nên miễn cưỡng cười, tim La Gia Tề càng đau.

Cả đầu cậu bốc hỏa cất bước đi qua, túm lấy cổ áo thằng nhóc thúi kia, trực tiếp xách cả người nó lên, hai mắt cậu híp lại, găng giọng nói: “Thằng nhóc, mày nói rõ cho tao nghe coi, ai là đồ yêu tinh hại người?”

Nha Nha vừa thấy anh trai đến, không hề thấy sung sướng, chỉ lo lắng, bé biết rõ La Gia Tề rất thương yêu mình, giờ cậu tận mắt thấy mình bị ủy khuất, sao chịu để yên cho được? Vừa nhìn đã biết thằng nhóc thúi này ở nhà chính là tiểu bá vương, người lớn trong nhà có thể nuông chiều nó thành như vậy thì họ cũng không phải người biết phân rõ phải trái gì, nếu La Gia Tề thật sự đánh bị thương thằng nhóc này, người lớn trong nhà kia có tha cho anh ấy không?

Nghĩ vậy, cô bé lại ghét thằng nhóc ngu ngốc này, sao hôm nay nó lại bị động kinh chứ? Từ cái lần bé hù dọa đã mấy ngày thằng nhóc này không có tới gây chuyện, không biết hôm nay bị gì kích thích chạy đến? Tan học bé vừa bước ra cổng trường, nó đã vây lấy bé vừa nói vừa la lớn, vốn bé rất tức giận, nhưng khi bé nhìn thấy bộ dạng nhảy tung tung quá trẻ con của nó, bé không thể nổi giận được. Thằng nhóc này còn quá trẻ con, nếu bé làm giống nó quả thật rất xấu hổ, bé đang chuẩn bị tốt tinh thần hù dọa đối phương lần nữa, anh trai lại xuất hiện. Nếu sớm biết anh đến, bé đã đuổi thằng nhóc này đi rồi, dù sao mình ra tay tốt hơn anh ra tay nhiều.

“Anh, anh là ai? Anh nhanh thả tôi xuống?” Hồ Tử bị xách lên vùng vẫy hai lần đều không thoát được, nó thấy chân đã cách mặt đất thì trong lòng sợ hãi. Từ nhỏ mẹ nó chưa từng đánh nó, chưa từng chịu loại động tác nguy hiểm này? Miệng nó cong lên đang muốn khóc.

“Nếu mày dám khóc, tao sẽ dìm đầu mày xuống dưới sông nhỏ ở đầu thôn để mày khóc cho đã.” Thằng nhóc phản ứng rất nhanh, nghe âm thanh lạnh như băng của đối phương, khoe miệng của Hồ Tử lập tức về vị trí cũ. Mẹ từng nói nếu như ngã xuống sông nhỏ sẽ bị chết đuối, nó không muốn chết, nó còn muốn về nhà.

“Nói, ai là yêu tinh hại người?” La Gia Tề nhìn thằng nhóc trước mặt, giọng điệu âm trầm nói.

“Anh, chúng ta về nhà thôi, cậu ta chỉ giỡn với em thôi, không có việc gì đâu, chúng ta về nhà.” Nha Nha căng thẳng lôi kéo tay của anh mình, cô bé rất sợ cậu buông lỏng tay ném tên nhóc này xuống đất, vậy khi rơi xuống rất nguy hiểm.

“Nha Nha đừng sợ, dù nhà chúng ta không có người lớn, anh đều không cho phép ai ức hiếp em đâu.” Tuy miệng an ủi em gái, nhưng ánh mắt La Gia Tề vẫn hung hăng trừng Hồ Tử, “Nói, ai là yêu tinh giết người?”

“Không phải em nói, thật sự không phải em, em sai rồi, lần sau em không dám nữa.” Ô, đối phương có phải hồng vệ binh tới bắt nó hay không, nó không muốn bị phê đầu, mẹ mau tới cứu con.

“Không phải mày nói? Mày nghĩ lỗi tại tao bị điếc chắc?” Nói rồi, La Gia Tề một tay nắm lấy hai chân nhỏ của đối phương, cho nó lộn ngược, làm như muốn ném nó xuống, “Nói, ai dạy cho mày? Ai nói như vậy với mày? Hôm nay mày không nói cho rõ, tao ném mày xuống sông cho cá ăn.” Cậu là chàng trai cao lớn mười hai mười ba tuổi, biện pháp để dạy bảo Hồ Tử vừa mới bảy tuổi không ít, với lại bình thường cậu hay làm việc nên có rất nhiều sức lực, còn chỉ Hồ Tử ở nhà làm bảo bối, còn không phải để cậu muốn làm gì thì làm đó sao?

“Cậu thiếu niên này, cậu đang làm gì thế? Mau thả học sinh của tôi xuống.” Một thầy giáo trẻ gầy yếu thấy có chuyện không ổn, vội vàng chạy tới muốn ngăn cản La Gia Tề để cứu Hồ Tử.

“Câm miệng! Lúc thằng nhóc này nhảy nhót ức hiếp em gái tôi sao ông mặc kệ? Bây giờ lại ra làm người tốt? Nếu trường các ông không dạy nổi học sinh, vậy tôi sẽ giúp các người dạy dỗ, nhanh tránh sang một bên cho tôi, nếu còn tiến lên nữa, có lẽ tôi không cần thận trọng tay một cái là đầu thằng nhóc này nở hoa.” Bây giờ có là ai La Gia Tề cũng mặc kệ, hôm nay không lùi ra được kẻ bịa đặt kia, dù có là Thiên vương lão tử (1) đến cậu đều không nể mặt.

(1) Từ này có xuất xứ từ màn một “Ngũ Khuê Kiêu”, ý chỉ người có quyền lực rất lớn, địa vị cao quý. [Link](#)

Kỳ thật La Gia Tề biết với khoảng cách này nếu thật sự rơi xuống thì đầu của Hồ Tử cũng không đến mức nở hoa. Nhưng bình thường ông thầy này chưa từng gặp qua trường hợp như thế, nên khi nghe giọng nói âm trầm và ánh mắt như ác lang kia của cậu, trong nhất thời thật sự đứng im không dám nhúc nhích.

“Anh, anh thả cậu ta xuống, chúng ta về nhà thôi, em không bị ủy khuất gì hết.” Nha Nha muốn khóc, trời ạ! Vào thời đại này còn chưa có luật bảo vệ người chưa thành niên đâu? Anh ấy chưa đầy mười bốn tuổi, nếu anh ấy thật sự gây ra chuyện gì có khi nào bị người ta bắt hay không?

“Nha Nha tránh qua một bên.” La Gia Tề bị thầy giáo ở trường cản lại, con giận trong lòng bốc lên, cánh tay cậu vừa động một cái Hồ Tử đã sợ hu hu khóc lớn, cậu lạnh lùng nói, “Nói, rốt cuộc là ai dạy mày nói? Còn nữa đã có những ai từng nói việc này? Mày nói rõ ràng cho tao.” Thằng nhóc này còn nhỏ như vậy, nếu không ai dạy nó thì sao nó biết được chuyện của vài năm trước chứ? Rốt cuộc ai muốn hại Nha Nha nhà bọn họ, rốt cuộc là ai có xích mích với Nha Nha của cậu?

“Oa, đừng ném em, đừng ném em, em chưa muốn chết, là mẹ em dạy, mẹ em nói Nha Nha là đồ yêu tinh hại người, mẹ em nói nếu em đến trường nói như vậy, cậu ấy sẽ sợ em, bạn học ở trường sẽ phục em, đừng ném em, em thật không có muốn nói...” Vì bảo vệ mạng nhỏ, Hồ Tử hu hu khóc lớn không chút do dự bán đứng mẹ nó.

“Mẹ mày? Mẹ mày là ai? Nhà mày ở đâu?”

Lần này không chỉ La Gia Tề tức giận, đến cả ông thầy kia cũng nhàu mày. Ông không nghĩ đứa nhỏ này đang nói dối, nó đã bị dọa đến vậy sao còn dám nói dối nữa chứ? Mẹ gì mà lại dạy con mình nói như vậy chứ?

“Ồ... Mẹ em tên là Vu Thục Phân, nhà em là căn thứ bảy ở phía tây trong thôn, em nói hết rồi, anh thả em xuống đi...” Thăng nhóc khóc nước mắt nước mũi dính đầy cả mặt, trên trán mồ hôi lạnh cũng toát ra, cảm giác khi bị lộn ngược thật là khổ sở, nó sợ thật rồi.

“Vu Thục Phân?” Cậu biết người phụ nữ này, là vợ của Triệu Kiến Quốc trong đội, ngày thường bà ta rất thích ăn mặc trang điểm lộng lẫy, là một người khua môi múa mép (nói huyền thuyên) khắp nơi, không ngờ lần này lại khi dễ đến trên đầu Nha Nha? Nếu cậu cứ nhìn như vậy, chẳng phải về sau ai đều có thể giẫm đạp lên Nha Nha sao?

Cậu ném thăng nhóc đang khóc dữ dội kia xuống đất, thấy nó vẫn nằm sấp trên đất khóc, cậu hung dữ la nó một câu: “Đứng dậy cho tao, còn muốn tao đến kéo mày đứng lên có phải hay không?”

Hồ Từ sợ giật mình một cái, vội vàng lau nước mắt hoảng hốt bỏ chạy.

La Gia Tề chán ghét nhìn nước mũi của nó, nắm bờ vai kéo nó đi về phía tây của thôn.

“Anh, anh muốn làm gì?” Hồ Từ kinh hoàng la lớn, nó đều nói hết rồi, còn muốn vứt nó xuống sông sao?

“Làm gì? Đi tới nhà mày, tìm mẹ mày tính sổ.”

—— ta là đường ranh giới ——

Vu Thục Phân vo gạo bắt lên để nấu cơm tối, ả xoay người ngâm nga hát đi vào phòng, đứng trước gương hí hoáy với bộ tóc xoắn mới uốn mấy ngày hôm trước, đây chính là kiểu mới thịnh hành trong thành phố, trong thôn chưa thấy người phụ nữ nào uốn cả.

Đang cảm thấy thích thú, nghe một tiếng phịch từ ngoài truyền vào, làm ả sợ run một cái: Thăng nhóc tinh nghịch nhà nào dám nện cửa nhà ả? Muốn bị đánh đúng không?

Ả giận dữ mở cửa đi ra, khi nhìn thấy cảnh tượng trong sân lòng ả giật thót, bất chấp tất cả vội vàng chạy về phía đối phương: “Thăng nhóc chết tiết kia, mày làm gì đấy? Nhanh thả con tao ra? Hồ Từ đừng sợ, mẹ đến ngay, con đừng sợ.” Ả thấy đứa con bảo bối của ả bị một thanh niên cao lớn nắm vai kéo vào trong sân, quần áo trên người đều bung ra, con trai mình khóc sưng đỏ cả mắt, bộ dáng đầy uất ức nhìn ả, ả đau lòng muốn chết.

“Đau lòng? Đáng đời!” La Gia Tề dùng một tay túm lấy Hồ Từ đang khóc mớ mớ màng màng ra sau, muốn đoạt lại con trai đơn giản như vậy? Không có cửa đâu.

“Thăng nhóc chết tiết, mày nhanh thả con tao ra, nếu mày làm Hồ từ nhà tao sợ tao sẽ không để yên cho mày đâu.” Vì con trai Vu Thục Phân không để ý đến việc phải giữ hình tượng, vội vàng tiến lên muốn đoạt lại con trai, lại bị một tay của La Gia Tề đẩy ra, “Không để yên cho tôi? Loại đàn bà khua môi múa mép nói bậy bạ như bà, hôm nay tôi sẽ không để yên cho bà đâu.” Nói xong, cậu ném Hồ Từ khóc sụt sùi lên người đối phương, xoay người cầm lấy cái xèng trong sân.

“Con trai, con sao rồi?” Vu Thục Phân mới vừa ôm con trai vào trong lòng, lại thấy đối phương cầm xèng? Lúc này ả cảm thấy sợ rồi, ả nhanh chóng kéo con trai ra sau, căng cổ họng la lớn, “Mày định làm gì thế? Thăng nhóc thôi, mày muốn làm gì?” Đó là xèng, chém vào người có thể lấy mạng đó.

“Tôi muốn làm gì hả? Tôi trút giận thay em gái mình, tôi muốn cắt đầu lưỡi của đám người thích nói huyền thuyên, bịa đặt chuyện người khác như hai mẹ con bà xuống, tôi muốn các người không thể nói được lời nào nữa.” Nói xong, La Gia Tề giơ cái xèng trong tay lên chém về phía hai người.

“Ah ——” Vu Thục Phân sợ đến nỗi chân mềm nhũn muốn chạy cũng không chạy nổi, kéo con trai ôm vào lòng, chỉ cố gắng hét to.

La Gia Tề giơ cây xèng lên trời, bỏ xuống cái chậu bên cạnh, đục —— rắc rắc rắc, đất ở trong chậu rai đầy cả mặt đất.

Ngay lúc Vu Thục Phân hơi thấy yên tâm, giọng nói chưa ổn định lại, cậu lại bỏ xuống thêm lần nữa.

“Ah ——” Vu Thục Phân ôm con trai tiếp tục gào.

Lần này cậu bỏ xuống chém lên hai cái lồng gà, thấy mình được tự do, hai con gà cùng với đồng lông gà vui vẻ bay loạn ở trong sân.

Lúc Nha Nha chạy tới thấy anh đã vùng lên xèng, bé bị dọa đến tay chân lạnh ngắt, muốn lên tiếng ngăn cản đều không kịp, cứ như vậy nhìn anh bỏ qua hai mẹ con đang ôm đầu thét chói tai chém xuống cái chậu, trong lòng bé coi như thờ phào nhẹ nhõm: Cũng may anh còn chưa mất lý trí, thấy cậu lại bỏ xuống chém nát cái lồng gà, bé biết anh đang khống chế tâm tình mình để không làm ai bị thương, tâm luôn treo trên ngực cuối cùng cũng hạ xuống.

Trong sân, Vu Thục Phân ôm con trai gào liên tục, La Gia Tề cầm xèng vùng lên, hướng đông một cái, hướng tây một cái, nện bẽ hết tất cả đồ vật trong nhà. Cậu không ngu, việc này lớn có thể lớn mà nhỏ cũng có thể nhỏ, nện bẽ đồ đạc, hù dọa bọn họ một chút, nhiều lần là bị xử phạt, quá lần thì bồi thường chút đồ, xem coi ai chịu thiệt. Chỉ có vậy sau này những người trong thôn nếu muốn bắt nạt Nha Nha, trước tiên họ phải cân nhắc một chút xem có thể chịu nổi bị cậu nện bừa hay không, nhưng nếu thật chém vào người chuyện này sẽ thành chuyện lớn rồi, mình có bị bắt cũng không đáng gì, chỉ là sau này Nha Nha sẽ ra sao đây? Ai chăm sóc em ấy? Cho dù có người thay cậu chăm sóc thì cậu vẫn lo lắng, đó là nàng dâu tương lai của cậu đấy, nếu người khác chăm sóc rồi thành vợ người ta luôn thì làm sao bây giờ? Cho nên nói, đầu cậu rất tỉnh táo.

Đang chém hăng hái thì nghe một tiếng gào to phẫn nộ ở cửa: “La Gia Tề, cậu đến nhà tôi quậy gì đấy? Tôi làm gì có lỗi với cậu chứ?”

Triệu Kiến Quốc còn chưa về tới nhà thì đã nghe có người kinh hoàng nói cho anh ta biết, có thăng nhóc tới nhà anh ta cầm xèng chém xung quanh. Anh

ta khiếp sợ nhanh chóng chạy về nhà, thấy vợ ôm con trai run rẩy đứng trong sân, lại thấy La Gia Tề phát điên chém xung quanh nhà mình, trong lòng anh ta vừa tức giận vừa đau lòng, lúc này anh ta phần nộ hết to một tiếng, đoán chừng cả đời này anh ta chưa từng nói lớn tiếng như vậy.

Nghe tiếng la của Triệu Kiến Quốc, La Gia Tề làm như không biết bỏ xềng xuống, sau đó thấy anh ta bỗng nhiên bình tĩnh nói: “Thì ra đây là nhà chú? Hóa ra người luôn khi dễ chúng tôi, bây giờ còn dám cười lên đầu lên cổ chúng tôi chính là vợ và con trai chú? Triệu Kiến Quốc, chú còn không biết ngượng hời tôi? Tôi còn muốn hỏi chú, La Gia Tề tôi đã làm gì có lỗi với chú? Có chuyện gì chú cứ nói với tôi, có gì bất mãn chú cứ nói với tôi, sao chú có thể nhẫn tâm để con trai chú tới trường bắt nạt Nha Nha em gái của tôi chứ? Từ nhỏ em ấy không cha không mẹ đã đủ đáng thương, sao chú lại tàn nhẫn như vậy?” Nói đến đây, mắt La Gia Tề đã đỏ hết lên. Nha Nha nhà bọn họ dễ bắt nạt vậy sao? Hai người bọn họ vượt qua bao khó khăn mới sống đến hôm nay dễ dàng lắm sao?

Bắt nạt Nha Nha? Trong lòng Triệu Kiến Quốc kinh ngạc, anh ta biết chuyện hôm nay còn có nội tình, nhìn thấy đồng đồ nát trong nhà, lại nhìn vợ và con trai đang khóc, không ngừng phần nộ và đau lòng, anh ta chỉ vào mũi của đối phương hỏi: “Thằng nhóc cậu nói rõ cho tôi, ai bắt nạt Nha Nha nhà cậu hả? Ai cười lên đầu lên cổ các người hả? La Gia Tề, đừng nghĩ cậu là trẻ con, nếu hôm nay cậu không nói rõ việc này chúng tôi không để yên đâu.” Thật sự nghĩ Triệu Kiến Quốc anh ta sẽ không nổi giận đúng không?

Thấy chồng trở về, Vu Thục Phân ôm con nhào vào trong lòng chồng, khóc lớn nói: “Kiến Quốc, anh đã về rồi, hai mẹ con chúng em sắp bị người chém chết rồi.”

“Được rồi, đừng khóc nữa, nếu thật là lỗi của hai người, tôi cũng không tha cho cả hai.” Tuy rằng hung hăng quát La Gia Tề, nhưng anh ta biết đứa nhỏ này không phải là người không biết đạo lý, không chỉ biết đạo lý còn rất hiểu chuyện, ngày hôm nay giận đến như vậy? Anh ta hy vọng không phải do hai mẹ con này làm chuyện hồ đồ gì?

“Anh, chúng ta về nhà đi, dù sao em bị chặn ở cửa mắng chửi đã không phải lần một lần hai, nhưng hai chúng ta đều không có cha, không ai chăm sóc, chúng ta về nhà đi.” La Gia Tề vừa muốn nói chuyện, Tiểu Nha Nha đã chạy vào ôm cậu khóc lớn.

Triệu Kiến Quốc vừa nghe: Cái gì? Chặn ở cửa mắng chửi đã không phải lần một lần hai? Hai chúng ta đều không có cha? Đây là có chuyện gì?

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? La Gia Tề, thầy giáo đến đội sản xuất bảo tôi đến đây, câu gây ra chuyện gì nữa rồi?” Đội trưởng Triệu còn chưa kịp tan tầm đã bị thầy giáo ở trường học chạy tới tố cáo. Nghe thấy việc làm của La Gia Tề, còn nghe được sau cùng cậu còn kéo cháu trai đi mất? Anh ta vội vàng đạp xe chạy tới nhà Triệu Kiến Quốc, thấy trong sân một mảnh bừa bộn anh ta cũng tức giận không ít, lại nhìn hai bên đều có người khóc, đầu thấy đau từng trận. Tính cách của người em dâu này anh ta có nghe qua, nếu hai đứa trẻ thật sự chịu thiệt, về mặt này Kiến Quốc đúng là xử lý không tốt.

“Được rồi được rồi, muốn làm trò cười cho người ta xem hả? Có việc gì vào nhà nói chuyện, đừng để người ta chê cười.” Đội trưởng Triệu quyết định vào nhà tiếp tục nghe hai bên kiện cáo, anh ta không phải thẳng đường phá án, đâu cần người đứng ngoài quan sát chứ?

Vòng qua một đồng đồ nát, mấy người vào phòng, ngồi vào trên giường, đội trưởng Triệu bắt đầu hỏi: “Nói đi, đến cùng xảy ra chuyện gì? Việc này âm ỉ oang động cả làng, La Gia Tề, ngày mai cậu sẽ thành người nổi tiếng rồi.” Thằng nhóc cầm xềng chém tan nát nhà người ta, đây là có chuyện gì?

“Anh cả, anh phải làm chủ cho bọn em, thằng nhóc thúi này nó muốn chém chết hai mẹ con bọn em, anh nhìn Hồ tử nhà chúng em đã sợ đến vậy rồi, nếu sợ quá bị ám ảnh tâm lý thì sao, nó là con cháu nhà họ Triệu anh đó.” Vu Thục Phân muốn tiên hạ thủ vi cường (2), che mặt bắt đầu khóc.

(2) Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm được lợi thế

“Được rồi em chờ đó đi, anh cả vẫn chưa hỏi em, nói lung ta lung tung gì chứ.” Triệu Kiến Quốc tức giận cắt ngang tiếng khóc lóc kể lể của vợ, nếu La Gia Tề muốn chém chết hai người bọn họ còn đợi tới giờ sao? Hơn nữa, bây giờ là đội trưởng đang hỏi, nói con cháu nhà họ Triệu gì chứ?

Thấy con trai vẫn không ngừng nức nộ, anh ta cầm khăn lau mặt cho con trai, cho đến giờ thằng bé đều chưa từng khóc lóc với mình, có lẽ thật sự bị dọa sợ rồi.

Thấy ánh mắt đội trưởng Triệu nhìn mình, La Gia Tề vẫn không nói gì, Nha Nha chôn mặt vào trong ngực anh trai gào khóc: “Anh, anh đừng nói nữa, hôm nay anh nói, lần sau nó còn chặn em lại mắng càng độc ác hơn, anh, em sợ, cùng lắm sau này em không đi học nữa, em sẽ ngoan ngoãn ở nhà, không bao giờ ra ngoài nữa.”

La Gia Tề nghe tiếng khóc oan ức của em gái, mũi chua xót, nước mắt suýt nữa rơi xuống, cậu ôm chặt cơ thể nhỏ bé của Nha Nha an ủi: “Nha Nha ngoan, không sợ, là anh không có bản lĩnh, là anh để em chịu ủy khuất.” Nếu cậu có bản lĩnh, sao có thể để cho em gái bị người ta chặn ở cửa trường học mắng như vậy?

“Anh, không phải lỗi của anh, là em không có cha, lại hại chết mẹ. . .” Nói, Nha Nha khóc càng đáng thương.

Đội trưởng Triệu nghe như thế, con tức vừa dâng lên đã tiêu tan hơn phân nửa, tuy không biết rốt cuộc vợ Triệu Kiến Quốc và Hồ Tử đã làm gì, nhưng dễ nhận thấy cô nhóc này bị ủy khuất, bằng không thằng nhóc La Gia Tề này đã không tức giận đến vậy?

Ôn định tâm tình một chút, anh ta mở miệng nói: “Nha Nha đừng khóc, có uất ức gì đội trưởng sẽ giải quyết cho cháu, nhưng sau này không thể học anh cháu cầm xềng chém người đấy?” Nhìn đồng đồ nát bên ngoài, đội trưởng Triệu lại muốn bốc hỏa.

“Không, không có oan ức, là lỗi của cháu, là cháu hại chết mẹ, là cháu khác chết bà, cháu là yêu tinh hại người, cháu là bại hoại chuyên hút máu con người, ai đụng vào cháu đều xui xẻo, đều sẽ bị cháu khác chết, bọn họ mắng đều đúng. Cháu không trách thầy giáo và bạn học không quan tâm tới cháu, ở gần cháu đều sẽ gặp nguy hiểm, anh, anh tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì, muốn chết thì để cho em chết đi, đều là lỗi của em. . .” Nha Nha thút tha thút

thất nói, cuối cùng nhào vào trong lòng anh khóc không thành tiếng.

Yêu tinh hại người? Thứ bại hoại hút máu con người? Bọn họ đều mắng bé? Thầy giáo và bạn học đều không quan tâm tới bé? Đội trưởng Triệu nhanh chóng nhủ mảy, đây là nói bậy nói bạ gì chứ: “Ai nói vậy, giờ đã là năm nào rồi, sao còn có tư tưởng phong kiến như vậy? Còn nói một đứa bé như vậy nữa chứ?” Một đứa nhỏ lớn như vậy ở bên ngoài bị xa lánh, trong lòng đứa nhỏ sẽ bị tổn thương đến đâu? Chưa từng nghe cô bé nói không muốn đi học? Anh ta còn nhớ vài ngày trước, La Gia Tề hưng phấn khoe khoang, nói cô bé này học cực giỏi. Một hạt giống tốt như vậy không thể bị hủy hoại, nếu như nói năm đó còn có người tin lời đồn đãi kia, thì giờ căn bản không còn ai tin nữa, không thấy vóc dáng cao lớn rắn chắc của La Gia Tề sao? Ngay cả thân thể của đôi vợ chồng già nhà họ Vương còn khỏe mạnh gấp bội, sao có thể nói cô bé hại người?

Thấy Nha Nha ừ ừ khuất nói không ra lời, rốt cuộc La Gia Tề tìm được chỗ xen vào, cậu lạnh lùng nhìn Triệu Kiến Quốc nói: “Tôi cũng muốn biết, tôi đắc tội gì chứ, mỗi lần gặp nhau tôi đều gọi ông một tiếng chú Triệu, sao chú có thể để vợ mình dạy con mình nói lời này? Còn chặn tôi cửa mắng Nha Nha? Hôm nay là tôi nhìn thấy, nếu tôi không tới và nhìn thấy? Nha Nha nhát gan vậy, chờ con bé bị các người bức chết mới cam tâm sao?” Nói xong câu cuối, nước mắt rốt cuộc không nhịn được chảy xuống, cậu chỉ có một người thân này thôi. Nghe nói lúc trước nhiều người bị phê đầu, rất nhiều người đều sửa lại án xử sai được thả về nhà, nhưng bây giờ không có chút tin tức nào của người nhà cậu, nếu Nha Nha xảy ra chuyện không hay gì, cậu phải làm sao bây giờ?

“Sao chú có thể để cho Hồ Tử nói lời này? La Gia Tề cậu đừng ngậm máu phun người?” Anh ta vẫn luôn chiều cổ tên nhóc này không phải là vì muốn chiều cổ Nha Nha? Sao có thể hại cô bé?

“Không phải chứ? Chú hỏi con trai ngoan của mình xem, là ai dạy cho nó nói, là ai bảo nó mắng? Chính nó nói là do mẹ nó nói cho nó biết chỉ cần đến trường học nói lời này, Nha Nha sẽ sợ nó, bạn học trong trường học đều phục nó, nó là đứa nhỏ không hiểu chuyện, vậy vợ của chú cũng không hiểu chuyện sao? Chú cũng không hiểu sao?” Ánh mắt La Gia Tề như con dao nhỏ phóng về phía ba người nhà họ Triệu, hôm nay nếu đối phương không chịu thua, sau này Nha Nha làm sao bây giờ?

Đội trưởng Triệu và Triệu Kiến Quốc đều sững sờ, sau đó nhìn sang Hồ Tử, “Nói, có phải còn nói những lời này, là do mẹ con dạy con phải không?” Trong lòng Triệu Kiến Quốc không ngừng trầm xuống, nếu đối phương nói thật, vậy vì sao Vu Thục Phân phải làm thế? Thật sự chỉ vì lời đồn không hay kia của Nha Nha sao?

Hồ tử vừa mới hoảng sợ quá độ, ba nó lại nghiêm khắc hỏi như vậy, lúc này vẫn còn hoang mang.

“Sao em có thể nói những lời này? Anh đừng nghe nó...”

Vu Thục Phân vừa muốn kêu oan, đã bị chồng quát cho nín lại: “Câm miệng!” Sau đó anh ta tiếp tục bình tĩnh trừng mắt nhìn Hồ Tử nói: “Nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Là ai dạy con?” Xem ra con mình nhất định từng nói qua lời này, nếu không ai dạy nó, sao nó lại biết việc này? Người đặt điều nói dối này rốt cuộc là ai?

“Dạ, là mẹ, mẹ nói nếu con nói như vậy nó sẽ sợ con, nghe lời con...” Ô, nó chỉ muốn đối phương nghe lời nó, nó chỉ cảm thấy khi mặt đối phương trừng mình rất vui. Rốt cuộc nó làm sai gì? Nó chỉ là nói mấy câu...

Triệu Kiến Quốc mặt đỏ bừng, không biết do tức giận hay trong lòng thấy xấu hổ? Anh ta là một người chính trực, trước đây thích Đoàn Ngọc Trân người nhà không đồng ý, anh ta không dám chủ động đi tìm đối phương, chỉ sợ cho đối phương hy vọng vô ích. Sau lại biết hai người không có khả năng theo ý cha mẹ bàn bạc cưới Vu Thục Phân, tuy không yêu cô ta nhưng anh ta luôn làm tròn trách nhiệm của người chồng, sau khi xong việc trong đội về nhà đều giúp nấu cơm chăm con. Biết vợ thích quần áo, anh ta không tiếc bỏ tiền ra mua, thậm chí dù thế nào vẫn là vợ anh ta, cô ta đã sinh con dưỡng cái chăm lo nhà cửa cho anh ta, anh ta đối xử tốt với cô ta là lẽ dĩ nhiên, nhưng anh ta không ngờ cô ả lại quá đáng như thế?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chương 34

Nghe cháu nói vậy sao đội trưởng Triệu còn không hiểu? Nhìn qua Vu Thục Phân đang muốn giải thích thì bị thằng em mình trừng mắt lại, anh ta bắt đầu quay qua dỗ Nha Nha đang ôm anh trai khóc nức nở: “Nha Nha ngoan đừng khóc nữa, chú Triệu nhất định mắng anh Hồ Tử để trút giận cho cháu, sau này nó không dám quấy rối cháu nữa đâu, chú Triệu sẽ lên trường nói chuyện với thầy giáo, nhất định không để cháu chịu thêm ủy khuất nào nữa, cháu đừng khóc nữa được không?” Khó trách Gia Tề giận đến thế, người lớn mà dẫn đầu việc ức hiếp một đứa nhỏ. Chuyện này không giống chuyện mấy đứa nhỏ cãi vã với nhau, lần này Vu Thục Phân thật sự hơi quá đáng.

“Nha Nha, cháu yên tâm, chú nhất định trông chừng thím và anh Hồ Tử cho thật tốt, sau này hai người bọn họ còn dám nói bậy một câu nào, chú sẽ cho cả hai nếm mùi vị sống tự lập là như thế nào.” Triệu Kiến Quốc cắn răng nói ra những lời này, nói xong câu cuối còn hưng hăng trừng mắt với Vu Thục Phân một cái. Anh ta phải dọa ả, ăn anh ta có thể chiều ả, uống anh ta có thể chiều ả, nhưng anh ta không cho phép ả dùng những thủ đoạn độc ác khi để một đứa nhỏ mới bảy tuổi? Đặc biệt đứa nhỏ này còn là con gái của Đoàn Ngọc Trân.

“Thật ă? Bọn họ sẽ không bắt nạt cháu nữa ă?” Bé thấy tình hình có chuyển biến tốt, khóc thút thít quay đầu nhìn về phía anh em nhà họ Triệu.

“Yên tâm, sẽ không có nữa, ai còn dám nhiều chuyện nữa chú sẽ đuổi người đó ra khỏi nhà họ Triệu.”

Giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi dọa Vu Thục Phân sợ đến rụt cổ lại, không dám nói thêm câu nào. Bình thường tính tình Triệu Kiến Quốc rất tốt, trong nhà có chỗ nào không sạch sẽ thì anh ta sẽ tự mình làm, không hề nổi giận với ă. Nhưng hôm nay ă cảm giác nếu ă còn dám ngụy biện, anh ta sẽ thật sự đuổi mình ra khỏi nhà họ Triệu. ă không muốn, ă rất yêu chồng, thích ngôi nhà này, cái con bé chết tiệt kia lúc khác trừng trị đều được, vì nó mà ă bị mất chồng con, ă sẽ hối hận chết mất.

Đội trưởng Triệu thấy bé ngừng khóc, anh ta ngẩng đầu lên nhìn La Gia Tề đang ôm Nha Nha kia, dùng giọng điệu nghiêm khắc la cậ: “Cháu đó, cháu có biết chuyện hôm nay ảnh hưởng lớn thế nào hay không? Dám ở trường học xách một đứa nhỏ lên, nếu thắng bé sợ hãi thì sao đây?”

“Em gái cháu không biết bị nó dọa bao nhiêu ngày, nó là con trai còn không bằng một đứa con gái sao?” La Gia Tề không dám tỏ ra ngang ngược, chỉ rừ mắt nhỏ giọng than thở.

“Cháu?” Đội trưởng Triệu hơi cứng lại, sau đó tức giận nói, “Cháu đã lớn như vậy còn ức hiếp một đứa nhỏ?” Anh ta nhìn cậ cao hơn Hồ Từ không chỉ hai cái đầu.

“Mẹ nó còn lớn hơn cháu nữa...”

“La-Gia-Tề, thái độ của cháu là sao hả?” Mặc dù câu nào của cậ nói đều đúng, nhưng mùi vị khi mỗi câu mình nói ra đều bị người ta đáp trả lại khó tránh khỏi khiến anh ta nổi trận lôi đình.

La Gia Tề rất tức thời cúi đầu xuống, dù sao lời nên nói đều đã nói, còn nhiều chuyện nữa đúng là sẽ chọc phải hợ sùng.

Thấy cậ im lặng, đội trưởng Triệu muốn mắng tiếp, nhưng nghĩ đến những lời đối phương vừa nói, anh ta cảm thấy không còn phát cậ nữa, chỉ phát tay coi như bỏ qua nói: “Được rồi được rồi, chú cho cháu biết, việc hôm nay còn chưa giải quyết xong đâu, chờ lên đội nhận phạt đi, cháu...”

“Chú ơi! Có phải anh cháu sẽ bị bắt hay không? Nếu anh cháu bị bắt, có thể bắt luôn cháu được không? Chỉ cần cháu được theo anh là tốt rồi, ở đâu đều được hết.” Bé lo lắng nhìn đội trưởng Triệu, bắt đầu thêm tiết mục khổ.

“Nha Nha, đừng lo lắng, chuyện không nghiêm trọng như thế đâu, việc này không thể trách anh cháu, anh cháu sẽ không sao đâu.” Triệu Kiến Quốc thấy đứa nhỏ này vì nghĩ chuyện này do lỗi của mình nên sợ tới mức khuôn mặt nhỏ trắng bệch, trong lòng anh ta thấy thật khó chịu. Trong lòng anh ta mẹ của Nha Nha đại diện cho thời gian tốt đẹp của mình. Anh ta một lòng muốn giúp đỡ chiếu cố đứa nhỏ này, không ngờ lại chiếu cố thành thế này?

Vu Thục Phân thấy vẻ mặt ôn hòa của chồng trong lòng càng hận, nếu không phải vì con đàn bà đề tiện kia sao anh ta có thể đối xử tốt với con bé đó như vậy?

“Thật ă?” Nha Nha quay đầu nhỏ về phía đội trưởng giả bộ vai người đáng thương, giả bộ bị oan ức, đúng là cực kỳ thích hợp.

“Cháu yên tâm, tuyệt đối không bắt anh cháu đâu.” Chỉ kiểm điểm bằng miệng và khó tránh không bị khấu trừ mấy tháng công điểm.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhìn bộ dáng đáng thương của cô bé, đội trưởng Triệu vẫn mềm lòng. Việc hôm nay tuy La Gia Tề có chút quá đáng, nhưng xác thật tâm tư của Vu Thục Phân quá ác độc, đều là người cùng thôn, mấy năm nay đã xảy ra việc gì trong lòng mọi người đều rõ ràng? Trước đây Kiến Quốc thích mẹ Nha Nha, nhưng người trong nhà không đồng ý, Vu Thục Phân nhiều lần tình cờ gặp gỡ mẹ Kiến Quốc, thím mình vừa ý cô gái này. Kiến Quốc biết không còn hi vọng với người trong lòng nên ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của mẹ, kết hôn với Vu Thục Phân. Chưa từng nghĩ tới chuyện đã nhiều năm vậy rồi ă còn nhớ rõ? Kiến Quốc không đối xử tốt với ă sao? Sao ă không biết chừng mực vậy? Tranh giành với người đã chết, ích gì chứ?

Triệu Kiến Quốc dạy lại vợ và con mình thế nào, hai anh em La Gia Tề không biết. Cậ nghe đội trưởng Triệu dạy bảo một hồi, vội vàng chạy ra khỏi đây.

Trên đường đi về nhà, thấy người xem náo nhiệt đều dần tản đi, Nha Nha nắm chặt tay anh nói: “Anh ă, em không chịu thiệt thòi gì hết, mấy bữa trước nó có mắng em một lần, bị em dọa chạy mất, hôm nay là lần thứ hai nó đến bắt nạt em nhưng anh đã đến rồi, thật sự em không có ủy khuất một lần nào cả.” Nếu không nói rõ, trong lòng anh không biết đang khó chịu thế nào đâu.

“Nha Nha, về sau có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết, tuy anh chưa lớn nhưng anh có nhiều cách hơn em, đừng có ngu ngốc chịu bị bắt nạt có biết không? Thà chúng ta dọa người khác, không thể để cho người ta dọa mình biết không, bằng không còn có nhiều người trong thôn này khi dễ em hơn.” Người khác nói gì cậ không thêm đề ý, chỉ cần em gái không bị thiệt thòi, người khác nhìn cậ thế nào cậ đều không quan tâm.

“Anh yên tâm, thằng nhóc kia chưa kịp khi dễ em đã bị em dọa cho chạy mất, vừa nãy em khóc thương tâm như vậy vì em sợ bọn họ bắt anh, có điều đội trưởng Triệu đã hứa với em sẽ không bắt anh, vậy thì không còn việc gì rồi.” Cô bé thấy anh bình yên vô sự thì cười rất vui vẻ.

La Gia Tề nhìn tâm tình bé tốt hơn, cậ cũng thả lỏng, nắm tay em gái từ từ đi về nhà, lúc nãy đập một hồi cậ đã tiêu hao không ít sức lực.

“Anh, thật ra em thấy thằng nhóc kia còn đáng thương hơn em, nó bị anh dọa đến ngất luôn rồi.” Nước mũi và nước mắt đầy mặt, thật đáng thương.

“Đáng đời, ai bảo nó khi dễ Nha Nha của anh, nó còn dám khi dễ em anh thật sự sẽ đánh nó...” Không đánh là vì nó không phải chủ mưu, còn dám phạm lần nữa? Không dễ buông tha vậy đâu.

“Anh, sao hôm nay anh nghĩ tới việc đến đón em?” Đứng lúc nhìn thấy việc này.

“Bé ngốc, hôm nay là sinh nhật của em mà em quên hả? Buổi sáng lúc ăn trứng gà còn không biết vì sao ăn?” Con bé mơ hồ này, sao không nghĩ vì sao sáng sớm lại ăn trứng gà?

“A, sinh nhật của em? Em quên mất, anh, anh còn nhớ sao? Anh tốt nhất...” Nha Nha bắt đầu làm nũng.

“Sao anh dám quên sinh nhật của em chứ? Đi thôi, anh dẫn em đi xem thứ tốt anh làm cho em...”

“Thứ tốt gì chứ?”

“Về nhà mới nói cho em...”

Hai anh em cười cười nói nói suốt đường, vui vẻ đi về nhà.

Ngày hôm sau, La Gia Tề nhận được thông báo xử phạt của đội, bởi vì hành động hôm qua của cậu tạo thành ảnh hưởng xấu nghiêm trọng. Cho nên cậu phải kiểm điểm bằng miệng, sau đó bị khấu trừ một tháng tiền công.

Nhận được kết quả này, cậu thầm thở phào nhẹ nhõm cũng may, một tháng tiền công, đập nhiều đồ như vậy cậu cứ nghĩ phải hơn nửa năm ấy. Cậu biết việc này là do công lao của đội trưởng Triệu, cậu cười hi hi nói cảm ơn với đội trưởng Triệu: “Đội trưởng Triệu, lần này thật sự là cảm ơn chú.”

“Thằng nhóc lần sau đừng mang phiền phức đến cho chú nữa là tốt rồi, nếu không phải thấy ngày thường cháu biểu hiện không tệ, bằng không lần này cháu có thể bị đuổi ra khỏi đội sản xuất rồi.” Đội trưởng Triệu nghiêm mặt, tiếp tục gõ La Gia Tề.

“Dạ, hôm qua cháu thật sự có chút quá trớn, chủ yếu do cháu thấy Nha Nha bị ức hiếp đáng thương như vậy, cháu không kiềm nén được. Chú yên tâm, sau này không ai ức hiếp Nha Nha nữa cháu nhất định không dám tái phạm, cháu hứa làm việc thật tốt, không để lão nhân gia ngài thất vọng đâu ạ.” La Gia Tề chân chó cười, còn ân cần cầm cây quạt quạt cho đối phương.

“Cháu hiểu được là tốt, còn nữa, đối với chú Kiến Quốc cháu không nên có suy nghĩ không tốt gì, cậu ấy chỉ muốn tốt cho Nha Nha thôi. Lúc trước cháu muốn vào đội sản xuất làm, cậu ấy là người đầu tiên giơ tay đồng ý, chuyện lần này cậu ấy không biết, nếu cậu ấy biết nhất định không để con mình làm ra chuyện này đâu.” Nhớ lại hôm qua em mình giận dữ, đội trưởng Triệu không nhịn được nói tốt cho em trai, sau này cả hai làm việc cùng nhau, nếu có bất kỳ ý đối địch nào thì không hay lắm.

“Vâng.” Đây rõ là giọng điệu ứng phó.

Thấy cậu không tin, đội trưởng Triệu tức giận trừng mắt cậu một cái, sau đó quan sát xung quanh, nhỏ giọng nói: “Lúc chú Triệu cháu còn trẻ, nhiều lần qua nhà họ Đoạn cầu hôn, nhưng mọi người trong nhà chú ấy không chấp nhận, cho nên chú ấy mới đối tốt với Nha Nha, cháu hiểu chưa?” Vì muốn sau này mọi việc đều êm đẹp, cả bí mật của em trai anh ta đều nói hết ra hết rồi.

“A!” La Gia Tề ngây người, thì ra còn có nội tình như vậy? Cậu nổi tính nhiều chuyện, kích động đến nỗi ngừng quạt, vội vàng đưa đầu qua nhỏ giọng hỏi, “Đội trưởng Triệu, sao người nhà chú Triệu không chấp nhận ạ? Vì sao lại cưới Vu Thục Phân? Nói thật, cháu thấy ánh mắt của chú Triệu rất tốt, nhưng sao người nhà chú ấy không chấp nhận?” Nhìn bộ dáng của Nha Nha thì biết, nhất định mẹ vợ tương lai đã mất kia trông rất đẹp, nhìn bà nội thì biết tính cách của con gái bà hẳn là không tệ, sao cả hai lại không thành được chứ?

“Đi đi đi, con nít con nôi hỏi việc này làm gì? Chú chỉ nói cho cháu biết, chú Triệu không hề muốn làm hại với các cháu, vậy nên sau này gặp mặt cháu đừng có mặt mày cau có với chú ấy, còn nữa chuyện này đừng có nói với ai, chỉ cháu biết là được rồi, nhanh đi làm việc đi.” Đội trưởng Triệu phát tay, đuổi La Gia Tề đang tò mò ra ngoài. Thằng nhóc này, sao anh ta có thời gian kể chuyện xưa cho cậu chứ?

“Ồ ồ?” La Gia Tề nhìn cửa phòng đóng chặt, nhìn lại cây quạt trong tay còn chưa bỏ lại chỗ cũ, nhún vai, cậu nhét cây quạt vào lưng quần của mình, vừa đi cậu vừa nghĩ tới tình cảm trước đây của đồng chí Triệu Kiến Quốc và gút mắc về mẹ vợ tương lai mất sớm kia. Cuối cùng cậu suy nghĩ cẩn thận, may là hai người không thành, nếu thành không biết hai người họ sinh ra có phải là Nha Nha hay không? Nếu không phải Nha Nha cậu phải làm gì đây? Ừm, không thành thì tốt, không thành thì tốt...

Ở bên này cậu nghĩ thông suốt mọi chuyện trong lòng cảm thấy thật thoải mái, còn bên Triệu Kiến Quốc lại không hề thoải mái gì. Chuyện tối qua anh ta đã phiền lòng lắm rồi, vậy mà hôm nay còn chạm mặt anh của Đoạn Ngọc Trân là Đoạn Vĩnh Quý.

Ban đầu anh ta có ấn tượng tốt về Đoạn Vĩnh Quý, cảm thấy nhân cách của người này không tệ, lúc Ngọc Trân bệnh hẳn chăm sóc cô rất tận tình. Nhưng sau này hẳn lại đuổi Nha Nha ra khỏi nhà, một chút thiện cảm trong lòng đã không còn, một đứa nhỏ thì ăn của họ bao nhiêu chứ? Cho dù có lời đồn không tốt, hẳn thân là cậu không thể đuổi đứa nhỏ ra khỏi nhà như vậy? Vì thế trong lòng anh ta rất xem thường Đoạn Vĩnh Quý, bình thường không có chuyện quan trọng thì đều ít quan tâm đối phương. Hôm nay vừa vào phòng làm việc thay quần áo thì thấy Đoạn Vĩnh Quý bước vào.

“Kiến Quốc, hôm qua trong nhà không có việc gì chứ?” Đoạn Vĩnh Quý hỏi lời này thật lòng, hẳn không sợ việc gì, chỉ sợ nhờ La Gia Tề đánh người ta có chuyện gì thì không ai nuôi Nha Nha, người làm cậu như hẳn sao nhần tâm chứ? Về phần đối phương có thể vì hẳn quan tâm mà trong lòng thấy khó chịu, hẳn không hề nghĩ tới.

“Không có việc gì, đều do Thục Phân lảm nhảm thôi, không biết giữ miệng kể cho Hồ Từ nghe chuyện kia, kết quả Hồ Từ vào trường nói bậy bạ, nếu không Gia Tề đã không tức giận đến thế.” Trong lòng Triệu Kiến Quốc đầy khó chịu nhưng mặt vẫn cười nói, nếu không anh ta có thể nói thế nào? Nói

với người ta vợ mình một bụng toan tính sao?

“Ai, phụ nữ đã gây chuyện đúng là không còn cách nào, nói thật, lúc trước nếu em dâu không ở bên nói bóng nói gió với chị dâu cậu chuyện Nha Nha, anh không chịu nổi chị dâu cậu suốt ngày cứ âm ỉ nên đã không đuổi Nha Nha ra khỏi nhà, giờ nghĩ lại anh cảm thấy thật có lỗi với đứa em gái đáng thương kia...” Đoạn Vĩnh Quý thấy mình và đối phương có tiếng nói chung không nhịn được tổ kho, mấy năm nay hẳn bị người trọng thôn chỉ trở còn không phải đều do Vu Thục Phân gây nên hay sao?

“Anh nói gì? Năm đó là do cô ta ở một bên nói bóng gió về Nha Nha với chị dâu sao? Là vợ của em Vu Thục Phân sao?” Triệu Kiến Quốc định bước đi thì dừng lại, không dám tin quay đầu nhìn Đoạn Vĩnh Quý, chẳng lẽ những năm này Nha Nha không nơi nương tựa đều bắt nguồn từ anh sao?

“Đúng vậy, chính là em dâu nói với chị dâu cậu? Nói Nha Nha khắc chết Trần Nhi, còn bắt đầu khắc mẹ anh nữa, trong nhà những chuyện xui xẻo cứ kéo đến. Anh còn nhớ, Thành Từ nhà anh bị người ta đánh, chị dâu cậu bị trật sống lưng, lãnh đạo muốn điều anh qua đội hai, kết quả nghe vợ cậu nói thế chị dâu cậu đã tin, anh bị chị dâu cậu nhào mãi nên đã đồng ý.” Nói cho cùng, hẳn cũng rất hối hận. Có điều bây giờ Nha Nha sống không tồi, nếu thật đưa về nhà thì không biết trong nhà còn âm ỉ thế nào nữa, thôi cứ để vậy đi.

Triệu Kiến Quốc tức giận cả người run rẩy, làm thế nào anh ta đều không thể tin được, hóa ra người đàn bà sống với mình nhiều năm qua lại ác độc như vậy? Hóa ra từ sớm ả đã bắt đầu hãm hại Nha Nha, vào lúc mình cảm thấy gia đình hạnh phúc, Tiểu Nha Nha lại vì anh ta mà không có nhà để về? Nghĩ đến vài năm này Nha Nha ở trong thôn bị người ta chỉ trở, nghĩ đến cô bé ủy khuất khóc kể lể, anh ta không nói lời nào xoay người đi ra ngoài.

“Này? Kiến Quốc, cậu còn chưa lấy công cụ đó.” Thấy đối phương quên cầm đồ làm việc, Đoạn Vĩnh Quý tốt bụng nhắc nhở đối phương.

Hắn thật sự không có ý xấu, chỉ cảm thấy cuối cùng đã có người biết chút nội tình nên hẳn có thể nói với đối phương. Vì trong lòng hắn những chuyện này đã là quá khứ, chút chuyện không đáng đó không thể ảnh hưởng đến cuộc sống của vợ chồng Triệu Kiến Quốc, huống chi còn là vì người ngoài?

Hắn là loại người qua loa, sao hiểu được trong lòng Triệu Kiến Quốc? Cả đời Triệu Kiến Quốc chưa từng làm chuyện trái với lương tâm, không ngờ đó là người duy nhất anh ta áy náy và muốn chiều cố nhất? Sao anh ta có thể yên tâm thoải mái xem như chưa có chuyện gì xảy ra?

Nghe Đoạn Vĩnh Quý gọi, Triệu Kiến Quốc dừng bước, quay đầu nhìn đối phương sắc mặt không đổi nói: “Anh nói chuyện khi đó bị điều sang đội hai, tôi nhớ rồi, khi đó quân sự đội hai bị điều đi. Trong đội thiếu quân sự, lãnh đạo thấy nhà anh khó khăn, anh phải chăm lo cho cô nhi quả phụ nên muốn điều anh qua đội hai làm quân sự. Sau đó thấy cô nhi quả phụ trong nhà anh đều dọn ra ngoài, việc này thay đổi thành người khác, đó là chuyện tốt.” Nói xong, anh ta xoay người rời đi. (Đáng đời nhá, hối hận muộn rồi ^.^)

Chỉ vì lời đồn khắc người hẳn đã tham sống sợ chết đuổi cháu gái ra khỏi nhà, càng thấy anh ta thấy trơ trẽn.

Gi? Cho hẳn qua đội hai làm quân sự? Vậy là thăng chức cho anh hả?

Đoạn Vĩnh Quý vỗ mạnh đùi một cái, không nhịn được mắng: “Chu Tiểu Mẫn, cô là người vợ ngu dốt, cô hại tôi...”

Khỏi phải nói trong lòng hắn đang rất hối hận. Chúng ta nói đến Triệu Kiến Quốc, anh ta cần răng, tay nắm chặt lại thành quyền nhanh chân đi về nhà.

“Kiến Quốc, đang trong giờ làm cậu muốn đi đâu thế?” Bác Lý ở cửa lớn kinh ngạc khi thấy sắc mặt khác thường của Triệu Kiến Quốc, bình thường chàng thanh niên này tính tình rất tốt, thấy ai đều chủ động cười chào hỏi, hôm nay bị làm sao vậy? Chẳng lẽ? Là chuyện của đứa nhỏ La Gia Tề kia?

“Bác Lý, bác giúp cháu xin nghỉ một ngày, cháu có việc về nhà trước.” Nói xong, Triệu Kiến Quốc bước qua cửa lớn.

“Này, Kiến Quốc?” Bác Lý gọi hai tiếng không gọi người lại được. Nghĩ lại thấy việc này không đúng lắm, vẫn nên nói một tiếng với đội trưởng Triệu thì tốt hơn, người luôn có tính tình tốt mà tức giận thành như vậy, chắc là xảy ra chuyện lớn gì rồi?

Vu Thục Phân chưa chải đầu, chưa rửa mặt dựa vào trên giường. ả đang tính toán xem làm sao để trút con giận này lên hai đứa nhóc chết tiệt kia, có điều lần này không thể để con mình ra mặt. Tối qua khi ngủ, báo bối của ả khóc tỉnh giấc vài lần, người làm mẹ này rất đau lòng, con trai vì hai đứa nhóc kia mà sợ như vậy, không thể tha thứ được.

Đang suy nghĩ, nghe âm thanh mở cửa, ả đứng lên muốn nhìn xem là ai đến? Còn chưa đi ra ngoài thì thấy sắc mặt chồng không đối đầu cửa vào.

“Kiến Quốc? Sao anh lại trở về thế?” Chồng mình chưa bao giờ bỏ bê công việc, sao hôm nay lại trở về lúc này?

Triệu Kiến Quốc không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn ả tóc tai bù xù, khoác áo ngoài lên tiếng chất vấn: “Năm đó, chính cô là người nói với Chu Tiểu Mẫn Nha Nha khắc người khác đúng không?”

Trong lòng Vu Thục Phân giật mình một cái, sau đó ả chết không thừa nhận nói: “Ai nói thế? Làm sao là em được? Có phải Chu Tiểu Mẫn nói với anh không? Anh đừng có tin loại đàn bà như cô ta? Anh không thấy đức hạnh của cô ta đâu? Cả mẹ chồng còn đuổi ra ngoài, lời của người như thế sao anh... A...” Thấy ả nói dối như vậy Triệu Kiến Quốc gơ tay tát ả một cái.

ả chặt vật lấy tay che mặt lại, không thể tin nhìn chồng mình: “Anh đánh tôi?” Triệu Kiến Quốc chưa từng động tới một ngón tay của ả, hôm qua là lần đầu mắng ả, hôm nay thế nhưng vì con bé chết tiệt đó mà đánh ả? Không đúng, không phải vì con bé chết tiệt kia, là vì con ả Đoạn Ngọc Trân kia.

“Nếu như tôi còn không đánh cô, thì không biết cái loại đàn bà như cô còn đối phó với đứa nhỏ đáng thương kia thế nào, Vu Thục Phân, cô còn chưa có đủ sao? Tôi đối xử với cô chưa đủ tốt sao? Bác Đoạn bởi vì mang theo một đứa nhỏ ra sống một mình, vừa tức vừa mệt nên qua đời sớm vậy mà cô

vẫn không biết hồi lỗi hay sao? Sao cô còn làm ra chuyện như ngày hôm qua? Trong lòng cô rối cuot có trái tim hay không? Một chút không đành lòng cô đều không có sao?” Triệu Kiến Quốc giận đến nổi môi trở nên xanh đen, nếu không phải vì ở giữa châm ngòi khiêu khích, sao bác Đoàn lại bệnh trở nặng mất sớm như vậy?

“Thế nào? Anh đau lòng đúng không? Bà Đoàn đâu phải mẹ vợ của anh, anh đau lòng cái gì? Hồ ly tinh kia sớm đã chết, anh còn thể hiện ân cần làm gì?” Lần đầu tiên bị đánh Vu Thục Phân bị chọc giận. Á kiến định cho rằng nếu không phải trong lòng chồng mình còn nhớ con hồ ly tinh kia, sao lại vì một người xa lạ mà đối xử với á như vậy?

“Hồ ly tinh?” Triệu Kiến Quốc cười lạnh gât đầu, “Được, hôm nay tôi mới biết ở trong lòng Vu Thục Phân cô coi tôi là người như vậy, Vu Thục Phân, cô cắt khỏi đây cho tôi, nhà họ Triệu tôi không chứa được loại đàn bà hai mặt như cô, tôi cảm thấy thật sợ hãi khi sống chung với loại đàn bà như cô, cô cắt khỏi đây cho tôi——” nói xong, anh ta nắm chặt tay đối phương kéo ra ngoài cửa lớn.

Vu Thục Phân thấy chồng muốn đuổi mình đi, trong lòng á sợ hãi: Với tính tình Triệu Kiến Quốc, hôm nay nếu thật bị đuổi ra ngoài, có lẽ cả đời này á đều không quay về được, á không muốn, á không muốn rời khỏi ngôi nhà này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

“Tôi không đi, tôi không đi, Triệu Kiến Quốc, anh đuổi tôi đi, tới lúc con quay về anh giải thích với nó thế nào?” Vu Thục Phân dùng tay nắm chặt cánh cửa nhất quyết không chịu thả ra. “Giải thích? Nó là con trai tôi, người làm cha này cần gì giải thích với nó, nếu nó thực sự oán tôi, có bản lĩnh cứ đi theo cô, tôi coi như không có đứa con trai này, cô cắt khỏi đây cho tôi.” Triệu Kiến Quốc đưa tay gỡ cánh tay đang nắm chặt lấy cánh cửa của Vu Thục Phân, sau đó đẩy hai vai á ra ngoài.

Vu Thục Phân thấy không còn gì để nắm lấy, á không còn cách nào đành ngồi bệt xuống đất, dù ai nói gì á đều không ra khỏi cái nhà này, thấy chồng muốn lôi mình ra ngoài, á kéo lấy tay chồng khóc lớn: “Kiến Quốc, em sai rồi, em không dám nữa đâu, em thật sự hối hận rồi, hôm qua em bị anh nằng nễ hối hận lắm rồi, anh đừng đuổi em đi. . .”

Triệu Kiến Quốc không nói gì, vẫn dùng sức lôi á ra ngoài, nghe những lời vừa nãy của Vu Thục Phân thì anh ta biết á không hề có ý sám hối, sao anh ta có thể nuôi loại phụ nữ hại người như á ở trong nhà mình được chứ?

“Kiến Quốc, lại có chuyện gì nữa vậy? Ầm ỉ gì nữa đấy? Hôm qua ầm ỉ còn chưa đủ lớn hay sao?” Đội trưởng Triệu nghe nói xảy ra chuyện, vội vàng lấy một chiếc xe đạp trong đội chạy đến, còn chưa kịp xuống xe thì đã thấy chú em trước nay luôn nhã nhặn lịch sự của mình vậy mà đang kéo vợ nó ra ngoài? Tổ tông của tôi á, đã xảy chuyện gì nữa rồi?

“Anh cả, anh cả, anh nhanh khuyên Kiến Quốc, anh ấy muốn đuổi em ra khỏi nhà đấy, anh ấy không cần em nữa, anh nhanh khuyên anh ấy, nhanh khuyên anh ấy, dù em không có công lao cũng có khổ lao mà, em đã sinh cho nhà họ Triệu một đứa cháu trai lớn như vậy. . .” Thấy đội trưởng Triệu đến, Vu Thục Phân như nhìn thấy cứu tinh. Á cảm thấy lực tay của chồng đã hơi lỏng ra, vội tránh khỏi tay chồng, nhanh chân chạy đến bên cạnh đội trưởng Triệu, sau đó bắt chập hình tượng ngồi bệt xuống đất, ôm đùi đối phương khóc.

“Này, này, trời ạ, Thục Phân em đứng lên trước đã... , thế này còn ra thể thống gì nữa? Nếu là lỗi Kiến Quốc anh cả nhất định thay em mắng cậu ấy, đuổi gì chứ? Cậu ấy nói đuổi là đuổi sao? Sao hai người không chung sống cho tốt, còn muốn làm sao nữa?” Về mặt đội trưởng Triệu lúng túng khuyên cô em dâu đang ôm đùi mình, giờ mà người khác nhìn thấy không biết sẽ có chuyện gì?

“Anh cả, anh đừng xen vào, nhà họ Triệu chúng ta không nuôi nổi con đàn bà này, bắt đầu từ hôm nay, á đừng mong bước qua cửa nhà họ Triệu lần nữa.” Mặt Triệu Kiến Quốc xanh mét, cả người run rẩy, làm vợ chồng nhiều năm như vậy nhưng anh ta không ngờ á là loại người như vậy?

“Anh cả, anh cả. . .” Nghe giọng điệu kiên quyết của chồng mình, Vu Thục Phân ôm chân đội trưởng Triệu khóc càng dữ dội hơn.

“Có chuyện gì thì đều phải cho anh vào nhà rồi nói, giờ còn ra thể thống gì nữa?” Đội trưởng Triệu nổi giận.

Triệu Kiến Quốc xoay người đóng cửa rầm một tiếng, chỉ vào Vu Thục Phân đang ngồi dưới đất khóc lóc om sòm nói: “Tôi cho cô biết, hôm nay đừng nói cô ôm chân anh cả khóc, cho dù cô ôm chân tổ tông khóc cũng đừng mong có thể bước vào cửa nhà này lần nào nữa.”

Đội trưởng Triệu bối rối, thằng em này còn không thêm nể mặt mình, cuối cùng Vu Thục Phân đã gây ra chuyện lớn tới đâu?

“Triệu Kiến Quốc, anh không nể tình vợ chồng bao năm qua sao?” Vu Thục Phân ngừng khóc, á ngồi bệt xuống đất hung hăng trừng mắt nhìn người chung sống nhiều năm qua, á không ngờ anh ta tuyệt tình đến vậy? Anh ta không chỉ đơn giản hù dọa á, mà thật sự quyết tâm đuổi á đi.

“Tôi tuyệt tình?” Mặt Triệu Kiến Quốc đầy tia máu, ngón tay anh ta run rẩy chỉ về phía á nói, “Vu Thục Phân, kết hôn tám năm, tôi đối xử với cô thế

nào? Chỉ cần tôi ở nhà, giặt quần áo nấu nướng chăm sóc con cái có việc nào tôi không phụ giúp cô làm? Bây giờ tôi nói như vậy không phải tranh công gì cả, dù sao đó là việc mà người làm chồng phải làm, ai bảo cô là vợ tôi? Tôi chỉ muốn hỏi cô một chút, tôi làm chồng có chỗ nào không tốt, sao cô có thể vì những chuyện trước khi kết hôn mà ghi hận đến tận giờ? Còn trả thù lên một đứa bé?”

“Sao tôi không thể hận được, anh luôn nhớ nhưng con hồ ly tinh chết tiệt kia.” Chồng đối xử tốt với mình ả không thể phản bác, nhưng sao Vu Thục Phân có thể dễ chịu thua như vậy chứ?

“Tôi nhớ nhưng cô ấy hả?” Triệu Kiến Quốc có chút tức giận, cắn răng cười nói, “Tôi làm gì để cô nhìn ra tôi nhớ nhưng cô ấy? Tôi đến nhà cô ấy lên lút nhìn cô ấy, hay tôi âm thầm mang đồ đặc qua cho cô ấy? Nhiều năm vậy, chỉ khi cô ấy đi tôi mới theo đoàn người tiễn cô ấy một đoạn đường, tôi nhớ đến cô ấy khi nào? Vu Thục Phân, đó là một cô gái được nhiều người thích, trước khi kết hôn ai lại không có những tình cảm của riêng mình cơ chứ? Còn nữa cả hai chúng tôi đều trong sạch, chưa từng ở riêng với nhau lần nào, con mẹ nó, cô từ đâu nhìn ra tôi nhớ nhưng cô ấy?” Mấy câu nói này làm Vu Thục Phân á khẩu không đáp trả lại được, ả biết chồng mình nói đúng, nhưng ả không cam lòng, không cam lòng vì lúc trước con đàn bà kia được nhiều người thích hơn mình.

Cuối cùng đội trưởng Triệu thấy có chỗ cho mình xen vào, vội vàng nói với Vu Thục Phân: “Thục Phân, việc này không phải anh nói em, về phương diện này Kiến Quốc thật sự biểu hiện không tệ, lúc trước câu ấy cũng không có chuyện gì với con gái nhà họ Đoàn kia, sau này đính hôn với em cậu ấy luôn toàn tâm toàn ý sinh sống với em, sao em không tha thứ, em đúng là làm Kiến Quốc thất vọng rồi.” Trong thôn có người đàn ông nào như thằng em mình đâu chứ, về nhà giặt quần áo nấu nướng chăm sóc con cái? Giờ đã thành người chồng gương mẫu trong thôn, sao ả còn kiếm chuyện được nữa chứ?

“Anh cả, anh đừng khuyên nữa, không phải anh muốn biết vì sao em không nể tình vợ chồng với cô ta sao? Em cho anh biết, lúc trước do cô ta đặt điều, để chị dâu của nhà họ Đoàn tin rằng Nha Nha là khắc tinh, sau đó bác Đoàn mới dẫn con bé ra ngoài sống, nếu như cô ta không kiếm chuyện, sao bác Đoàn có thể chết sớm như vậy? Chết còn không nhắm mắt? Kết quả người đàn bà này thấy bác Đoàn chết, ả chẳng những không có ý hối cải, thấy Nha Nha hai năm qua sống yên ổn lại bắt đầu kiếm chuyện? Người nhà họ Đoàn chọc cô ta chỗ nào, chính là vì lúc đầu em vừa ý con gái nhà bọn họ muốn đến cầu hôn? Thế là bị ả hại thành như vậy? Người đàn bà này thật đáng sợ, quá ác độc, em không dám chung sống cùng loại đàn bà này, ngày mai em đi lên đội xin ly hôn, cô ta muốn đi đâu cứ đi, từ nay về sau Triệu Kiến Quốc tôi không có chút quan hệ nào với cô ta nữa.” Nói xong, anh ta xoay người đi vào sân, khóa trái cửa từ bên trong. Còn mặt mũi đội trưởng Triệu? Ha ha, giờ Triệu Kiến Quốc anh ta chẳng còn mặt mũi, cần gì kiêng kỵ nữa?

Đội trưởng Triệu bị bỏ ở bên ngoài cửa lớn, anh ta không ngờ hai người vì chuyện này mà làm ầm ĩ? Anh ta chau mày nhìn Vu Thục Phân hờn vía lên mây bên cạnh, không ngờ chuyện nhà họ Đoàn đều do ả gây nên? Người trong thôn lại thích tán dóc xuyên tạc mọi chuyện, đàn bà có tâm tư xấu đi hại người thì đây là người đầu tiên, ôi, sao nhà bọn họ lại gặp phải cơ chứ?

Vu Thục Phân sững sờ nhìn cửa nhà đóng chặt kia, không thể tin nổi vừa nãy mình còn ngồi ở trong nhà, chưa được bao lâu đã bị đuổi ra ngoài rồi? Đúng rồi, vừa nãy anh ta nói gì? Lên đội xin ly hôn?

Đang nghĩ, cửa lớn lại mở ra, ánh mắt ả sáng lên vừa định bước qua nói gì đó thì thấy Triệu Kiến Quốc ném ra một túi quần áo, sau đó hung hăng đóng mạnh cửa lại.

Nhìn túi quần áo của mình trên đất, ả không nhịn được bật khóc xông tới đập cửa: “Kiến Quốc, em sai rồi, em không dám nữa, anh cho em vào nhà đi, sau này em sẽ sống thật tốt, không bao giờ gây sự nữa. . .” Đập một hồi không ai quan tâm, ả uất ức bắt đầu chửi ầm lên, “Triệu Kiến Quốc, anh đây đang trút giận cho người tình cũ hay vì anh ngoại tình? Có phải anh đã vừa ý con hồ ly tinh nào trong thôn, bây giờ anh muốn sống với ả ta đúng không? Muốn cho người khác làm mẹ con trai của tôi, anh nằm mơ, Triệu Kiến Quốc, anh mở cửa ra cho tôi. . .”

Đội trưởng Triệu thấy ả lúc khóc lúc mắng, thấy có nhiều người đã vây xung quanh đây, bắt đầu đi tiến lên khuyên: “Thục Phân, giờ Kiến Quốc quyết tâm vậy rồi, em đừng đập nữa, đi thôi, anh cho người đưa em về nhà mẹ đẻ sống vài ngày, chờ Kiến Quốc bớt giận lại nói.” Anh ta nói vậy thôi, có điều theo anh ta thấy con hòa này hẳn là khó dập rồi.

“Em không đi, đây là nhà em, em không đi đâu hết.” Vu Thục Phân ngồi bệt xuống đất khóc thét lên. Sao lại như vậy? Sao mọi việc lại ra nông nổi như ngày hôm nay? Việc này đã qua nhiều năm vậy rồi, sao hôm nay anh ta lại phát hiện chứ? Đúng rồi, Chu Tiểu Mẫn, đều do Chu Tiểu Mẫn, nếu không phải cô ta đâm thọt mình sao Kiến Quốc có thể vì chuyện này mà không quan tâm mình nữa chứ?

“Chu Tiểu Mẫn, tôi không để yên cho cô đâu.” Như phát điên hét lớn một tiếng, ả chọt đẩy đội trưởng Triệu đang khuyên bên cạnh ra, đứng dậy chạy về phía nhà Chu Tiểu Mẫn. . .

—— ta là đường ranh giới ——

“Xi, ha ha ha. . .”

“Anh, có chuyện gì mà anh vui dữ vậy? “ Nha Nha đang lật rau khó hiểu nhìn anh trai vừa vào cửa, không hiểu sao tâm tình của anh lại tốt như vậy?

“Nha Nha, ha ha, hôm nay đúng là hả dạ, em không thấy tình cảnh kia, hai con cọp cái đầu đá nhau, đúng là cực kỳ đặc sắc.” La Gia Tề ngồi xổm bên cạnh em gái giúp em gái lật rau, nhớ đến tình cảnh hồi nãy vẫn không thể nhịn được ôm bụng cười. Quá hả dạ, lần đầu cậu nhìn thấy tình cảnh hả dạ như thế, Nha Nha không nhìn thấy quả thực đáng tiếc.

“Hai con cọp cái? Ai vậy?” Không biết làm sao, bé nhớ tới bộ dáng lực lưỡng của mẹ mình.

“Khụ khụ, anh nói em nghe, hôm nay Triệu Kiến Quốc đuổi Vu Thục Phân ra khỏi nhà, còn khóa trái cửa từ bên trong nhất định không cho mẹ ta vào nhà, Vu Thục Phân đổ việc này lên người mẹ em Chu Tiểu Mẫn, lúc đầu hai người mắng nhau sau đó thì túm lấy nhau, một màn kia, chà chà. . .” Nói xong, La Gia Tề còn cảm khái lắc đầu.

Quả nhiên là người mơ hùng vĩ kia của bé, Nha Nha bỏ rau đang cầm trong tay xuống bắt đầu nghe anh kể chuyện.

“Sức lực Chu Tiểu Mẫn lớn, không bao lâu đã nhán Vu Thục Phân xuống đánh một trận, thế mà Vu Thục Phân có móng tay dài, dùng nó cào mặt Chu Tiểu Mẫn nở hoa, máu đầy mặt như hồ lô, lần này không phải con mụ vừa già vừa xấu đó trực tiếp biến dạng luôn sao.” Trong lòng La Gia Tề thấy sáng khoái, ha ha, bắt nạt Nha Nha nhà cậu? Sẽ không có kết quả tốt.

Nghe được hai người mình ghét đấu đá lẫn nhau, Nha Nha cũng cười ha ha, cười một hồi, bé không nhịn được hỏi: “Anh, vì sao hai người đó lại đánh nhau vậy? Còn nữa anh nói Triệu Kiến Quốc đuổi mụ kia ra ngoài rồi, tại sao vậy?” Nếu vì chuyện tối hôm qua, sao lại đợi đến hôm nay?

Nghe câu hỏi của Nha Nha, nụ cười La Gia Tề dần dần biến mất, có chút đau lòng sờ đầu cô bé nói: “Bởi vì rốt cuộc Triệu Kiến Quốc biết, hồi đó chuyện của em truyền ra là do Vu Thục Phân nói, do mụ nói những lời này với Chu Tiểu Mẫn mới khiến cho Chu Tiểu Mẫn quyết tâm đuổi em đi, Nha Nha, sau này, không còn ai có thể nói em khác người nữa.” Trong thôn đều đã biết việc này, Nha Nha sẽ không bị người khác chỉ chi chỏ chỏ nữa.

Nghe nói như thế, trong lòng Nha Nha hơi chua xót, tuy rằng trong thâm tâm bé là người trưởng thành, nhưng không ai thích bị người khác coi như ôn dịch trốn tránh, huống chi nếu như không có việc này thì bà đã không mất sớm như vậy, nhớ đến bà ngoại mất sớm, trong lòng bé càng khó chịu. Thấy anh đau lòng nhìn mình, bé ngừng đầu cười nói: “Nếu không bị đuổi ra ngoài em đã không gặp được anh rồi, anh, nếu vậy em rất đau lòng.” Nếu như không gặp được tên nhóc này, sẽ là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời này của bé.

“Ha ha, anh biết ngay mà, Nha Nha vẫn thích anh nhất.” La Gia Tề ôm vai Nha Nha cười sung sướng.

“Đúng rồi, bây giờ làm sao đây? Vu Thục Phân thật sự không thể quay về nhà được nữa sao?” Không ngờ Triệu Kiến Quốc này làm người chính trực như thế? Vì việc này mà đuổi vợ mình đi.

“Đúng rồi, chú Kiến Quốc hình như thật sự quyết tâm muốn ly hôn với mụ ta rồi.” Về mặt La Gia Tề cảm thán, gọi anh ta một tiếng chú là vì cậu cảm thấy người đàn ông này thật sự rất có nguyên tắc, nhưng không khỏi quá thành thật rồi? Nói thật, bởi vì việc này làm tổn hại Nha Nha nhà bọn họ nên cậu mới cảm thấy chú ấy làm rất tốt, nhưng nếu như là cậu, sau này Nha Nha làm sai chuyện gì, cậu sẽ giấu nhẹm đi để không ai phát hiện, xem ra quả nhiên bản thân không phải người tốt lành gì.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

“Ly hôn? Mụ ta đồng ý sao?” Bé thấy người đàn bà kia không phải kiểu người nhẫn nhục chịu đựng gì, nếu ả thuộc kiểu người như vậy, sao có thể gây ra nhiều chuyện đến vậy chứ? “Dĩ nhiên mụ ấy không đồng ý, có điều chú Kiến Quốc đã khóa chặt cửa nhà, mụ muốn vào cũng không thể, bây giờ đội trưởng Triệu đã đưa mụ về nhà mẹ đẻ rồi.” Cậu thấy người đàn bà này nhất định không cam tâm tình nguyện ly hôn như vậy, bộ dạng hôm nay của mụ cậu thấy đối phương rất hung hãn, “Nha Nha này, từ ngày mai trở đi, sau khi tan học em ở trong trường chờ anh tới đón em, mấy bữa nay trong đội không có việc lớn gì, anh sẽ về sớm, em đừng đi một mình về nhà.”

“Ách, anh ơi, người đàn bà đó sẽ không điên cuồng như vậy chứ?” Có khi nào đi giữa đường mụ chặn bé lại đánh bé một trận không?

“Không rõ nữa? Ha ha, do em không thấy hôm nay lúc mụ đánh nhau kia, bình thường nhìn mềm mỏng yếu ớt vậy thôi, hôm nay cào đến nỗi mụ em đều sợ luôn rồi, em nói xem mụ ta có gì không dám làm?” Ngày đó khi cậu giờ xềng lên, nếu mụ ta dùng sức như vậy thì ai đập ai khó mà nói được.

Trời ạ, hóa ra người mơ vạm vỡ của mình vẫn bại trong tay mụ đàn bà này? Nha Nha đã rõ sức chiến đấu của đối phương, biết mình không đấu lại: “Anh, em sẽ ở trong trường chờ anh đến đón.” Mụ còn không phải đối thủ của mụ ta, mình vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Vu Thục Phân thật sự đến trường học sao? Đúng, có tới, nhưng không liên quan tới Nha Nha.

Bây giờ ả bị Triệu Kiến Quốc đuổi ra khỏi nhà, ả còn muốn quay về nên nào dám kiếm chuyện với Nha Nha nữa? ả chỉ đến thăm con trai, tuy ả ở nhà mẹ đẻ nhưng anh trai và chị dâu đối xử ả rất tàn nhẫn, vì vậy trong lòng ả vẫn mong được trở về nhà. Tuy rằng lần này chồng đối xử với ả rất tuyệt tình, nhưng những năm này anh ta đối với ả rất tốt, anh ta rốt cuộc có hai lòng hay không trong lòng ả hiểu rõ nhất, còn con trai bảo bối của ả, đó là thịt trên người sao ả, ả sao đành lòng bỏ được chứ?

“Mẹ, mẹ khuyên Kiến Quốc cho con trở về nhà được không, sau này con không dám kiếm chuyện nữa đâu, mẹ, mẹ giúp con một lần thôi, nếu giờ Hồ Từ có mẹ kể thì nó đáng thương biết bao?” Lôi kéo tay mẹ chồng, Vu Thục Phân khóc nước mũi nước mắt tèm lem trên mặt.

Mẹ Kiến Quốc tới đón cháu trai, nhìn con dâu mặt mũi bầm dập, trong lòng vẫn khó chịu. Bà cảm thấy có lỗi với con trai, trước đây do bà thường xuyên gặp Vu Thục Phân nên mới bảo con trai cưới ả. Giờ nhớ đến, có lẽ những lần gặp gỡ đó đều do người đàn bà này cố ý sắp xếp, chút thù đoạn này của ả chỉ có thể nói do ả quá yêu Kiến Quốc, nhưng chuyện ả làm với con gái nhà họ Đoàn kia quả thật làm người ta thất vọng, sớm biết vậy không bằng. . .

Ai, nếu thực sự cưới Đoạn Ngọc Trần thì con trai sẽ mất vợ sớm, con trai bà thật đáng thương, sao mệnh con bà lại khổ vậy cơ chứ.

“Mẹ, con thật sự biết lỗi rồi, con không nên làm vậy, mẹ thấy đó, trừ chuyện này ra con chưa từng làm sai chuyện gì nữa. Mấy năm nay sống với Kiến Quốc, tuy ngày thường con thích chưng diện trang điểm, nhưng con cũng rất tốt với Kiến Quốc, coi như mẹ vì Hồ Tử được không, mẹ giúp con một lần này đi, sau này con nhất định chăm sóc mẹ thật tốt, nhất định hiếu thuận với cha mẹ hơn.” Vu Thục Phân cảm thấy mình thực ỷ khuất. Tuy ả làm chuyện xấu với con bé kia, nhưng đối với nhà họ Triệu thì là một tấm chân tình, làm sao bọn họ có thể một gây đánh chết ả, từ đây trở đi không cho ả bước vào nhà.

Nghe con dâu nói vậy, bà cụ mềm lòng: Nghĩ đến đúng là có chuyện như vậy, tuy đứa con dâu này bình thường thích chưng diện, nhưng quả thật đối với hai người già bọn họ không tệ. Ngày thường trong nhà có chút đồ ăn ngon đều không quên mang qua cho họ một phần, lại thấy đứa cháu nhỏ ngẩn ngẩn nước mắt nhìn mình, tâm bà càng mềm nhũn. Bà thấy đứa con dâu này tuy tính tình hơi xấu, dù sao vẫn là mẹ ruột của cháu mình, nhưng tính tình của Kiến Quốc? Ai. . .

“Con đó, mẹ phải nói thế nào mới tốt đây? Ngày thường con rất tinh khôn mà, sao lại làm chuyện hồ đồ như vậy chứ?”

Thấy bà cụ dụ lại, Vu Thục Phân khóc dữ hơn, lôi kéo tay bà nói: “Mẹ, con biết lỗi rồi, chỉ vì con quá quan tâm Kiến Quốc thôi, con thật sự biết lỗi rồi, sau này con sẽ yên ổn sống với Kiến Quốc, không dám gây sự nữa. . .”

“Được rồi, được rồi, nhìn mặt con bị đánh này, có phải con tức giận quá dẫn đến hồ đồ rồi không? Lại đi đánh nhau với Chu Tiểu Mẫn? Vóc dáng nó cao lớn thô kệch, sao con lại đi đánh nhau với nó chứ?” Nghĩ đến con dâu tốt, bà cụ bắt công bắt đầu đau lòng cho con dâu, bà hoàn toàn quên Chu Tiểu Mẫn bị người con dâu dũng mãnh này cào đến mặt nở hoa.

“Mẹ, Kiến Quốc. . .” Vu Thục Phân không lo vết thương trên người, bây giờ ả chỉ mong được quay về nhà, trở lại bên cạnh chồng và con, dù chồng còn tức giận ả? Chỉ cần ả được về nhà, đừng ly hôn là tốt rồi.

“Không phải con không biết tính của Kiến Quốc? Thấy tính tình tốt thế thôi, kỳ thực bướng bỉnh lắm, mẹ về khuyên nó giúp con, con phải kiềm chế tính mình lại đi, nó có nói gì không nên cãi lại, về việc ly hôn mẹ sẽ không cho anh cả con phê duyệt, giờ thời gian còn dài, chắc chắn được, nhưng con tuyệt đối đừng làm chuyện gì khiến nó tức giận nữa có nghe hay không? Nếu không không ai giúp được con nữa đâu.” Đầu nói hiểu con không ai bằng mẹ, tất nhiên bà biết rõ tính tình của con trai, đã nghĩ xong biện pháp giúp con dâu rồi.

Vu Thục Phân cảm kích gật đầu liên tục: “Dạ, mẹ, mẹ yên tâm, con nhất định không chọc cho anh ấy tức giận nữa đâu, anh ấy có mắng con đánh con con đều không cãi lại, con nhất định nghe lời anh ấy thật tốt. . .” Chảy nước mắt, Vu Thục Phân lưu luyến không rời nhìn bà cụ dắt con trai đi, sau đó quay đầu đi về nhà mẹ đẻ.

Nghe nói ảnh hưởng trận chiến giữa Vu Thục Phân và Chu Tiểu Mẫn rất lớn. Bởi vì hai người đều gả tới từ thôn bên cạnh, vốn hai nhà quan hệ không tệ, nhưng giờ gia đình của hai người này thù địch nhau, hơn nữa Vu Thục Phân còn bị Triệu Kiến Quốc đuổi về nhà, nhà họ Vu và nhà họ Chu coi như hoàn toàn kết thành thù.

Có điều những việc này không liên quan tới Tiểu Nha Nha của chúng ta, bé vẫn như thường lệ đến trường, như thường lệ về nhà nấu cơm, ngoại trừ thỉnh thoảng nghe được một chút thông tin Vu Thục Phân lại bị đuổi ra ngoài, mọi thứ khôi phục lại sự yên tĩnh như trước đây.

Tính Triệu Kiến Quốc quả thật rất bướng bỉnh, đã gần bước sang năm mới rồi mà vẫn không cho Vu Thục Phân về nhà. Nhưng ngược lại anh ta không nhắc đến chuyện ly hôn nữa, đây là điều duy nhất khiến người nhà họ Triệu cảm thấy an tâm. Cho dù Vu Thục Phân làm gì với nhà họ Đoạn, nhưng đối với nhà họ Triệu không tệ, đặc biệt ở giữa còn có Hồ Tử, ai đều biết con là bảo bối của người mẹ, tất cả mọi người đều nghĩ cách hòa giải, chẳng ai muốn để hai người họ ly hôn.

Đúng rồi, sau tết, Đoạn Vinh Quý tự mình đi xin lỗi cháu gái Nha Nha. Mặc dù La Gia Tề tươi cười chào đón hán nhưng cực kỳ đề phòng, cho hán gặp Nha Nha, tịch thu một chút thứ, vẫn câu nói kia, Nha Nha càng ngày càng xinh đẹp, bây giờ không còn lời lời đồn khắc người nữa, ngộ nhờ hai người này hối hận muốn bắt người về làm sao giờ? Nha Nha là của cậu, đừng ai nghĩ tới việc cướp người của cậu.

Xuân đến, cùng với chính sách thay đổi của nhà nước, thôn bọn họ xuất hiện biến hóa long trời lở đất, mọi người nghĩ đội sản xuất mãi mãi không thay đổi vậy mà bị giải tán? Đội đất đai thi hành chính sách bao sản đến hộ (1), được tính trên đầu người.

(1) chính sách cải cách kinh tế ở nông thôn Trung Quốc sau khi thực hiện cuộc Cách mạng Văn hóa lần (đất), hợp đồng sản xuất (và cây lương thực). Bởi vì luật pháp Trung Quốc có quyền sở hữu công cộng của đất, khiến cho đến thời điểm cải cách của nông dân lao động để nông dân ký hợp đồng diện tích đất của các cam kết tương ứng và nộp cho nhà nước và bao nhiêu cây lương thực sau thu hoạch, và phần còn lại của những người nông dân có thể tự do định đoạt (như bán hàng cho thị trường nông dân để có được thu nhập tiền mặt).

Lao động nông dân trong cuộc Cách mạng Văn hóa chỉ tính “điểm làm việc”, tất cả các sản phẩm nông nghiệp được nộp cho nhà nước, sau đó nhân điểm làm việc từ “xã” để nhận được các thức ăn cần thiết, một lượng nhỏ tiền mặt và các dịch vụ y tế. Bởi vì kết quả là nhiều hay ít tương tự, dẫn đến suy giảm trong sự nhiệt tình của năng suất lao động nông dân là rất thấp.

Nhìn tờ giấy chứng nhận hơn mười mẫu đất trong tay này, La Gia Tề bắt đầu thấy gay go, bọn họ phải gieo gì đây? Nhà nhiều người thì được chia đất nhiều, có tiền dư còn có thể ký kết thêm ruộng đất. Trong nhà chỉ một mình cậu có thể kiếm sống, Nha Nha tuy đã tám tuổi nhưng cậu không nỡ để bé con trắng trẻo non nớt đi trồng trọt cùng mình, hơn nữa tiền trong nhà đóng học phí cho Nha Nha đã không còn lại bao nhiêu, chỉ là bây giờ thuê hơn mười mẫu ruộng đất vẫn do đội trưởng Triệu lo hai đứa nhỏ bọn họ, nói thu hoạch được sẽ tính, năm nay, cậu rất cuộc phải làm gì đây?

Mỗi nhà đều bắt đầu trồng trọt, La Gia Tề bắt đầu bận bịu. Tự bản thân cậu dọn dẹp hết mười mẫu đất kia có hơi khó, nhưng cậu có thể làm luân phiên,

dọn dẹp một mẫu đất gieo rau chân vịt và rau thơm, thu thập tiếp một mẫu gieo dưa chuột và đậu que. Nói chung, người khác thì trồng một đồng lương thực, cậu trồng một đồng rau dưa.

Lần này dù nói cái gì Tiểu Nha Nha vẫn không chịu ở nhà đợi, muốn phơi nắng? Mùa xuân nắng bao nhiêu đâu? Hơn nữa coi như nắng quá lớn, không phải anh vẫn phơi đó sao? Làm việc trong đội sản xuất không có cách nào, bây giờ là chính mình kiếm sống, sao bé có thể tiếp tục ở nhà làm cô bé được chiều chuộng chứ?

Cứ như vậy, một người đào hố, một gieo hạt, hai người cười cười nói nói, tốc độ đúng là rất nhanh.

Nói đến hạt giống, Nha Nha của chúng ta còn khen anh mình một hồi. Đồng chí La Gia Tề ở đội sản xuất trồng rau còn vợ hạt giống mang về nhà không ít, lúc đó cậu chỉ nghĩ dù sao Nha Nha có không gian, có thể chuẩn bị kỹ càng hạt giống cho mấy chục năm không sai. Vì thế, hai tiểu bại hoại đào góc tường chủ nghĩa xã hội, giả bộ đi tới thành phố mua hạt giống, trở về bắt đầu trồng trọt.

Chẳng mấy chốc mùa hè trôi qua, mùa thu đến, từng nhà thu hoạch lương thực. Hai anh em La Gia Tề không biết chút nào thu hoạch dưa cải, nhưng bởi vì mỗi lần thu không nhiều, chỉ nửa mẫu đất hoặc ít hơn, vì thế người trong thôn không ai chú ý.

“Anh, chúng ta thật sự không bán ra sao? Thuế đất cuối năm phải tính làm sao?” Nha Nha nhìn rau cải chùng chắt như núi trong không gian, không hiểu nhìn anh trai. Bé biết anh không phải người hồ đồ, nhưng bé không hiểu vì sao anh không bán rau trồng còn trữ lại làm gì, đưa vào không gian của mình không phải là vì thuận tiện vận chuyển sao?

“Yên tâm, chuyện thuế đất anh đã nói chuyện với đội trưởng Triệu rồi, sang năm đưa một lần, còn học phí của em, qua mấy ngày bán chút cải trắng sẽ có, không khẩn cấp không dùng tới.” Nói xong, La Gia Tề để giỏ làm bằng trúc vừa sửa lại xong qua một bên, vật này đã giúp cậu qua mắt nhiều người trong hè, ngày mai thu hoạch rau cải không thể thiếu nó được.

“Anh, vậy cuối cùng chúng ta trồng rau làm gì đây?” Nha Nha tiến tới bên cạnh anh, trong lòng cực kỳ tò mò, chẳng lẽ đội mùa đông đến mới bán sao? Hẳn là không đâu, làm vậy quá gây chú ý rồi, anh không làm chuyện ngu xuẩn như vậy đâu.

“Không biết?” La Gia Tề cười nheo mắt Nha Nha nói, “Trong thành phố có một thị trường tự do rất lớn, nơi đó cái gì cũng bán hết, nhưng mùa này, mỗi nhà đều có rau ăn, quá tiện rồi, bán không được giá cao. Chờ mùa xuân sang năm, chúng ta chờ sau mười ngày để rau cải ít đi thì mang đi bán, không thu hút sự chú ý của người khác, còn có thể bán được giá cao. Dù sao người trong thôn chúng ta rất ít vào thành phố, ngờ nhờ đụng phải chỉ cần nói do mình trồng trong sân trước đó, như vậy chúng ta có thể bán được giá cao, kiếm được một món hời.”

Mùa hè năm nay cậu đi thăm dò, đeo giỏ làm bằng trúc mấy lần vào thị trường tự do trong thành phố. Nơi đó người đến người đi, có rất nhiều người mua đồ, nhìn thành thị phồn hoa nhộn nhịp gấp mấy lần trong thôn, La Gia Tề động tâm. Cậu muốn đưa Nha Nha vào thành phố để cô bé có thể ăn mặc thật xinh đẹp như những đứa nhỏ trong này, không cần cả ngày phải đối mặt với sự náo loạn trong thôn, nơi này có nhà cao tầng, nơi này có cửa hàng lớn nhất, cậu thật muốn đưa Nha Nha quay lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Nhìn mấy mẫu đất vẫn chưa gieo giống, La Gia Tề rầu rĩ. Năm trước cậu làm luân phiên, bận bịu tới ngày mới chăm sóc tốt hơn mười mẫu đất này. Nhưng năm nay cậu đi bán rau, phải làm sao với số đất này đây?

Vấn đề này, cậu nhìn những mấy đứa nhỏ lo chơi kia thì nảy ra một chủ ý, mấy đứa nhỏ trong thôn này đồ trong túi bọn chúng còn sạch hơn cả mặt, người lớn trong nhà hận không thể lấy một đồng tiền bẻ thành hai, làm sao cho bọn trẻ tiền tiêu vật được? Cho nên cậu chuyển chủ ý này lên vài đứa nhỏ quan hệ tốt với mình, không nhiều lắm, chỉ năm sáu đứa, cậu và vài đứa nhỏ này ước định cậu không cần bọn họ làm việc cả ngày, vì một nhóm thì phải đi học, còn nhóm khác toàn những đứa không biết mình thích làm gì? Xế chiều mỗi ngày, bọn họ đến giúp cậu hai ba tiếng là được vào, cậu sẽ trả mỗi đứa một xu để bọn nó đi mua đồ ăn vặt.

Vài đứa nhỏ thấy không làm lỡ việc đến trường, lại có tiền để xài, cho nên đều vui vẻ đồng ý. Bọn chúng chỉ là đám nhóc con, cả đám đùa giỡn ầm ĩ với nhau càng không biết mệt, đối với bọn nó mà nói đây là chuyện đẹp cả đôi đường.

Hôm nay bắt đầu, mỗi buổi sáng Nha Nha đều đi bán rau với La Gia Tề, buổi chiều về đi học. Mãi đến hơn mười ngày sau, rau chân vịt của nhà khác đã đến lúc thu hoạch, bọn họ buôn bán phải cạnh tranh với nhà khác, rau chân vịt bị tụt giá. La Gia Tề thấy giá rau chân vịt tụt xuống, vội vàng mang rau khác của nhà bày ra bán, cải thìa, rau thơm, dưa cải đều mang ra bán, thế là mọi người tranh nhau mua.

Vài ngày sau, những nhà khác mang dưa cải ra bán, đỉnh cao của việc buôn bán kia đã qua, có vài người vì tiếc nên tìm cậu ra giá cao mua rau của cậu, không phải là cậu không muốn bán chỉ vì không còn rau để bán mà thôi. Việc này đại diện cho những tháng ngày nghỉ ngơi của Nha Nha đã kết thúc, bắt đầu ngày tháng đi học bình thường.

Giờ chúng ta nói đến Vu Thục Phân ở nhà mẹ đẻ. Lúc ả mới về nhà, nhà mẹ đẻ của ả cực kỳ tức giận, muốn qua nhà Chu Tiểu Mẫn đòi công đạo, còn định qua nhà Triệu Kiến Quốc nói chuyện.

Kỳ thật trong lòng bọn họ đều hiểu rõ việc này là do con gái nhà mình sai, vì thế tuy ngoài miệng mắng Triệu Kiến Quốc tuyệt tình nhưng không ai thật sự đi thôn Ngũ Liễu tìm người. Có điều thời gian dần trôi qua, thấy Triệu Kiến Quốc không có ý rước Vu Thục Phân về, cả nhà hoảng sợ, bây giờ họ phải làm sao đây? Con gái nhà họ được gả đến một gia đình tốt, bây giờ danh tiếng xấu như thế, sau này muốn tìm người tốt vậy nữa đâu có dễ.

Ai làm cha mẹ mà không hết lòng lo lắng cho con mình chứ, còn anh trai và chị dâu họ cũng lo lắng cho ả đấy nhưng họ còn một nỗi lo khác. Nếu việc tệ hơn xảy ra, bọn họ chỉ sợ Vu Thục Phân được nuông chiều thành thói quen cái gì đều không biết làm, sau này bọn họ phải nuôi ả luôn? Việc này không thể được.

Sai người đến nhà họ Triệu nói những lời tốt về ả, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Triệu Kiến Quốc, bây giờ đã hơn một năm, bọn họ dần lo lắng. Triệu Kiến Quốc là người đàn ông có nhà có đất đai, ngoại hình lại không tệ, cho dù có con trai, nhưng người muốn làm mẹ kế Hồ Tử vẫn có.

Cả đám người bàn bạc đều cảm thấy cứ chờ như vậy không phải cách hay. Có người nói Triệu Kiến Quốc đã nhất quyết bỏ Vu Thục Phân rồi, dứt khoát cách xa ả. Nhưng Vu Thục Phân không đồng ý, ả nhìn người đàn ông nào đều thấy kém chồng mình, huống hồ ả còn có đứa con, cho nên dù cả đời anh ta không cho ả quay về nhà họ Triệu, ả cũng tuyệt đối không ly hôn.

Chính vào lúc này, trong thôn có người đến nhà bọn họ cầu hôn. Theo lý, với tình hình bị chồng đuổi về nhà như Vu Thục Phân, người có ý nghĩ muốn cuộc sống hạnh phúc sẽ không chọn loại phụ nữ này, nhưng người này lại không hề sợ.

Người này tên là Lưu Lão Thất, cha mẹ mất sớm, bình thường không thích làm việc làng hoàng và không muốn làm gì, mấy người anh của hắn thấy hắn đã lớn tuổi, nên gom góp ít tiền cưới vợ cho hắn. Mới cưới vợ còn rất được, nghiêm túc làm việc, không uống rượu không gây sự, mấy người anh lấy làm mừng, cảm thấy em trai tuy trưởng thành hơi muộn, nhưng cuối cùng đã hiểu chuyện hơn, số tiền này thật không uổng. Nhưng được một thời gian, hắn đã lộ nguyên hình, lúc làm việc lại chạy đi chơi với mấy tên côn đồ trong thôn, uống rượu về thì đánh vợ.

Vợ hắn thấy hắn không kiếm tiền mang về cho mình, đã vậy còn đánh mình, dù sao cả hai còn chưa có con cái, sao phải sống với hắn ta nữa chứ? Vợ hắn ta thu dọn một túi đồ đạc rồi bỏ đi.

Vợ vừa mới bỏ đi, không còn ai quản hắn, hắn không làm việc, cả ngày mê man, không còn gì ăn thì qua nhà anh trai kiếm một chút lương thực. Dù sao hắn có tới sáu người anh, một tháng qua một nhà, còn có thể luân phiên nhau tới nửa năm đấy.

Trùng hợp một ngày, khó có lúc hắn tỉnh táo xin lương thực từ nhà anh trai quay về, vừa vặn nhìn thấy Vu Thục Phân thăm con quay về. Thấy Vu Thục Phân mặc áo khoác hồng nhạt, nhìn ả chưng diện như vậy, trông mắt của hắn sắp lòi ra, sau khi nghe ngóng mới biết đây là cô vợ của Triệu Kiến Quốc ở thôn bên cạnh. ả bị chồng đuổi về nhà, nghe nói là bị chồng bỏ hắn cảm thấy cao hứng, Lưu Lão Thất muốn kết hôn với con gái chưa chồng đó gọi là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, nhưng cưới một người bị chồng đuổi về nhà thì có thể? Thế là hắn chạy qua nhà anh cả nói việc này.

Thằng em mình là loại người thế nào anh cả nhà họ Lưu dĩ nhiên rõ ràng, anh ta vốn không đồng ý, nhưng không chịu nổi em trai đứng trước bài vị cha mẹ vừa khóc vừa nhào, cuối cùng bất đắc dĩ đi cầu hôn. Trong lòng tự an ủi chính mình, tuy rằng thanh danh nhà gái không tốt, nhưng thằng em của mình cũng không phải người làng hoàng gì. Đương nhiên, bọn họ chỉ biết Vu Thục Phân bị đuổi về nhà, nhưng không biết ả vẫn chưa ly hôn với Triệu Kiến Quốc.

Vu Thục Phân là ai? Cả đời này ả không lấy chồng chứ không bao giờ ả vừa mất tên Lưu Lão Thất kia? Có điều anh trai và chị dâu ả có hơi phân vân, trong lòng ả lập tức nguội lạnh. Lúc ả chưa lấy chồng thì cha mẹ nuôi, lấy chồng rồi thì do chồng nuôi, mặc kệ là cha mẹ hay chồng, đều chưa để ả làm việc nặng, cho nên để ả tự kiếm tiền nuôi sống bản thân căn bản là không thể nào. Lúc này cha mẹ tuy còn sống, nhưng không thể so với trước đây, cả hai vì chuyện của ả già hơn rất nhiều, nếu anh trai và chị dâu thật muốn gả mình đi, ả phải làm sao bây giờ?

Đêm đó, ả trốn trong chăn lên lút khóc tới nửa đêm. ả phát hiện ả rất nhớ chồng, nếu không có việc này, sao ả có thể chịu uy khuất như vậy chứ?

Đối với những chuyện mình làm, rốt cuộc ả hối hận, không phải hối hận đã oan uổng Nha Nha, khiến một đứa nhỏ chịu thiệt thòi như vậy. ả hối hận là vì bản thân mình dằn, mình ngốc, Đoạn Ngọc Trân đã chết bao lâu rồi? Sao ả không sống cho tốt, cứ lẩn quẩn trong những chuyện cũ làm gì?

Sáng hôm sau, ả mang theo túi hành lý chạy về thôn Ngũ Liễu, thả túi hành lý xuống trước cửa, xoay người đi về phía chỗ ruộng đất.

Thấy chồng đang cấy mạ dưới ruộng, mũi ả chua xót, nước mắt không kiềm được chảy xuống. Lúc này ả mới phát hiện, chỉ có người đàn ông đen gầy trước mắt mới là người duy nhất ả có thể dựa vào.

Không dám để lộ, ả dùng tay áo lau nước mắt, sau đó cầm lấy mạ ở bên cạnh, cời gậy bắt đầu xuống ruộng làm việc.

Triệu Kiến Quốc cấy mạ xong hai đầu bờ ruộng, đứng thẳng dậy lấy tay đầm đầm lưng, xoay người muốn về nhà uống chút nước, vừa quay đầu lại thì thấy vợ mình đang làm việc ở phía sau? Tuy ả cấy mạ có hơi lệch nhưng hiển nhiên làm rất chăm chỉ.

Anh ta nhẩn mặt nhíu mày, không rõ vì sao ả lại chạy đến đây làm việc? Bây giờ anh ta đã không còn giận người phụ nữ này như trước nữa, dù sao chuyện đã qua lâu như vậy, con giận lớn đến đâu đều dần tan đi. Nhưng trong đầu như có người nói với anh ta rằng chính vì ả mà bác Đoạn mới mất sớm, đời này anh ta không thể cho ả bước qua cửa nhà họ Triệu lần nào nữa.

Mặt Vu Thục Phân đỏ đầy mồ hôi, ả chưa từng làm qua việc nặng nhọc nào như vậy? Việc nặng nhọc nhất ả từng làm chính là giặt quần áo nấu cơm, ả

làm giỏi nhất chính là chăm sóc khu vườn nhỏ trong nhà, ả chưa từng nghĩ tới bản thân phải đi cấy mạ.

Đang cúi đầu cấy mạ, ả cảm giác trước mặt có người, ả vừa ngẩng đầu thì thấy người chồng mặt không hề có cảm xúc đứng trước mặt mình kia.

“Kiến Quốc...” ả khẽ gọi một tiếng, không biết nên nói gì, hơn một năm nay, những lời cần nói ả đều đã nói cả rồi.

“Số lương thực thuộc về cô, năm trước tôi đã cho người đưa qua cho cô rồi, năm nay cô muốn tự mình gieo sao?” Trong nhà có ba người, tuy ả không có làm việc, nhưng trên tờ hộ khẩu ả vẫn là vợ mình, dù thế nào Triệu Kiến Quốc sẽ không cắt xén khẩu lương (khẩu phần lương thực) của đối phương.

“Đã đưa qua?” Vu Thục Phân kinh ngạc, ả không hề biết việc này.

“Cô không biết?” Vợ chồng nhiều năm, nhìn dáng vẻ của đối phương Triệu Kiến Quốc đã biết có nội tình. Anh ta nhủ mảy suy nghĩ, rồi nói với ả, “Mùa thu năm nay khi cô đến thăm con tôi sẽ giao tận tay cô, công việc này cô làm không nổi, về đi. Yên tâm, cho dù chúng ta đường ai nấy đi, nhưng chỉ cần cô vẫn chưa lập gia đình, tôi sẽ chăm sóc đất trồng này thay cô, sẽ không thiếu phần cô đâu.” Trong lòng anh ta hận ả quá độc ác, nhưng chuyện qua lâu như vậy rồi, tức giận gì đều không còn, tình cảm vợ chồng nhiều năm sao có thể nói không còn thì không còn chứ?

“Kiến Quốc em thật sự biết lỗi rồi, sau này em sẽ đối xử tốt với Nha Nha, em sẽ nghĩ biện pháp bù đắp lại cho cô bé, anh đừng giận em nữa được không?” Bỏ qua chuyện lương thực, Vu Thục Phân lo lắng nhìn chồng, không ôm hy vọng nhiều hỏi chồng mình.

“Cô đừng làm nữa, đi thăm Hồ Tử rồi trở về sớm chút.” Không để ý đến lời của ả, Triệu Kiến Quốc xoay người đi lấy mạ.

Ả biết ý chồng mình là không đồng ý, Vu Thục Phân không nổi giận, cúi đầu cấy mạ tiếp. Dù sao hơn một năm nay ả đã quá quen việc này rồi, nếu chồng mình đồng ý lập tức, có lẽ ả sẽ hoài nghi người trước mặt mình có phải là Triệu Kiến Quốc hay không?

Nghỉ giữa trưa, Triệu Kiến Quốc ăn lương khô mình mang theo, Vu Thục Phân chỉ nghĩ làm sao được quay về, sao còn nghĩ đến việc mang theo lương khô chứ? ả nhìn chồng nhất thời không biết phải làm gì.

Thấy bộ dáng đối phương tha thiết nhìn mình, Triệu Kiến Quốc nhẫn tâm quay người lại, xem như chưa từng thấy gì hết.

Vu Thục Phân thấy tình hình như vậy, không muốn làm chồng phiền muộn, xoay người lặng lẽ rời đi.

Triệu Kiến Quốc tưởng đối phương đã hết hy vọng, ăn cơm xong tiếp tục cấy mạ, kết quả lúc anh ta đang cấy mạ, Vu Thục Phân trở lại. Trong túi ả không có nhiều tiền, vừa rồi ả chạy tới nhà chồng mặt dày ăn cơm, sau đó vội vàng chạy về đây làm việc tiếp.

Buổi tối, Triệu Kiến Quốc mang mạ chưa cấy về, anh ta nghĩ giờ Vu Thục Phân có thể về nhà, không cần đi theo mình nữa?

Nhưng khi anh ta thấy túi quần áo rất quen mắt kia, trong lòng cảm xúc hỗn loạn không nói nên lời. Vu Thục Phân có thể làm việc hay không, so với ai anh ta làm chồng hiểu rõ nhất, hôm nay thấy đối phương căn răng cấy mạ đâu ra đấy như vậy, trong lòng anh ta không hề dễ chịu.

Sao ả lại độc ác vậy chứ? Nếu ả không phải quá đáng như vậy, bây giờ hai người có thể trở thành như vậy sao?

Nhớ tới gần đây La Gia Tề liên tục xin nghỉ, vì kiếm sống mà cậu và Nha Nha đi bán rau, anh ta quyết tâm xoay người vào nhà.

Vu Thục Phân thấy cửa đóng chặt, không la lối, ôm túi hành lý của mình, im lặng ngồi xuống tảng đá trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Anh ta biết có một người ngồi ở bên ngoài nhà mình, người này không phải ai xa lạ chính là người vợ bị mình đuổi đi. Dĩ nhiên Triệu Kiến Quốc không thể xem như không có chuyện gì cả, anh ta ở trong nhà lén lút nhìn ra mấy lần, thấy đối phương ôm túi quần áo ngồi ở ngoài cửa. Tuy không la lối ầm ĩ nhưng vẫn khiến anh ta đau đầu vì hàng xóm láng giềng cứ ở xa chỉ chỉ chỏ chỏ, không ai đến hỏi chuyện, tất cả mọi người đều cảm thấy tình thế bây giờ vẫn chưa rõ, tốt nhất không nên ăn nói lung tung.

Buổi tối, trước khi đi ngủ Triệu Kiến Quốc không yên lòng nhìn ra cửa xem xét, thấy không còn ai nữa thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Anh ta thầm cảm thấy may mắn vì đã đưa Hồ Tử sang nhà bà nội nó. Nếu con trai ở đây thế nào cũng vừa khóc vừa nháo muốn cho mẹ nó vào nhà, mình lại không biết nói với nó thế nào, dù sao tình cảm mẹ con không thể nào dứt ra được.

Hôm sau, Triệu Kiến Quốc nghĩ mình có thể yên tĩnh làm việc thì từ xa Vu Thục Phân mang theo nước và lương khô đến.

Tối hôm qua, ả biết chồng mình sẽ không cho ả vào nhà, ả ngồi đến tối chỉ muốn cho chồng mình thấy thôi. Thấy trời tối đen, ả ôm túi quần áo chạy qua nhà mẹ chồng ôm con trai ngủ suốt một đêm, đã hơn một năm rồi cuộc ả có thể ôm con trai ngủ, hai mẹ con ôm nhau khóc rống, cụ bà nhìn càng mềm lòng. Bà biết lần này con dâu thật sự muốn vẫn hồi trái tim con trai mình, lần này bà dốc sức giúp đỡ cho ả. Sáng sớm bà hấp bánh bao chay, luộc thêm hai quả trứng gà, trộn dưa muối xong, gói kỹ cho con dâu mang theo, để ả có thể làm phụ con trai mình.

Vu Thục Phân uống hai viên thuốc giảm đau, tràn đầy tự tin đi cấy mạ.

Triệu Kiến Quốc thấy vợ mình không la lối ầm ĩ mà chăm chỉ làm việc thì nhức đầu. Anh ta không thể đuổi người khi ả muốn đến làm việc, dù sao đất này có phần của Vu Thục Phân, anh ta không thể đuổi người được.

Lúc ăn cơm trưa, anh ta ngồi xuống một góc cây, ăn bánh mì uống nước lã, chợt có một quả trứng gà đưa tới trước mặt anh ta.

Anh ta nhìn Vu Thục Phân một hồi, cúi đầu ăn tiếp bánh của mình.

“Đây là mẹ làm cho em, em có hai quả, còn có bánh bao mới hấp sáng nay, ngon lắm.” Thấy chồng vậy ả đau lòng, mình thì có bánh bao và trứng gà, chồng mình gặm bánh mì, sao ả có thể ăn tiếp chứ? Nếu như người khác gặm bánh mì trong lòng ả sẽ rất đắc ý, coi như không thấy còn nói vài câu như bánh bao cứng quá đại loại vậy. Nhưng đây không phải người ngoài mà là chồng ả, ả sẽ dùng mảnh khốc để đối xử với những người khác, còn người đàn ông này ả thật sự không nỡ.

Triệu Kiến Quốc cúi đầu muốn tiếp tục gặm bánh, nhưng sau đó anh ta ngừng lại, cái này do mẹ làm nhưng là mẹ của ai, anh ta ngẩng đầu lên cau mày hỏi: “Tối hôm qua có tới nhà mẹ tôi?” Anh ta biết tuy khoảng cách giữa hai làng không quá xa, nhưng lại không gần đến như vậy, sao ả có thể tới sớm như vậy được chứ?

À? Lỡ miệng rồi? Vu Thục Phân cười khi khi hai tiếng, khẽ nói: “Đó vẫn là mẹ em.” Bọn họ còn chưa ly hôn đâu.

Khóe miệng Triệu Kiến Quốc giật giật hai cái, cảm đồ của mình lên đi qua chỗ khác ăn bánh tiếp. Lúc này trong lòng anh ta biết, hóa ra mẹ đã sớm phản bội anh ta rồi, được thôi, con trai bà ở đây gặm bánh mì, ngược lại bà đối xử tốt với con dâu bị đuổi đi kia, còn chuẩn bị bánh bao và trứng gà? Đồng chí Triệu Kiến Quốc luôn chín chắn, nhưng vì quả trứng gà, trong lòng thấy hơi ỳ khướt.

Thấy chồng không tiếp nhận lòng tốt của mình, Vu Thục Phân cúi đầu ăn, trong lòng tự an ủi bản thân, không sao cả, nhà mẹ đẻ bên kia mình trở về không được, ả sẽ ở đây ngày ngày làm việc cùng chồng, Kiến Quốc không phải người vô tình vô nghĩa, thời gian qua đi anh ấy sẽ mềm lòng thôi.

Thế là mấy ngày sau, mỗi ngày Vu Thục Phân đều ra đồng làm việc cùng Triệu Kiến Quốc. Tuy mặt rám đen, tay thô ráp, nhưng nhìn mạ tự mình cấy kia, nhớ lại hơn một năm nay mình không được gặp con và chồng mỗi ngày, trong lòng ả cảm thấy có chút thỏa mãn. ả tin nhất định ả có thể được về nhà, sau đó, cả đời này ả đều cách xa yêu tinh hại người Nha Nha kia, không dám đụng vào đối phương. Còn nói không phải yêu tinh hại người? Nhìn ả xem, đều bị con bé đó hại thành thế nào rồi?

Hôm nay là ngày cấy mạ cuối cùng, chỉ cần cấy mạ khắp cả ruộng xong, coi như xong việc trồng trọt của mùa xuân năm nay.

Triệu Kiến Quốc ở dưới nước cấy mạ, thỉnh thoảng không tự giác nhìn về hướng cô vợ vẫn hay xuất hiện kia, ngoài miệng anh ta nói lời tàn nhẫn nhưng trong lòng đã sớm mềm nhũn, Vu Thục Phân chưa từng làm việc nặng nhọc như vậy? Những ngày qua anh ta không ngờ đối phương có thể cần cù kiên trì đến vậy, xem ra ả thật sự đã biết lỗi của bản thân rồi, ai mà chưa từng làm sai, mình thật sự có thể tha thứ cho ả không?

Không được, bác Đoàn chết thảm như vậy? Còn có Nha Nha, bị đuổi ra ngoài chịu biết bao nhiêu khổ cực?

Nhưng ả biết lỗi rồi, hơn nữa việc này không chỉ là lỗi của một mình ả, còn có Đoàn Vĩnh Quý và Chu Tiểu Mẫn, nhưng cái sai của họ không giống nhau? Bác Đoàn là mẹ ruột của bọn họ, còn Vu Thục Phân chỉ là người ngoài.

Không được, Triệu Kiến Quốc, mày phải giữ nguyên tắc của bản thân, không thể mềm lòng...

Tuy tiếp tục làm, nhưng trong đầu Triệu Kiến Quốc đang có hai loại tư tưởng không ngừng câu xé lẫn nhau. Cấy xong mạ một mẫu đất, anh ta mới cảm thấy có gì không đúng, theo lẽ mỗi ngày vào giờ này Vu Thục Phân đã đến lâu rồi, sao tới giờ này còn chưa tới?

Vu Thục Phân là người thông minh, kiên trì làm nhiều ngày như vậy, hôm nay là ngày cấy mạ cuối cùng, sao ả có thể bỏ cuộc vào thời khắc mấu chốt như vậy chứ? Đây không giống tính cách của ả? Chờ một hồi nữa, rồi cuộc anh ta cảm thấy không yên lòng. Nhìn về phía con đường đất, trên đường không có nhiều người, trong thôn có vài tên côn đồ không thích làm việc đáng hoàng, bây giờ bọn chúng đều biết ả không có chỗ dựa vào, nhất định sẽ hù dọa ả một phen.

Nghĩ tới đây, anh ta đặt mạ sang một bên, chạy về hướng mà Vu Thục Phân vẫn thường xuất hiện. Anh ta nghĩ mình chỉ cần chờ ở con đường nhỏ đầu thôn, thấy ả không có việc gì là được rồi.

Kết quả chạy chưa được bao nhiêu, đã thấy đối phương bị một tên đàn ông lạ hoặc nắm lấy không buông...

Lưu Lão Thất sốt ruột muốn cưới vợ, biết anh cả đi hỏi vợ cho mình thì vui vẻ hoa chân múa tay trong nhà. Cảm thấy giờ này chắc anh cả đã quay về rồi, nên hần vội vàng chạy qua nhà anh cả.

Liếc mắt nhìn thẳng em đang ở trước mặt kia, trong lòng anh cả nhà họ Lưu bắt đầu dể dể thờ dài, dù nó có xấu đến đâu thì vẫn là em trai mình? Hắn ta nói ngon nói ngọt khuyên em trai: “Em đừng nóng vội, cha mẹ của Vu Thục Phân giờ còn chưa suy nghĩ kỹ càng, nhưng anh trai và chị dâu của ả thì có vẻ đã

đồng ý, còn nữa Vu Thục Phân tuy nhìn không tệ, nhưng dù sao ả vẫn là người bị chồng bỏ đuổi về nhà, trừ nhà chúng ta ra, không nhà nào chịu có con dâu như ả.” Danh tiếng đã xấu, ai cần chứ? Nếu em trai mình có công ăn việc làm đáng hoàng thì mình không bao giờ chấp nhận cho Lão Thất cưới người phụ nữ này.

“Em đợi mấy ngày nữa, chờ anh trai và chị dâu ả khuyên mọi người trong nhà họ xong, việc này chắc sẽ thành.” Anh trai ả cũng sợ em gái cứ ở lý trong nhà chờ hán nuôi, em trai phé vật nhà mình có tới sáu người anh nuôi, nhà họ Vu bọn họ gả được ả đi sẽ tiết kiệm được không ít.

Anh cả nhà họ Lưu nói cả đồng, vậy mà Lưu Lão Thất chỉ chọn những gì mình thích nghe cho vào đầu: Việc này chắc sẽ thành, anh trai và chị dâu của ả đều đồng ý rồi hả? Nghe nói như thế, hán vui vẻ ở lại nhà anh cả ăn nhiều hơn hai bát cơm, sau đó mang theo cái trắng, khoai tây anh cả đã chuẩn bị cho hán ngâm nga đi về nhà.

Về nhà hán nằm lên giường bắt đầu giấc mộng đẹp cưới vợ, nghĩ đến dáng dấp của đối phương, hán không thể tự nén hưng phấn lại được. Nhưng vài ngày sau, hán phát hiện việc này giống như sẽ không có kết quả, không có ai nhắc đến. Hán sốt ruột, chạy qua nhà anh cả hai lần thì đều được báo phải chờ đợi, hán chạy qua nhà Vu Thục Phân, muốn nhìn bộ dáng nhỏ bé của ả để giải nỗi sầu tương tư của bản thân, kết quả nhận được tin người phụ nữ này đã đi tìm chồng trước của ả rồi?

Lưu Lão Thất tức giận, không phải đã đồng ý sao? Sao còn đi tìm tên Triệu Kiến Quốc kia? Đây không phải đội nón xanh cho hán sao? Hán nổi giận dùng dùng chạy tới thôn Ngũ Liễu bên cạnh, sau khi nghe ngóng mới biết, ừm, hóa ra ả không phải cho hán mang nón xanh mà là chạy về trồng trọt mà thôi. Hán càng cảm thấy hài lòng về Vu Thục Phân, nghĩ thầm: Thích làm việc là được, gia đình hán còn có vài mẫu đất, chờ sau này hai người bọn họ phu xướng phụ tùy cùng nhau trồng trọt, nhưng không thể để cho ả ở lại đây được, ở lâu tình cũ bốc cháy trở lại thì sao?

Vì thế ngày hôm nay hán đến sớm, hán ngăn cản Vu Thục Phân đi ra ruộng, nơi có người hán không dám quá trắng trợn. Dù sao không phải là làng mình, nếu thật sự xảy ra chuyện không ai bảo vệ được hán.

Nghe những lời không sạch sẽ của đối phương, trong bụng Vu Thục Phân giận đến sắp phát hỏa luôn rồi. Lỡ như Triệu Kiến Quốc thấy được sẽ hiểu làm thì sao, ả sẽ không được về nhà, nghĩ tới đây, ả lạnh mặt nói: “Tôi cho anh biết, tôi và chồng tôi còn chưa có ly hôn đâu, nhà anh cầu hôn tôi cần bản là không chấp nhận, anh đừng ở chỗ này bám lấy tôi, cẩn thận tôi đến nhà anh tìm anh cả của anh đấy.”

“Chưa ly hôn? Em gạt ai vậy? Chưa ly hôn mà hơn một năm không về nhà? Thục Phân, đi thôi, anh không chê em...” Nói, Lưu Lão Thất cười hi hi tiến lên trước muốn kéo tay của ả.

“Câm miệng, Thục Phân không phải để anh gọi, anh nhanh chóng rút khỏi đây cho tôi, nếu chồng tôi thấy được không chỉ đánh anh thôi đâu.” Vu Thục Phân vừa lùi về sau, vừa quát mắng đối phương. Hán gọi tên mình thân thiết như vậy, nhờ bị người trong thôn nghe thấy truyền ra ngoài, ả có nhảy vào Hoàng Hà đều không rửa sạch.

“Chồng gì chứ, chồng của em không phải là anh sao? Nếu em thích làm việc chúng ta về nhà làm, anh và em cùng làm, nào, nhanh về nhà cùng anh thôi.” Lưu Lão Thất cọt nhả tiến đến.

Vu Thục Phân nổi giận, lấy túi đồ trong tay ném vào hán, trầm giọng nói: “Anh nói chuyện đáng hoàng một chút, gì mà về với anh? Tôi và anh không hề có bất kỳ quan hệ nào hết.”

“Nhìn kìa, còn thẹn thùng thế, đến đây đi, này có gì phải xấu hổ hay sao? Nam nữ yêu nhau có gì...”

“Anh nói láo, anh rút khỏi đây cho tôi, nhanh chóng rút khỏi đây, nếu không sau này tôi quay về sẽ không dễ yên cho anh trai của anh đâu.” Bình thường Vu Thục Phân mê hư vinh, nhìn thấy ánh mắt phát sáng của tên này tuy ả có hơi thích nhưng không có nghĩa là ả thích loại lưu manh thích đùa giỡn này. Thấy đối phương càng nói càng quá đáng, ả vừa vội vừa tức, ả chỉ là phụ nữ đánh không lại, mắng không dám mắng lớn tiếng, sợ người khác nhìn thấy lại bàn tán, chỉ có thể xoay người chạy về nhà.

Ả nghĩ tới nơi có nhiều người tên lưu manh này sẽ tự động bỏ đi thôi, ả không dám dẫn người đàn ông này tới chỗ Triệu Kiến Quốc, lỡ đối phương hiểu làm thì ả biết làm sao đây.

“Thục Phân, em đi đâu đó? Chúng ta còn chưa nói xong mà, đừng làm việc này nữa cứ theo anh về nhà thôi, về nhà ở trên giường chúng ta từ từ nói...” Lưu Lão Thất thấy người vợ xinh đẹp bỏ đi, vội vươn tay nắm lấy cánh tay đối phương.

Vu Thục Phân tức giận tát lên mặt đối phương một cái: “Ngậm cái miệng thú vị của anh lại, còn dám nói bậy bạ, tôi cào mặt của anh nở hoa.”

Lưu Lão Thất vừa nãy còn cọt nhả đã bị một cái tát chọc giận, một ả đàn bà bị chồng bỏ còn dám đánh Lưu Lão Thất hán? Nếu không phải thấy ả có chút xinh đẹp, loại đàn bà này ai ham chứ?

Hán nắm tóc của đối phương, tức giận mắng: “Con đàn bà thôi, tao cho mày mặt mũi còn không biết điều, bây giờ nhanh chóng quay về cho tao, nếu không ông sẽ dạy dỗ mày ngay bây giờ.”

“Mày buông tao ra, mày là đồ lưu manh, bắt nạt một người phụ nữ mày sẽ không chết từ tế đâu.” Vu Thục Phân tức giận, Chu Tiểu Mẫn ả còn dám đánh, có thể sợ hán? Vừa nãy ả còn có hơi lo lắng, bây giờ bất chấp tất cả, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, ả nào còn mặt mũi nhìn con và Triệu Kiến Quốc chứ?

Miệng thì mắng, ả đưa tay cào mặt đối phương, Lưu Lão Thất không kịp đề phòng bị ả cào hai đường trên mặt, hán đau đến nổi la lên một tiếng. Sau đó hán tức giận, một tay kéo tóc Vu Thục Phân, một tay hướng đến mặt ả muốn đánh.

Vu Thục Phân thấy đối phương giơ tay lên, biết mình không trốn được nữa, bản thân ả không tốt thì hẳn cũng đừng mong được dễ chịu. Cho nên ả không chỉ không nhắm mắt lại chờ bị đánh, ngược lại trừng mắt dùng tay cào lên mặt hắn.

Lưu Lão Thất tức đến điên luôn rồi, một cái tát này hắn dùng toàn lực đánh xuống, kết quả còn chưa có đánh vào Vu Thục Phân, đã bị người kéo lại hất tay hắn ra.

“Kiến Quốc?” Thấy người đến, Vu Thục Phân vừa mừng vừa sợ, vội vàng chạy đến đứng cạnh Triệu Kiến Quốc ủy khuất nói, “Kiến Quốc, may mà anh đã đến, làm em sợ muốn chết.” Bộ dạng cào người hung hãn vừa nãy nhất thời biến mất.

“Người đàn ông này là ai? Sao hắn lại bám lấy cô?” Triệu Kiến Quốc mặt lạnh nhìn về phía Vu Thục Phân. Anh ta không phải người không nói lý, nhưng nói về lý, vợ mình bị người đàn ông khác lôi lôi kéo kéo trong lòng anh ta vẫn thấy không thoải mái, dĩ nhiên anh ta còn giận vì đối phương muốn đánh người.

“Kiến Quốc, anh nghe em nói...”

“Tên khốn mày từ đâu xuất hiện? Ông đây cãi nhau với người phụ nữ của mình thì mắc mớ gì đến mày chứ?” Lưu Lão Thất hoàn toàn không hề để tâm tới hai từ Kiến Quốc Vu Thục Phân gọi kia, trong nhất thời hắn không nghĩ đến Triệu Kiến Quốc chồng của ả kia. Thấy đối phương quấy rầy mình, hắn đứng lý hợp tình mắng chửi.

“Người đàn bà của anh?” Triệu Kiến Quốc nổi giận, quay đầu trừng mắt với Vu Thục Phân. Bên này còn chưa có ly hôn, ả đã thành người đàn bà của người đàn ông khác?

“Không phải đâu Kiến Quốc, anh đừng nghe anh ta nói bậy, anh ta nghĩ chúng ta ly hôn rồi, mấy ngày trước tới nhà em cầu hôn, em không đồng ý nên hôm sau chạy về đây, từ đó vẫn ở nhà mẹ với Hồ Tử, căn bản là em chưa từng quay về, anh ta ngấm máu phun người, anh ta nói dối.” Vào thời khắc mấu chốt Vu Thục Phân tuyệt đối nghiêm túc, chỉ mấy câu đã làm rõ chuyện này. Nếu như không nói rõ việc này, ả thật sự đừng mong được bước qua cửa nhà họ Triệu lần nữa.

Lưu Lão Thất vừa nghe không đồng ý, hắn chỉ vào Vu Thục Phân nói: “Vu Thục Phân, anh cả tôi đã nói, anh trai và chị dâu cô đều đồng ý, nói là chờ sau này sẽ cho chúng ta kết hôn.”

Nghe đối phương nói thẳng tuột, rốt cuộc Vu Thục Phân yên tâm, lời của đối phương xem như là rửa sạch oan cho mình, ả thành người bị hại rồi.

Xác thực, vốn Triệu Kiến Quốc còn nghi ngờ độ chân thật về những lời của Vu Thục Phân, khi nghe đối phương nói thế anh ta không còn tức giận nữa. Trong lòng tự nhủ, được lắm Vu Đông Đạo, tới với em gái anh còn chưa ly hôn, anh đã muốn gả cô ấy đi? Tôi đều cho người đưa đồ đạc qua rồi, nhưng không ngờ cô ấy ở nhà mẹ đẻ còn bị bắt nạt như vậy?

Anh ta kéo vợ ra phía sau mình, chỉ vào mũi Lưu Lão Thất nói: “Nói cho anh biết, trên hộ khẩu người phụ nữ này vẫn là vợ của Triệu Kiến Quốc tôi, muốn kết hôn với cô ấy? Anh phải hỏi coi tôi có đồng ý hay không? Còn dám nói bậy bạ, cẩn thận tôi lột da của anh ra.”

Lưu Lão Thất hơi bối rối, người phụ nữ ly hôn và người phụ nữ không ly hôn là không giống nhau, nhìn lại bộ dáng cao lớn khỏe mạnh của Triệu Kiến Quốc, còn nắm đầm uy lực của đối phương vừa nãy, hắn không dám tiến lên trước, chỉ tức giận chửi: “Không ly hôn mày để con đàn bà này ở nhà mẹ đẻ hơn một năm, con mẹ nó mày có bệnh hả? Đàn ông ăn no không hiểu cảm nhận đàn ông đối, mày đùa giỡn tao đấy hả?” Thấy Triệu Kiến Quốc trừng mắt với mình, đi tới gần mình, hắn bùm mặt vội vàng bỏ chạy. Hắn có bản lĩnh đánh bàn bà, đánh với đàn ông? Hắn không có dũng khí kia

Đàn ông ăn no không hiểu cảm nhận đàn ông đối? Ông đây đã đối hơn một năm rồi đấy, tháng ngày tốt ai không nghĩ tới? Ai rảnh trêu chọc đùa giỡn mày chứ? Triệu Kiến Quốc bị chọc giận xoay người đi nhanh về ruộng của mình.

Vu Thục Phân vội nhặt túi lương khô và túi đồ lên, một đường chạy chậm theo sau đối phương.

Nghe âm thanh ở bên cạnh, Triệu Kiến Quốc đề xuống lửa giận trong lòng dừng bước, xoay người đối diện với Vu Thục Phân: “Không sao chứ?” Vừa nãy anh ta nhìn thấy cảnh tượng kia, cô vợ dữ dằn của mình bị tên khốn kia kéo tóc, vậy mà vợ mình còn cào mặt tên kia ba đường, với sức lực của ả chắc không chịu thiệt thòi gì.

“Không sao.” Vu Thục Phân vò vò chỗ đầu bị túm làm ả đau kia, oan ức lắc đầu.

“Nhìn qua người đàn ông kia không phải là người đứng đắn sống nghiêm chỉnh, cô không đồng ý là được rồi, chuyện của chính mình thì tự mình quyết định, trở lại nói anh trai của cô, tôi đều đưa lương thực của cô qua rồi, chuyện của cô không cần bọn họ nhúng tay vào.” Cha mẹ vợ rất thương đứa con gái này, bằng không đã không nuông chiều ả thành tính vô pháp vô thiên như vậy, người có lòng bất chính chỉ có thể là đôi vợ chồng Vu Đông Đạo hẹp hòi kia.

“Kiến Quốc, em không cần ai cả, em chỉ cần anh, anh cho em quay về được không, em thật sự biết lỗi rồi, anh trai em vẫn luôn muốn gả em đi, cha em đã lớn tuổi, em rất sợ, Kiến Quốc, anh cho em về nhà được không?” Vu Thục Phân nhào vào lòng Triệu Kiến Quốc lớn tiếng khóc. Chuyện vừa nãy ả rất sợ, dù nói thế nào ả chỉ là phụ nữ, còn một người phụ nữ được nuông chiều nhiều năm như vậy, ả rất sợ, ả càng sợ Triệu Kiến Quốc hiểu lầm không cần ả nữa.

Cảm thấy vợ vì sợ mà run rẩy cả người, nhìn tóc ả bị túm mà loạn kia, trong lòng Triệu Kiến Quốc hoàn toàn mềm nhũn. Nhưng hắn không phải loại đàn ông biết dỗ dành người khác, chung quanh bất kỳ lúc nào đều có thể có người đi ngang qua, anh ta nhủ mấy mặt không cảm xúc nói: “Được rồi, đừng

khóc nữa, để người ta nhìn thấy ra thể thống gì nữa? Cô về trước đi, tên kia đã biết hai chúng ta vẫn chưa ly hôn, nên không dám tới tìm cô đâu, tôi đi cấy mạ cho xong đã.” Nói xong, anh ta nâng người trong lòng đây, xoay người rời đi.

Vu Thục Phân nhứt chí cúi đầu: Vẫn không được sao? Lau nước mắt, à tự an ủi bản thân, vừa nãy anh ấy đã nói trên hộ khẩu mình vẫn là vợ anh ấy, chỉ cần mình không ly hôn, cả đời này anh ấy vẫn là chồng mình. Nghĩ thế, à đi về phía nhà mình. . .

Buổi tối cấy mạ xong, Triệu Kiến Quốc mang theo đồ đi ở đằng trước, Vu Thục Phân như cô dâu nhỏ theo ở phía sau. Vào nhà, Triệu Kiến Quốc quay đầu lại nhìn về mặt buồn bã của vợ ngoài cửa, bất đắc dĩ thở dài nói: “Vào đi.” Nói xong, không nhìn à, xoay người vào nhà.

Vào đi? Vu Thục Phân vui mừng khôn xiết, nhìn cửa mở rộng, kích động chạy vào, hơn một năm rồi, à cuối cùng đã được về nhà.

—— ta là đường ranh giới ——

Nha Nha và La Gia Tề đang ở trong nhà chuẩn bị rau để mai đi bán, nghe có tiếng gõ cửa, buông xuống rau cầm trên tay, Nha Nha định đi mở cửa.

“Anh đi.” La Gia Tề ngăn em gái, tự mình đi ra ngoài. Trời tối không có đèn, nhờ người đến làm Nha Nha sợ thì sao giờ?

“Chú Kiến Quốc?” trong giọng La Gia Tề lộ ra kinh ngạc, cậu không ngạc nhiên khi thấy chú Kiến Quốc, cậu ngạc nhiên chính là Vu Thục Phân đi theo sau chú Kiến Quốc kia? Không phải là bị đuổi về nhà rồi sao? Rốt cục tha thứ cho mẹ ta rồi hả?

Thấy vẻ mặt Triệu Kiến Quốc đầy lúng túng, cậu làm bộ như không có gì, cười mời người vào nhà.

Vu Thục Phân thế nào đã không quan trọng, bởi vì Triệu Kiến Quốc đối xử với bọn họ rất tốt. Năm ngoái lúc phân chia đất chú ấy nói muốn giúp hai anh em bọn họ trồng trọt, sau đó biết cậu muốn trồng rau, lại giúp lấy hai mẫu ruộng nước trong tay đổi thành mẫu ruộng cạn cho cậu, còn truyền lại cho cậu những kinh nghiệm trồng trọt của mình. Hơn nữa, đối phương vì Nha Nha người không có quan hệ thân thích mà đuổi vợ ra ngoài hơn một năm đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, dù sao cậu không thể không biết tốt xấu lại gây phiền phức cho đối phương.

Thấy Nha Nha, Vu Thục Phân thật sự nhận lỗi với bé, dù sao mặt mũi à đã mất gần hết rồi, chỉ cần có thể cứu vãn tâm của chồng, mất mặt thêm đâu không sao?

Trong lòng Nha Nha vẫn không thích người phụ nữ này, nhưng bé nghĩ giống La Gia Tề, đều đau lòng cho Triệu Kiến Quốc. Hơn một năm nay đối phương đen gầy không ít, chính mình ở nhà vừa làm cha vừa làm mẹ, mỗi khi làm việc xong về nhà cơm nóng hơi đều không có. Tính tình của Triệu Kiến Quốc còn rất bướng bỉnh, cảm thấy nhờ cha mẹ vào tuổi này giúp đỡ chăm sóc con cái đã có lỗi với hai ông bà, nhất quyết không chịu đến nhà họ ăn cơm. Vì thế cuộc sống càng cực khổ hơn, nếu không thể ly hôn vậy cứ bỏ qua đi, chỉ cần người đàn bà này không giở trò xấu nữa, bọn họ cũng như Triệu Kiến Quốc, không muốn nhìn thấy à xui xẻo gì.

Rời khỏi nhà họ La, Vu Thục Phân cười lấy lòng chồng mình nói: “Thật ra Nha Nha rất đáng yêu, Kiến Quốc anh yên tâm, sau này trong nhà có gì tốt, em đều đưa qua cho cha mẹ, nhất định sẽ không quên mang qua cho hai đứa một phần.”

Trước kia đối tốt với mẹ chồng, vì Triệu Kiến Quốc hiếu thuận, à biết mình làm như vậy có thể làm chồng vui vẻ. Nhưng bây giờ à thật lòng muốn đối xử tốt với mẹ chồng, hơn một năm nay đối phương giúp mình chăm sóc con không nói, mấy ngày nay còn giúp đỡ à như thế, vì vậy, à phải thật lòng đối tốt với bà. Còn Nha Nha, thật ra trong lòng à vẫn rất ghét, vẫn câu nói kia, à biết mình làm như vậy có thể khiến Kiến Quốc vui vẻ, chỉ cần chồng vui, cả hai sống vui vẻ với nhau, trái lương tâm đối xử tốt với con bé kia có khó gì?

Thấy rốt cuộc vợ thay đổi suy nghĩ, Triệu Kiến Quốc thoải mái gật đầu: “Sáng ngày mốt có thời gian, chúng ta mang Hồ Tử qua nhà thăm ba mẹ em, chúng ta làm lạnh, nên cho hai ông bà biết để họ yên tâm.”

“Vâng, em còn muốn tìm anh trai tính sổ, anh đưa phần lương thực của em qua rồi, bọn họ lên lút giầu không nói còn chê em vương bận, em tuyệt đối không tha cho bọn họ.” Nhớ tới việc này, Vu Thục Phân lại đốt lên ngọn lửa chiến đấu.

Triệu Kiến Quốc dừng lại, sau đó bất đắc dĩ nói: “Quên đi, xác thực khi em ở nhà chi không ít, bọn họ còn vì em lo lắng sợ hãi, nên thôi đi.” Tuy rằng trong lòng anh ta bất mãn với anh vợ, nhưng hà tất để người già khó xử chứ?

“Không được, sao có thể bỏ qua được chứ? Nếu cho ba mẹ em thì cũng được thôi, rõ ràng là cả hai người tham lam, không thể bỏ qua vậy được, anh cực khổ làm việc, sao có thể để bọn tiện nghi vậy chứ? Ngày mai em. . .”

“Tôi bảo bỏ qua mà.” Hiếm khi thấy Triệu Kiến Quốc độc đoán ngắt lời vợ mình như vậy. Anh ta nghe nói cha mẹ vợ vì chuyện của hai người bọn họ đều ngã bệnh, nếu biết việc này có lẽ bệnh tình càng trở nặng hơn? Triệu Kiến Quốc anh có tay có chân, cần gì tranh chút lương thực này? Tuy đồ không ít, nhưng dù ai giữ cũng không thể làm giàu, vậy cần gì phải tranh chứ?

“Ừm, được rồi.” Vu Thục Phân bất đắc dĩ cúi đầu đi, trong lòng đang lớn tiếng mắng kẻ bi ổi kia: hai kẻ không có lương tâm, trộm lấy đồ của Kiến Quốc nhà tôi, tôi nguyện hai người mỗi ngày đều bị tiêu chảy!

Chương 39

La Gia Tề đeo giỏ trên lưng chậm rãi đi đến, hôm nay giỏ hơi nặng, bởi vì giỏ là mùa dưa chuột, hơn một nửa giỏ là dưa chuột, mới hái có một lần mà đã nặng hơn gấp đôi. Bởi vì mỗi ngày cậu đều ngồi xe tới, vì thế chờ lúc cậu đến nơi thì những người khác đã sớm dọn hàng, nhiều người đã mua xong thức ăn, nhưng đành vậy, ai bảo cậu bán xa nhà như vậy? Đặt giỏ trúc của mình xuống, lấy dưa chuột trên đỉnh có đóa hoa dưa chuột và dây gai bao quanh ra để lên giỏ, tức khắc thu hút ánh mắt một đám người.

Dưa chuột không thể buộc thành bó rồi bán như thực phẩm khác, cậu mang cân đã mượn ra, vừa bận bịu thu tiền vừa cân dưa, qua một màn tranh mua dấy sóng cậu mới có thể thở một hơi.

Vừa muốn uống ngụm nước, nghe thấy có người hỏi chủ gian hàng đối diện kia: “Ông anh, bên anh không bán dưa chuột hả?”

Người bán ở đối diện là một đôi vợ chồng son, người chồng là người thành thật, còn người vợ thì không phải người độ lượng cái miệng chẳng buông tha ai. Nghe có người hỏi như vậy, con tức giận đã nín trong lòng một mùa xuân đã có thể xả ra: “Ồi!!! Bọn tôi chỉ là người buôn bán bình thường bán rau theo mùa, nào có khả năng như người ta thu hoạch rau dưa trước hạn chứ, không chừng người ta có thân thích làm lãnh đạo, mấy năm trước đâu thấy bán rau cải trước mùa, năm nay thì lại có? Chỉ trách đàn ông nhà chúng tôi không có bản lĩnh, nếu có cha làm quan bọn ta sớm có dưa chuột bán cho cậu rồi.” Trời mới biết có cha làm quan có mối quan hệ gì với ăn dưa chuột? Nhưng người phụ nữ này nói đến nghiệm, nhìn La Gia Tề ở đối diện, nói mấy câu tiếng địa phương, tuy những người kia đều không nghe hiểu, nhưng cũng hiểu không phải những lời nói tốt lành gì.

“Chị dâu, cha chồng chị làm quan với việc nhà chị buôn bán bị lỗi thì có liên quan gì nhau?” Một cô vợ nhỏ khác cười ngặt nghẽo nói.

“Tôi nói này, có khi bọn họ có bình nước của Quan Âm Bồ Tát nên có thể trồng trọt liên tục không cần gieo giống, cứ vẩy nước đó xuống đất đã có đủ loại trái cây rau dưa, muốn có cái gì sẽ có cái đó.” Bà cụ cách đó không xa cười hi hi nói, xem ra những người này thấy La Gia Tề buôn bán đắt đều cảm thấy ghen tỵ.

Lúc đầu nói có cha làm quan, La Gia Tề còn không muốn để ý, người ta nói buôn bán phải hòa khí mới phát tài, cậu buôn bán chưa được lâu, không nên cãi nhau với bọn họ. Nhưng nghe được tới bình nước trong lòng cậu thấy hơi sợ một chút, nếu cứ để bọn họ nói sàm như vậy ngộ nhờ có người tin chuyện này, nếu thật sự như vậy có khi nào làm liên lụy Nhà Nha không?

Vừa nghĩ tới việc này, có người đến mua dưa chuột nên cậu để chuyện này sang một bên, cả buổi sáng người đến mua không hề ngừng, mấy người bán quanh đó thấy cậu dễ ức hiếp, luôn dùng lời đá xéo cậu. Qua giờ cơm, thấy rau trong giỏ bán gần hết, cậu đẩy nắp giỏ, đi tới gian hàng bán thịt bên cạnh chỉ vào miếng xương đùi trên tấm thớt hỏi: “Anh ơi! Miếng sườn lớn này anh có bán không?”

“Ha ha, bán chứ, em muốn mua hả?” Anh chàng bán thịt không có tranh chấp lợi ích gì với La Gia Tề, thấy cậu muốn mua xương vội vàng tươi cười chào đón.

Lúc này xung quanh không có người mua thức ăn, mấy người bán gần đó thấy La Gia Tề di chuyển nên đều nhìn theo cậu. Trong lòng cô vợ lúc này chửi xéo cậu càng nổi lửa giận: mình cực khổ buôn bán, không ngờ mua thịt để ăn, thằng nhóc này lại mua thịt? Định nói mấy lời để hả giận, cô ta thấy La Gia Tề cầm cây dao lớn trên tấm thớt lên, bập bập vài cái chặt khúc xương kia thành vài khúc, thao tác chặt xương rất nhanh nhẹn hung tàn, lập tức khiến cô ta sợ hết hồn.

“Anh ơi! Cây dao của anh bén thật, anh mua ở đâu vậy?” La Gia Tề cầm dao với vẻ hài lòng, dao này quả thật rất bén, mua một cây về dùng chặt gà được đó.

“Ha ha, mua của nhà Vương Lão Lục đó, dao nhà bọn dùng tốt nhất.” Anh chàng bán thịt chất phác cười nói, anh ta rất tán thưởng đao pháp vừa rồi của cậu.

“Được, em phải đi mua một cây, trước tiên anh gói khúc xương này giúp em, em đi mua dao xong quay về lấy. Anh chưa biết thôi, trong thôn của em có mấy người hay nhỏ mọn thích nói xấu sau lưng người ta, tuy không cần người nhưng quả thật rất đáng ghét, lúc trước có một bà bắt nạt em gái em, bị em cầm cây xẻo đuôi theo thật xa, do cây xẻo quá lớn, nếu có cây dao này em đã đuôi kịp mẹ ta rồi. Lúc này cậu thay đổi kể một chuyện tình trong nhà, coi thử ai còn dám nói bậy bạ sau lưng cậu nữa không.” Nói xong, bập một cái, cây dao chém xuống tấm thớt, mấy người vừa nãy nói xấu cậu đều ngậm miệng, trong lòng lo sợ.

Thấy La Gia Tề đi vào trong chợ, tôi nhìn anh anh nhìn tôi, chẳng ai dám nói gì. Chỉ có anh chàng bán thịt thành thật là vui vẻ gói đông xương đã được chặt ra kia, khi gói còn cảm khái: “Đao pháp của cậu nhóc không tệ, vết cắt này rất có sức, chém rất chuẩn.”

Mấy người bán thức ăn xung quanh vừa nghe, càng không ai dám nói thêm gì nữa.

Không bao lâu, La Gia Tề cầm cây dao mới mua đi đến, đến chỗ bán thịt vui vẻ gửi tiền, sau đó cầm thịt và tất cả mọi thứ bỏ vào giỏ trúc của mình.

Trong thời gian này, mấy người nói xiêng nói xía vừa nãy không ai dám thờ mặt, càng không ai dám nói chuyện.

Thấy La Gia Tề mang theo đồ đạc của chính mình đi rồi, bọn họ mắt tự nhiên nhìn nhau cười cười, sau đó ai nên làm gì thì làm đó, không ai dám bàn luận

chuyện rau của La Gia Tề nữa.

Đi ra khỏi chợ, La Gia Tề nghe rằng, cậu thấy hơi tiếc, dao này mắc hơn dao phay rất nhiều.

“Cậu bé, đang nghĩ gì đó.” Một người đàn ông khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, trang phục khá thời thượng vỗ vai cậu một cái, anh ta cười khá phấn khích.

“Ách, anh là ai thế?” Nhìn thấy đối phương rất thời thượng, trong lòng La Gia Tề sững sờ, mấu chốt anh ta quá thời thượng, còn những tác động tác của anh ta, nhìn sao đều không giống người tốt. Mình không nên đắc tội với người qua đường này, vì thế La Gia Tề ép căng thẳng ở trong lòng xuống, vẫn về mặt kinh ngạc chưa hiểu rõ sự việc.

“Ha ha, cậu không quen tôi, có điều vừa nãy anh đây thấy cậu dạy dỗ bọn phụ nữ kia, cảm thấy cậu rất lợi hại, đám phụ nữ này anh sớm đã nhìn không vừa mắt nay cậu giải hận cho anh, thế nào, trưa rồi cậu có muốn uống vài chén với anh không?” Anh ta vừa vào chợ đi mua đồ ăn, không ngờ lại chứng kiến được một màn kia? Ha ha, anh ta thích thằng nhóc này, tuy tuổi còn nhỏ nhưng rất thông minh, dù không thể thu phục làm thuộc hạ, nhận làm em trai vẫn không tệ.

“Ha ha, để anh cười chê, về việc này do em không còn cách nào cả, nếu không sau này sẽ bị bắt nạt đến nỗi muốn trở mình đều không được. Em không thể đi uống với anh được, người nhà vẫn đang chờ em về, nếu em về trễ họ sẽ lo lắng.” Người như vậy mình tránh được thì nên tránh, cậu không muốn bị tiếm nhiệm (do tiếp xúc mà bị ảnh hưởng không tốt). Cậu thấy mình đủ thông minh, nếu động tay chân thì sức lực của cậu vẫn đủ mạnh, nhưng nếu anh ta là kẻ ngang ngược hung ác thì cậu không có cách nào.

“Ai nha, đi thôi, đi thôi, chỉ một bữa cơm, trở về nói với người nhà xe bị trễ, không sao đâu, chúng ta đi thôi.” Anh trai thời thượng này không biết là thật sự thích La Gia Tề, hay là bản thân anh ta rảnh rồi quá, đặt hai tay lên vai La Gia Tề đẩy cậu về phía quán ăn ở bên cạnh.

La Gia Tề không kiên quyết đẩy ra, chỉ bắt đầu đi theo anh ta đi vào quán ăn.

Lần đầu bước vào quán ăn, quả thật cậu rất tò mò về bên trong. Nhưng sợ bị người ta thấy xem thường, nên cậu cố gắng ép bản thân nhìn chằm chằm mặt bàn, không liếc qua liếc lại nhìn quanh.

Nhìn La Gia Tề trầm ổn, trong lòng anh chàng thời thượng này càng cảm thấy hài lòng, chọn bốn món một canh, không qua loa chút nào, tất cả đều là những món ngon. Thật ra anh ta có ý muốn cảm dỗ La Gia Tề, để xem đứa nhóc này có như những gì anh ta nghĩ hay không, nhìn cách ăn mặc của nó hẳn là người chưa từng vào quán ăn, cho nên anh ta muốn nhìn biểu hiện của nhóc này khi nhìn thấy thức ăn có thay đổi hay không?

Kết quả làm anh ta rất hài lòng, La Gia Tề nhìn những món ăn chưa từng được ăn qua để đầy bàn cậu không hề có bộ dạng hiếu kỳ và thèm muốn. Không phải đứa nhỏ tuổi nào cũng được vậy, lúc trước bản thân mình vẫn không làm được đến mức này.

“Đừng rồi nhóc, vừa nãy nhóc khó chịu chuyện gì thế?” Anh chàng thời thượng rót cho La Gia Tề ly rượu, nhớ tới vấn đề vừa rồi bèn hỏi. Anh ta đi ra theo nhóc này cả một đường, thấy khí thế của cậu lúc ở trong chợ đi ra đã tan ra, xảy ra chuyện gì?

“À? Anh thấy được hả?” La Gia Tề xấu hổ gãi đầu một cái, “Lúc đó em cảm thấy tiếc tiền, cây dao này thật sự quá đắt.”

“Ha ha ha ha... Nhóc à, nhóc làm anh cười chết mất, được, đủ thành thật, đứa em này Dương Thanh Tùng anh đây định rồi, nào, uống uống thôi.” Nói, Dương Thanh Tùng phấn chấn uống một hơi cạn ly rượu trong tay.

Nhìn đối phương phóng khoáng, trong lòng La Gia Tề cười khò: Anh định gì chứ, anh có hỏi qua tôi có muốn kết giao hay không chưa? Nhìn đối phương uống, cậu không còn cách nào đành nâng ly lên, một hơi uống cạn, sau đó nghiêng đầu phụ hết xuống đất. Cậu cố ý, mặc dù rượu này hơi cay, nhưng không đến mức phun ra hết, bởi giờ cậu không thể uống, ai biết người đàn ông này muốn làm gì chứ? Trên người mình còn có tiền đấy, giờ mình uống say anh ta lấy tiền của mình thì sao chứ?

Xem La Gia Tề không ngừng ho khan, Dương Thanh Tùng cười chọc cậu: “Không biết uống rượu? Không sao, dần dà sẽ quen thôi, chờ nhóc quen rồi sẽ phát hiện rượu là thứ tốt, có thể cho giúp nhóc quên hết mọi buồn phiền, nào, ăn chút đồ ăn giảm vị cay đi.” Nói, anh ta gấp cho La Gia Tề một chút thịt.

La Gia Tề ăn thịt trong lòng có chút hối hận, sớm biết có thức ăn ngon nên mang theo Nha Nha, sau đó cậu nghĩ một chút chuyện ngày hôm nay, thôi được rồi, nếu Nha Nha đến chắc sẽ bị dọa sợ mất. Có điều thịt này ăn ngon thật, ngon hơn lúc mình làm ở nhà, lần sau mua về cho Nha Nha ăn.

Thấy rót cuộc La Gia Tề hết ho khan, Dương Thanh Tùng rót rượu cho La Gia Tề, cười nói: “Nào, lại thử.”

La Gia Tề lắc đầu liên tục: “Anh, anh tha cho em, việc này nếu để cho cha em biết em uống rượu bên ngoài, lúc về nhà ông ấy nhất định sẽ đánh em.” Ở tuổi này, nếu có người lớn họ sẽ không cho cậu uống rượu.

Dương Thanh Tùng thấy khuôn mặt khổ sở của cậu không bắt ép cậu nữa, lấy lại ly rượu rồi rót thêm vào cho đầy ly, sau đó anh ta uống cạn một hơi, thấy đối phương một ly lại một ly, La Gia Tề không nhận được khuyên nhủ: “Anh, anh ăn chút thức ăn, không bụng rỗng uống rượu hại thân thể.”

Câu quan tâm này làm vành mắt của Dương Thanh Tùng đỏ lên, náo loạn nửa ngày, người này uống vài ly, đã hơi cao hứng. Chỉ thấy anh ta tiếp tục ôm bả vai La Gia Tề nói: “Nhóc, nhiều năm rồi không ai quan tâm anh, anh thật khổ tâm.”

La Gia Tề vừa nghe thì biết chắc người này uống say rồi, vậy thì nghe đi.

Lăn qua lộn lại lải nhải một hồi, rốt cuộc La Gia Tề hiểu rõ, gia đình anh ta không phải người bản địa mà ở nơi khác đến. Anh ta không còn người thân, chỉ còn lại một mình, theo mấy tên bằng hữu sống chết phần đầu, giờ xem như có chút thành tựu.

Nói đến chỗ hưng phấn, anh chàng này vỗ bả vai La Gia Tề nói: “Nhóc, anh nhìn thấy nhóc đã cảm thấy hợp ý, đừng đi bán rau nữa, cả ngày chỉ hai ba đồng sao đủ sống? Ngày mai theo anh đi, bảo đảm nhóc được ăn sung mặc sướng, không ai dám gây sự với nhóc nữa.”

“Anh, cha em nghiêm lắm, ông ấy không đồng ý đâu.” Theo anh ta lăn lộn? Bị người ta chém chết thì ai chăm sóc cho Nha Nha đây? Cậu nhớ ông từng nói những tên côn đồ đều là đám người không có não, thấy họ toàn ăn uống ngon, thật ra đều dùng mạng đổi lấy.

“Sao không đồng ý? Anh cũng là người buôn bán, lý nào ba em không đồng ý chứ?” Nói đến đây, anh ta dừng một chút, chỉ vào La Gia Tề nói, “Ồ — anh biết rồi, ha ha, nhóc còn nhỏ nên tâm thần chưa đủ, nhìn thấy anh mặc thời thượng như vậy, trong lòng nghĩ anh là côn đồ đầu đường xó chợ chứ gì?” Nói, Dương Thanh Tùng cười chế nhạo nhìn La Gia Tề.

“Không có, sao có thể chứ?” Trong lòng La Gia Tề thấy căng thẳng, không biết đối phương có phải người nói trò mặt là trò mặt ngay hay không.

“Ha ha ha ha, nhóc con, cái này không trách nhóc, nhóc không phải người đầu tiên nghĩ vậy, thật ra bạn bè của anh vẫn hay nói anh nhìn giống như côn đồ, mặc đồ lồi thối, nhưng anh lại thích phong cách như vậy. Chú em nói xem trong nhà chỉ còn mình anh, trong túi còn có tiền, anh mặc như vậy để thân vui vẻ chút chứ?” Nói xong lời cuối, Dương Thanh Tùng cười ha ha dựa vào ghế, giọng điệu trong lời nói lại làm La Gia Tề thấy chua xót. Nhà họ La của cậu cũng chỉ còn một mình cậu, cha mẹ không có tin tức, chắc họ đã không còn? May mắn cậu còn có Nha Nha.

Có thể nhìn ra La Gia Tề đã khổ sở theo, Dương Thanh Tùng cảm thấy mình có đôi mắt tốt, tuy trong lòng nhóc này coi mình là tên côn đồ, nhưng có tình nghĩa, người như vậy mới có thể nhận làm anh em chứ, bởi vì cậu đây nghĩa khí. Nghĩ tới đây, anh ta cười vỗ vỗ vai đối phương, cười nói: “Nhóc ngốc, sao nhóc không nghĩ thử, những năm trước chiến tranh ác liệt như vậy, hai năm qua mới tốt hơn chút, ai mà không sợ chết dám ra lăn lộn chứ? Xương hơi cứng chút cũng sớm bị nghiền nát.”

Sau đó thấy bộ dạng đối phương xấu hổ, đến gần nhỏ giọng nói: “Nhóc, anh đây là người buôn bán lớn.” Nói, anh ta thần bí vỗ vỗ cái bàn trước mặt, “Thấy cái bàn này không? Nói cho nhóc biết, mua gỗ để làm cái bàn này chỉ nhiều đây.” Nói xong, anh ta làm một động tác.

“Nhưng làm thành bàn phải mất chừng này, làm thành tủ quần áo thì khoảng này.” Động tác tay của anh ta lần lượt thay đổi theo lời nói, nhìn vẻ mặt không dám tin của La Gia Tề mới cười nói, “Không thể tin chứ gì? Nói thật, trước đây chưa làm đúng là anh không tin, nhưng bây giờ chính sách quốc gia đã tốt hơn, cho người có tài sản hoạt động làm ăn. ... Anh đã mở một công ty lớn ở tỉnh thành, trước mắt phát triển cực tốt, lần này tới anh muốn phát triển ở đây. ... , tuy giờ sức mua rất ít, nhưng nhóc yên tâm, không quá hai năm, theo sự phát triển của quốc gia, chuyện làm ăn của chúng ta sẽ hưng thịnh hơn, nhóc cứ theo anh là được, mấy năm sau, mua một căn nhà trong thành phố sống ung dung vui vẻ.”

Lần này anh ta dẫn đầu tới thành phố A, trước là chờ nhận hàng, sau là muốn xem có nhân tài để tuyển dụng hay không. Dù sao điều người trong tỉnh tới chỉ có hạn, hơn nữa đều là người địa phương, không ai muốn xa xứ, vì thế anh ta muốn tìm người mới. Tuổi người này tốt nhất không nên quá lớn, còn phải có đầu óc đủ linh hoạt, vì thế nhìn thấy biểu hiện của La Gia Tề trong lòng anh ta thấy vui vẻ, cho nên mới dụ dỗ cậu ngồi dùng cơm.

La Gia Tề nghe đối phương nói, lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng thì đang nghĩ xem lời đối phương có phải thật không. Mặc kệ thật hay giả, cậu không để quyết định như vậy, dù sao hai người mới gặp mặt chưa bao lâu.

“Anh, em muốn bàn bạc với người trong nhà một chút, một mình em không tự làm chủ được.”

“Yên tâm, anh hiểu rõ, nếu như anh chỉ nói thế mà em ngay ngốc tin, người như thế anh cũng không dám dùng, hôm nay anh chỉ muốn nói ngọn nguồn cho em biết để em suy nghĩ, còn lại chúng ta từ từ bàn tiếp, nào, uống rượu uống rượu.” Nói xong lời nói tận đáy lòng, Dương Thanh Tùng bắt đầu yên tâm uống rượu.

Những năm này nhớ tới người nhà anh ta chỉ muốn uống rượu, hôm nay quen biết La Gia Tề trong lòng vui vẻ càng muốn uống rượu. Anh ta cảm thấy tuy giờ La Gia Tề không đáp ứng, nhưng sớm muộn gì cũng là anh em, cho nên anh ta uống chẳng do dự, kết quả, thật sự uống quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Nhìn bộ dạng nghiêng ngã của Dương Thanh Tùng, La Gia Tề bất đắc dĩ đỡ anh ta đi ra ngoài. May là người này còn nhớ trả tiền, chứ không với số tiền một bàn đồ ăn kia, La Gia Tề đã sớm quảng anh ta sang một bên không thèm để ý tới rồi. Đừng xem La Gia Tề cao lớn, nhưng người này đã là đàn ông hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, anh ta lại cứ nghiêng ngã làm La Gia Tề không trụ nổi, thế là hai người ngã xuống đất.

“Ai nha, không cần nhóc dìu anh nữa, anh uống say đi từ từ là được, nhóc càng dìu chỉ càng ngã tiếp.” Đây tay La Gia Tề ra, Dương Thanh Tùng xiêu

vẹo đứng lên đi về phía trước.

“Anh, chìa khóa của anh rơi này.” La Gia Tề vội vàng nhặt xâu chìa khóa trên đất lên giao cho đối phương.

Tay Dương Thanh Tùng quơ qua bắt được chìa khoá, ước lượng nhiều lần mới nhét vào trong túi, sau đó nhìn quanh đây không có ai, mới khẽ nói với La Gia Tề: “Chìa khoá ngàn vạn lần không thể mất, anh nói cho em biết, kỳ thực vật liệu của bọn anh đã chờ tới đây hết rồi, bây giờ đang ở kho hàng lớn mới xây ở phía đông thành phố A, tất cả chìa khoá của nhà kho đều ở trong chuỗi này, làm mất sẽ có phiền phức lớn, mấy chục vạn cây gỗ, chỉ cần đợi công nhân đến, chúng ta có thể tập trung vào sản xuất rồi.” Nói xong anh ta hải lòng nở nụ cười, tựa hồ nhìn thấy cảnh tương lai tươi đẹp.

Nếu không uống nhiều rượu như vậy, đương nhiên anh ta sẽ không nói. Nhưng ngày hôm nay thật sự anh ta uống say rồi, tâm trạng vui vẻ nên nói ra hết.

La Gia Tề nghe thấy mấy chục vạn cây gỗ cảm thấy chấn động, đối với cậu mà nói, một ngàn khối đã là khoản tiền kếp sù, giờ còn đến mấy chục vạn? Nhưng dù sao không phải của mình, nhiều hơn nữa chỉ là một con số, vì thế cậu chỉ chấn kinh một hồi rồi vội vàng đi người này trở về nhà.

Lúc về đến nhà đã không còn sớm, ai bảo Dương Thanh Tùng uống nhiều rồi cứ lôi kéo cậu không buông? Vì thế đưa đối phương về nhà an toàn mới xem như có thể thoát thân.

Thấy thời gian không còn sớm, nghỉ lại buổi trưa bản thân mình ăn ngon nhưng Nha Nha lại không được ăn, trong lòng La Gia Tề không thoải mái, vội mang khúc xương lớn mua hồi này bỏ vào nồi hầm cách thủy, nghĩ Nha Nha trở về là có thể ăn thịt.

Buổi tối trở về, ngửi được mùi thơm khắp phòng, Nha Nha nhảy lên ôm lấy anh, xương đó, đã lâu không được ăn rồi.

Lúc ăn cơm, nhìn khuôn mặt hớn hở của em gái, La Gia Tề nghĩ tới lời của người kia nói không biết có thật không? Trong thôn bọn họ có thợ mộc, nhưng vì vật dùng to nhỏ cần dùng gỗ chỉ cần lên núi kiếm sẽ có, vì thế gỗ không có eo hẹp như trong thành phố. Nhưng bởi vì người trong thôn ít, một thành thị lớn, mỗi nhà đều cần những thứ đồ như bàn, ghế, tủ quần áo, mặc dù không biết tại sao một cái bàn lại bán mắc như vậy? Nhưng quả thật nhiều nhà muốn có cái bàn đẹp, có lẽ thật sự có thể?

“Anh, anh ăn nhanh lên, để lúc nữa sẽ nguội.” Thấy anh cứ ngẩn ngơ nhìn khúc xương, Nha Nha cho rằng anh lại không nỡ ăn, vội vàng gấp cục có nhiều thịt nhất bỏ vào bát của anh.

“Ăn, anh ăn ngay.” Bỏ qua tạp niệm trong lòng, La Gia Tề bắt đầu ăn cơm, quả chỉ chuyện đó là thật hay giả. Nếu là thật, mấy ngày nữa nhất định đối phương sẽ tìm cậu, nếu như là giả, tạm thời mình cứ bán rau vẫn được, sau này nghĩ cách khác.

Hôm sau, La Gia Tề như cũ đeo một giỏ trúc rau cải đi vào thành phố bán, qua sự việc dạo ngày hôm qua, hôm nay những người bán rau quanh đó đã khôi phục sự an lành ngày xưa, tựa như không có cậu.

Ha ha, không để ý tới cậu? Tưởng cậu thêm đề ý họ chắc? Kiếm tiền thôi, ai có thời gian đi lôi kéo tình cảm với bọn họ chứ?

Người mua rau càng ngày càng nhiều, La Gia Tề lại bận rộn mất một lúc, đang bẻ bọn thì nhìn thấy anh chàng thời thượng Dương Thanh Tùng đi tới: “Nhóc, thật ngại quá, hôm qua anh uống hơi nhiều, tiền cơm là anh trả đúng không?” Anh ta vẫn chưa kiểm tra lại tiền trong túi, sáng nay thức dậy thấy bản thân đang ở chỗ trọ tạm thời, nhưng anh ta quên mất hôm qua là ai trả tiền, nếu mình nói mời người ta mà để đối phương trả thì còn gì là người lớn chứ.

Thấy bộ dạng ngại ngùng của đối phương, La Gia Tề cười một tiếng nói: “Anh cứ yên tâm, là anh trả, vẫn chưa ăn xong anh đã gọi người tới thanh toán rồi, nếu anh không trả em đã bỏ anh lại sau đó đi về rồi.” Cậu thề những lời này đều là lời thật lòng của cậu, nhưng đối phương không cho là vậy.

Dương Thanh Tùng cười ha ha nói, “Nhóc con, lại trêu chọc anh cậu nữa rồi, hôm nay anh có việc đi trước, chờ qua mấy ngày người của anh đến, anh sẽ đến tìm cậu ăn một bữa ngon rồi nói chuyện tiếp.” Giờ anh ta còn chưa có hàng mẫu để người ta xem, không có thứ gì làm chứng, nói nhiều nữa đều vô ích thôi.

“Được, em chờ tin tức tốt của anh.” Việc này nếu là thật, cậu có thể làm cùng đối phương hơn một năm, nếu không được vậy thì sang năm quay về bán rau, và lại rau ở trong không gian của Nha Nha muốn bán lúc nào đều được.

La Gia Tề cười tạm biệt anh ta, quay đầu đối mặt phải đôi mắt tò mò của cô vợ ở đối diện, nhìn những người chung quanh. Lúc này họ không coi cậu như không tồn tại nữa mà như một tên lưu manh, xem ra hình tượng của anh trai kia quả thật không phải loại mạnh mẽ bình thường, ý nghĩ của cậu hôm qua thật sự không thể trách cậu.

Những người này nghĩ ra sao cậu không quan tâm, chỉ cần không làm lỡ chuyện cậu bán rau, không để Nha Nha gặp nguy hiểm là tốt rồi.

Bán hết rau, cậu đeo giỏ trúc lên đi về, vừa ra chợ không bao lâu thì thấy Dương Thanh Tùng nghiêng ngả bước ra từ quán ăn đối diện. La Gia Tề nhú mày, không phải người này ngày nào đều uống đầy chứ? Trong lòng cậu không ôm hy vọng về việc làm ăn của anh ta, buồn bán lớn có thể sử dụng người không đáng tin vậy sao?

Đang nghĩ ngợi, thấy đối phương lão đảo rồi ngã chống vó. Cậu âm thầm lắc đầu, còn không vịn người khác chính mình đi từ từ sao? Vậy cũng tốt? Cho dù nói thế nào, người này mang đến cho cậu một cảm giác không tệ lắm, hơn nữa hôm qua còn mời cậu một bữa cơm, coi như chuyện làm ăn không được ân tình vẫn còn, nghĩ, cậu cất bước đi tới muốn đưa đối phương về nhà.

Còn đi chưa được mấy bước, một chiếc xe vận tải đang vọt ra, không biết người tài xế bị làm sao? Dám chạy loạn ở trong nơi đông người như vậy?

Người chung quanh thấy tình hình này sợ hãi bỏ chạy khắp nơi, La Gia Tề cũng bị sợ cuống quýt lùi về sau, chỉ còn một mình Dương Thanh Tùng cứng đờ, bị đụng vào bay thật xa...

Người bay ra xa, chiếc xe rốt cuộc dừng lại, người chung quanh ào ạt vây tới, vừa la vừa mắng, lời người tài xế mặt trắng bệch từ chỗ ngồi ra.

Người tài xế tuổi không lớn lắm sợ hãi khóc: “Tôi không cố ý, tôi mới học lái, tưởng chân ga là phanh nên nhấn...”

La Gia Tề vội vàng theo mọi người tụ tập đến... Cậu đã thấy nhiều người chết, nhưng trước đó đều có chuẩn bị tâm lý. Lúc này nhìn thấy người vừa nãy vẫn vui vẻ trò chuyện với cậu giờ đã không còn, trong lòng cậu thật sự không dễ chịu, nhìn bộ dạng máu thịt be bét của đối phương, cậu xót xa nhắm mắt lại.

Anh, hi vọng lần này anh có thể đoàn tụ với người nhà... Nhớ tới đôi mắt âm thầm của đối phương khi nhắc đến người nhà, trong lòng cậu không hiểu sao lại thấy chua xót, “Rượu là đồ tốt, uống nó có thể khiến em quên hết mọi buồn phiền...” nếu như mình không có Nha Nha, có phải nhiều năm sau sẽ thành như vậy? Nội tâm trống rỗng chỉ có thể dùng uống rượu để giải nỗi buồn?

Thấy cảnh sát đến lời người ra, người chung quanh đã tản đi, cậu cũng xoay người đi về. Không phải cậu tàn nhẫn không muốn tiễn đối phương đoạn đường mà là bọn họ thật sự không quen thân đến vậy, đối phương nói một đồng, cậu chỉ biết tên họ đối phương và công việc của hắn, việc này còn không biết là thật hay giả, tùy tiện tiễn lên nói hai người quen nhau, đây không phải tự mình tìm phiền toái sao?

Đi hai bước, phía trước có một thứ hấp dẫn ánh mắt của cậu, đó là chùm chìa khóa của Dương Thanh Tùng? Cậu nhớ rất rõ ràng, vì vào thời đại này, người mang theo một chuỗi chìa khóa như vậy không nhiều, ngoại trừ chủ nhà kho đúng là không có ai mang... Nhà kho?

Trong đầu cậu chợt lóe lên một ý nghĩ, ý nghĩ này vừa lóe lên làm tim cậu đập nhanh hơn, cả người cứng ngắc. La Gia Tề căng thẳng nhìn đám người chung quanh dần dần tản ra, đi từ từ qua, làm bộ dạng vô ý nhất chuỗi chìa khóa bị mọi người không quan tâm lên nhét vào trong túi. Đề nén phần khởi trong lòng, cậu duy trì tốc độ đi theo những người xung quanh, mãi đến một góc đường cậu mới bước nhanh quẹo vào, nhớ lại tất cả những lời ngày hôm qua đối phương nói.

Anh ta nói anh ta tới chờ nhận hàng, bởi vì công ty bọn họ muốn phát triển ở thành phố A, sau đó anh ta nói gõ công ty bọn họ đã được đưa đến, có đến mấy chục vạn cây gỗ? Đều bỏ vào kho hàng lớn ở phía đông ngoài thành phố A. Chìa khóa để mở nhà kho chứa mấy chục vạn cây gỗ kia, giờ khắc này đang ở trong tay cậu...

Trán La Gia Tề đỏ đầy mồ hôi, hai mắt căng thẳng nhìn chăm chăm vào chùm chìa khóa trong tay, nếu như đây là thật, nếu như những thứ đó đều thành của mình... Anh, anh đã đoàn tụ với người nhà anh rồi, em còn muốn sống tốt với Nha Nha, nếu như anh nói thật thì anh đừng trách em có tâm tư đen tối.

—— ta là đường ranh giới ——

“Anh chúng ta đi đâu thế?” Nha Nha tò mò hỏi anh, không biết anh vì sao vào lúc này mang mình đi vào thành phố? Giờ đã trễ như vậy, buổi tối còn trở về được sao?

“Đi vào thành phố, anh có chút việc.” Nhìn người lui tới quanh đây, La Gia Tề nắm chặt bàn tay của em gái, úp úp mở mở nói.

Nhận thấy bàn tay anh đang nắm mình đỏ đầy mồ hôi, Nha Nha im lặng không lên tiếng nữa. Xem anh trai vẫn nguyên vẹn không chút tổn thương, trong lòng bé tự an ủi mình, mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh không có chuyện gì là được.

Cuối cùng xe chạy vào thành phố, trong lòng La Gia Tề xem như thoáng thả lỏng. Phải biết rằng, chậm sẽ phát sinh biến cố, bên kia nếu như biết Dương Thanh Tùng đã chết, nhất định sẽ phái người tới kiểm tra hàng hóa này. Đúng vậy, thật sự có hàng, cậu đã lên đi xem qua rồi, nhà kho đúng là mới xây, nó rất chắc chắn, nếu không có chìa khóa không ai có thể mang đồ trong đó ra, vì thế xung quanh không có nhân viên trông coi. Giờ chính là thời cơ tốt nhất, chỉ cần bọn họ mạo hiểm mang những thứ đó đầu đi, thế thì sau này...

Nghĩ tới đây, cậu ôm chặt em gái vào lòng, nói với chính mình, La Gia Tề này không làm sai, này biết Dương Thanh Tùng nhưng anh ta đã mất, hơn nữa anh ta không có người thân, cần bản không biết lượng hàng hóa lớn này của ai, làm người không vì mình trời tru đất diệt, này không sai...

Cảm thấy thân thể anh có hơi run rẩy, Nha Nha đưa tay ôm lấy anh, không lên tiếng. Bé không biết rốt cuộc tên nhóc này đã xảy ra chuyện gì, nhưng bé biết mặc kệ xảy ra chuyện gì mình vẫn sẽ ở bên cậu, bọn họ là người một nhà, mãi mãi là người một nhà.

Xuống xe, ngồi xe công cộng đi tới trạm cuối phía đông thành phố, La Gia Tề dắt Nha Nha xuống xe, đi tới chỗ không người, cậu mới ngồi xổm nhìn Nha Nha, suy nghĩ một chút mới hạ giọng nói nhỏ: “Nha Nha, bây giờ anh dẫn em đến một nơi, chỗ đó lúc sáng anh đã nhìn qua rồi, không ai canh gác, một hồi em ngoan ngoan theo anh vào, nếu thực sự thấy người em nhất định không được nói chuyện biết không?”

Nha Nha nghe lời gật đầu, bị tâm tình đối phương làm ảnh hưởng trở nên căng thẳng, có lẽ bởi vì bé không biết đối phương muốn làm cái gì.

Thấy em gái gật đầu, La Gia Tề không giải thích cận kề với bé, kéo bé đi về phía nhà kho. Nhà kho này thật sự rất xa, trời đã gần tối, hai người mới đến được nhà kho kia.

Nhìn anh thuần thục dò xét bốn phía, lấy ra chùm chìa khóa trong tay, đút nó vào ổ khóa cực lớn trên cửa rồi mở ra, sau gáy Nha Nha đỏ mồ hôi: Anh bé đi trộm đồ sao? Ách, được rồi, bây giờ bé nên nghĩ chính là bọn họ sẽ không bị bắt đấy chứ? Cái thời đại này người chưa thành niên trộm đồ có bị phạm pháp hay không?

Vào lúc bé nhìn thấy chồng gỗ chất như núi trong kho thì đã xác định được suy luận của mình. Nếu bị bắt, cảnh sát không bắn chết bọn họ chứ, chủ nhân của số đồ này sẽ không bỏ bọn vào bao cột lại ném xuống biển chứ, nhiều đồ như vậy sao không có ai canh gác cả nhỉ? Đối phương yên tâm vậy sao?

“Nha Nha, mau dịch chuyển những thứ này vào không gian đi.” La Gia Tề đứng ở cửa lén lút nhìn bên ngoài, giọng nói căng thẳng ra lệnh cho em gái, cậu sợ có ai đến.

“A.” Vào lúc này Nha Nha bất chấp không hỏi gì, vượt gỗ, nhanh chóng dịch chuyển chúng nó vào không gian của mình. May là mặc dù đồ nhiều, nhưng đại đa số đều được buộc lại với nhau, vì thế không mất bao lâu nhà kho đã trống không, còn sạch hơn lúc trước.

Thấy em gái làm xong, La Gia Tề vừa định kéo bé đi ra thì bị Nha Nha kéo tay lại: “Anh, vừa nãy anh đã chạm vào những chỗ nào?”

Chạm vào những chỗ nào? Tuy La Gia Tề không biết vì sao bé hỏi như vậy, cậu vẫn thành thật trả lời: “Ngoại trừ cái cửa này và ổ khóa thì anh không đụng vào đâu cả.”

Nha Nha nghe xong, dùng tay áo bắt đầu lau khung cửa: “Anh, anh nhanh lau những chỗ mình đã đụng vào, thầy em nói dấu vân tay trên đồ vật có thể tra ra thủ phạm đó.” Không biết thời đại này có thứ đó hay không, cẩn thận là tốt nhất, anh không có chuyện gì vẫn tốt hơn.

La Gia Tề nghe thấy vội vàng dùng tay áo lau toàn bộ những chỗ mình chạm vào, sau đó hai người nhanh chóng khóa cửa thật kỹ, còn không quên lau khóa giữ cửa hủy diệt chứng cứ, rồi mới xoay người rời đi.

Lúc này trời đã tối, hai người đi một lát mới phát hiện thì ra nơi này không phải không có người trông coi. Cách nhà kho mấy trăm mét có một căn nhà, ban ngày bị tường che mắt nên không thấy, giờ nhà kia đốt đèn mới biết là có người.

Người ở bên trong không biết đang làm gì, nhưng hiển nhiên không quan tâm bên ngoài. Dù sao nhiều đồ như vậy, muốn một lần mang đi phải rất ồn ào, lúc trước công ty bọn họ chính là sợ bị người ta phát hiện, sợ bị người khác đến trước chiếm lĩnh thị trường mới lén lút đưa ra vùng ngoại ô này, còn phải rất ít người đến trông giữ, vì thế họ rất yên tâm với những thứ đồ này nên đều lười nhìn.

Thừa dịp trời tối, hai người đặc biệt đi vào những chỗ không thấy bóng, rút cuộc ra khỏi vùng ngoại thành vào tới trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Nhìn thấy người qua kẻ lại trên đường lớn, rút cuộc tâm La Gia Tề mới thả lỏng: Ha ha, bây giờ mấy trăm vạn cây gỗ kia đã thuộc về anh em bọn họ rồi, hơn nữa bị lấy một cách thần không biết quỷ không hay, không ai biết là anh em họ lấy. Nghĩ đến nhờ số gỗ này tương lai hai anh em bọn họ có thể vào thành phố sống, cậu có khả năng cho Nha Nha sống những ngày tháng hạnh phúc, La Gia Tề không kìm nén được bẻ Nha Nha lên: “Nha Nha đi thôi, hôm nay chúng ta sẽ ăn ở tiệm, rồi tìm khách sạn ở một đêm.” Lúc này Nha Nha mới thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy bé đã lau hết dấu vân tay, trời lại nóng sẽ không lưu lại dấu chân đâu, vào thời này còn chưa có camera, chỉ cần lúc lấy chìa khóa không bị ai nhìn thấy thì sẽ ổn thỏa, chuyện hôm nay không ai biết được.

Nếu như chưa làm bé sẽ nghĩ cách ngăn cản La Gia Tề, nhưng đã làm rồi thì bé chỉ có thể nghĩ biện pháp che đậy. Dù sao bé không muốn cậu xảy ra chuyện.

Nói là đi ăn ở tiệm, nhưng với số tiền trong tay bọn họ không thể tiêu xài hoang phí như vậy, những thứ trong không gian kia không biết bao giờ mới biến thành tiền. Vì thế hai anh em chỉ tìm một quán nhỏ ăn bát mì vằn thắn, vậy cũng coi như bữa ăn đã được cải thiện rồi.

Ấn no, La Gia Tề dẫn Nha Nha tìm một khách sạn để ở. Sau khi tìm được khách sạn thuê được phòng, hai người khóa chặt cửa, nằm lên giường mới cảm thấy hoàn toàn thư giãn.

“Anh chia khóa kia...” Hân không phải anh trộm đâu? Nghĩ đến mấy lần đào góc tường trước đây, Nha Nha chợt thấy hối hận. Không lẽ trước đây lúc tên nhóc này trộm đồ mình còn lộ về cậu làm đúng, nên đứa nhỏ này hiểu lầm thấy trộm đồ là việc tốt sao? Có lẽ vậy, dù sao cậu mới mười mấy tuổi, không có ai nói cho cậu biết việc gì đúng việc gì sai, thấy cậu trộm mình còn vui vẻ nên lần này cũng thuận tay trộm? Trời ạ trời ạ, không lẽ sau này hai người bọn họ sẽ trở thành băng đảng cướp bóc?

Vào lúc bé đang nghĩ ngày càng xa, La Gia Tề mới chậm rãi kể lại mọi chuyện, bắt đầu từ ngày hôm qua lúc quen biết Dương Thanh Tùng. Cậu cảm thấy Nha Nha là một đứa nhỏ thông minh, nên cậu luôn coi bé như một người bạn cùng lứa để trò chuyện, cho nên chỉ cần không phải chuyện như ăn thịt chuột thì cậu đều sẽ bàn bạc với bé.

Nha Nha nghe kể biết chìa khóa không phải do cậu trộm, trong lòng nhẹ nhõm biết mấy. Còn với người đã chết mà bé chưa từng gặp mặt kia, ngoại trừ

âm thầm cảm khái thế sự vô thường thì không hề có cảm giác gì khác, về phần đồng gỗ kia... Bé thấy vẻ mặt phức tạp của anh, nào là hưng phấn, hồ thẹn, nhìn kỹ còn có chút thấp thỏm bất an, hẳn cậu đang lo lắng bản thân làm như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến em gái? Thật ra đứa bé này luôn để cho người ta thấy bộ dạng chính trực của mình, vì cậu muốn làm một tấm gương tốt cho em gái, muốn bé có thể hòa nhập xã hội, bằng không trong lòng cậu thật sự quang minh lỗi lạc như vẻ bề ngoài sao? Cậu không được thế thì nên trách ai đây?

Thầm nghĩ một lúc, bé mới giang tay nhào vào lòng anh: “Anh, vừa nãy em sợ lắm. Em cứ nghĩ anh trộm chìa khóa của người ta, em sợ cảnh sát bắt anh, em sẽ không còn người thân nữa.”

“Ngoan, đừng sợ đừng sợ, lần này do anh sai, nhưng cơ hội tốt thế nếu chúng ta không nắm lấy thì biết chừng nào mới làm giàu nổi chứ? Nha Nha yên tâm, anh sẽ không bao giờ để em lo sợ như thế nữa đâu, việc này làm một lần là đủ rồi, chúng ta không bao giờ làm vậy nữa.” Nhìn biểu hiện của Nha Nha, La Gia Tề mới thấy yên tâm, cậu đau lòng ôm bé con vào lòng an ủi, nghiêm túc hứa với bé.

Đúng, cậu tuyệt đối không làm nữa, phải biết đi đêm nhiều có ngày gặp ma, nếu để người khác biết về không gian của Nha Nha, đến lúc đó cậu có hối hận cũng đã muộn. Vì thế cậu tự hứa với bản thân mình, chỉ làm duy nhất lần này, hiện tại có cơ hội để cả hai có được cuộc sống tốt hơn mà cậu không nắm lấy, vậy cậu chỉ là kẻ vô dụng không biết nắm bắt cơ hội.

Nghe được lời hứa của đối phương, Nha Nha đã an tâm, dù sao bọn họ đã làm rồi, chỉ cần sau này không làm nữa là được. Bọn họ chỉ có thể xin lỗi cái công ty không biết tên kia, và lại theo như anh kể cái công ty kia định phát triển nguồn tiêu thụ ở tỉnh thành, hẳn là không đến nỗi bị phá sản đâu? Nếu như thật sự công ty kia bị tổn thất nặng thì bọn họ chỉ có thể xin lỗi thôi, bé không quan tâm các người đáng thương thế nào, ở trong lòng bé người quan trọng nhất chính là đứa bé trai vẫn chưa trưởng thành ở trước mắt này thôi.

Hai người quá mức phấn khích nên đều không ngủ được, mãi đến nửa đêm mới thiếp đi. Sáng sớm hôm sau, hai người ăn bánh bao, sau đó La Gia Tề dẫn Nha Nha đến chỗ gửi giò trúc ngày hôm qua, tìm một chỗ không có ai để Nha Nha chuyển rau xanh từ không gian ra đây giò, rồi mới đeo giò trúc lên lưng dắt Nha Nha vào chợ bán rau.

Hôm nay là thứ bảy, vừa vặn là ngày nghỉ của Nha Nha, bé đỡ phải làm thủ tục xin nghỉ, hôm qua hai anh em ở một đêm trong khách sạn đã tiêu không ít rồi, nên giờ bọn họ phải tiết kiệm tiền ăn. Vì không muốn để ai thấy bọn họ có gì khác với mọi khi, nên vẫn như thường ngày vào chợ bán rau.

Bởi vì là cuối tuần, vì thế người đến mua đông hơn ngày thường, tình cờ nghe được vài người nói về chuyện ngày hôm qua, trong lòng La Gia Tề thấy không thoải mái, nhưng trên mặt không lộ vẻ gì.

Bán hết rau thì vẫn như ngày thường ngồi xe về nhà, lúc bọn họ về tới nhà mới cảm thấy mệt mỏi, dù sao hôm qua bọn họ đã quá khản trương.

Ngủ một lúc, lúc tỉnh dậy trong lòng La Gia Tề thấy không dễ chịu nhưng nhìn Nha Nha ngủ như chú heo kia, cậu quăng hết mọi buồn phiền, sợ hãi, xấu hổ qua một bên. Người khác thế nào với cậu không quan trọng? Không quan trọng, dù sao hai năm đó mình không có cơm ăn, chỉ nhận được ánh mắt lạnh nhạt của mọi người, bây giờ cơ hội tốt đang ở trước mắt cậu, vì sao cậu không thể nắm lấy chứ? Cơ hội để cậu cho Nha Nha cuộc sống tốt, sao cậu có thể vì hổ thẹn mà buông tha? Lại nói, cậu không quá thân quen với người kia, vậy cậu cần gì thấy hổ thẹn chứ?

Nha Nha, anh có em là đủ rồi, anh nhất định sẽ cho em một cuộc sống thật tốt, nhất định sẽ cho em hạnh phúc hơn bất kỳ người con gái.

Có điều, cậu phải làm gì với đồng gỗ này đây chứ? Bán thì không được, một đồng gỗ đem bán nhất định sẽ bị người khác phát hiện? Dù cho không bị ai phát hiện nhưng ai tin một đứa nhỏ lại có một đồng gỗ như vậy chứ? Còn những lời Dương Thanh Tùng nói làm thành đồ dùng trong nhà có phải là cách hay hay không còn chưa biết? Nhưng mấy ngày nay cậu phát hiện cuộc sống của người trong thành phố ngày càng tốt hơn, tuy đa số mọi người vẫn ăn mặc đơn giản nhưng vẫn có rất nhiều người mặc rất thời thượng, nhiều người phụ nữ còn uống tóc, đây có thể chứng minh người trong thành phố ngày càng giàu, có lẽ cách này thật sự có thể dùng?

Nha Nha tỉnh lại thấy anh vẫn còn mơ màng: “Anh? Sao vậy?” Sao lại nhìn bé như vậy?

“Nha Nha, anh muốn bàn với em một chuyện.” Ôm cô bé vào lòng, La Gia Tề mới nói ra những suy nghĩ của mình, “Đồng gỗ này chúng ta không bán được, nhưng không thể bỏ nó ở trong không gian lãng phí như vậy, anh muốn biến nó thành thứ có ích, nên anh định đi học làm thợ mộc, sau đó chúng ta tìm một chỗ ở trong thành phố, anh sẽ làm chúng thành đồ có hình dạng khác nhau để bán, anh nghĩ cho dù không làm ra tiền như bọn họ nói, tuy chúng ta không có nhiều vốn nhưng khi bán được sẽ kiếm được tiền thôi. Nha Nha thấy làm vậy có được không?” Bởi vậy có thể thấy đồng chí La Gia Tề thật ra là đang dỗ dành trẻ nhỏ, cậu vẫn để Nha Nha ở vị trí ngang bằng mình, để trong lòng cô bé cảm thấy mình được coi trọng, tất nhiên trừ giả bộ ngây thơ.

“Em thấy cách này không tệ, anh thật thông minh.” Ủ, đúng là thông minh, tuy bé cũng có ý này, nhưng bởi bé đã là người trưởng thành, không ngờ mình còn chưa nói ra vậy mà đứa nhỏ này đã nghĩ đến rồi? Quên đi, đầu óc của mình không thể so với đầu óc thông minh của đối phương rồi, vẫn nên tiếp tục bán mạnh vậy.

Nhìn vẻ mặt sùng bái của em gái, La Gia Tề không cảm thấy vui vẻ chỉ thấy ừ ừ, cậu không đành lòng sờ mặt Nha Nha: “Nếu vậy, anh sẽ vào thành phố tìm chỗ xin học nghề vậy.” Không biết bao lâu cậu mới được quay về nhà một lần, cậu đã quen nhìn thấy Nha Nha, đã quen có bé ở bên cạnh mỗi ngày, cứ nghĩ đến phải xa cô bé là cậu không nỡ.

“Học nghề?” Ngụy La Ly (giả bộ ngây thơ) phát hiện bản thân đã lâu không sử dụng đầu óc nên thành chậm chạp rồi, bé lại quên mất vấn đề này? Tuy trong lòng không nỡ xa đối phương, nhưng ngẫm lại coi như đứa nhỏ này học đại học, đầu phải cậu không trở lại, có gì không bỏ được? Cho nên bé cười an ủi, “Anh, anh cứ yên tâm, em sẽ chăm lo nhà cửa thật tốt.”

Nhìn bộ dạng không tìm không phôi của bé La Gia Tề hơi tức giận, nhéo má của bé nói: “Em chăm sóc được cho ai hả? Anh không yên lòng nhất chính

là em” Để một mình bé con ở nhà, sao cậu có thể yên tâm được chứ?

“Á, anh thôi.” Cứu lấy má của mình, Nha Nha bĩu môi nói, “Em có thể tự mình nấu nướng, tự giặt quần áo, em còn có thể chăm cho mấy con gà trong nhà, cần gì anh phải lo lắng chứ?” Cậu ở ngoài mới làm người ta thấy lo lắng đấy? Có bị người ta bắt nạt không? Có nhận làm thầy xấu hay không? Quả là phiền phức mà.

“Anh mà yên tâm để em ở nhà một mình mới lạ. Anh quyết định rồi, mai mốt anh vào thành phố học nghề em qua ở nhờ nhà ông bà Vương vậy.” Để cho một cô bé ở nhà một mình, lỡ có người xấu vào nhà thì biết làm sao? Lấy gỗ trong không gian đập trúng sao? Bé có thể làm vậy, sau đó cũng có thể tự nện mình luôn.

“Nhà bà Vương hả? Anh, không cần đâu?” Bé muốn ở nhà đời, không muốn ở nhà người khác.

“Phản đối vô hiệu, mấy ngày nữa anh sẽ tìm bà Vương nói chuyện với bà. Bà rất thích em, anh tin bà sẽ đồng ý thôi.” Sợ nhìn thấy bộ dáng nũng nịu của Nha Nha cậu sẽ mềm lòng, nên cậu rời giường đi xuống bếp nấu cơm. Cậu không biết học nghề này sẽ phải mất bao lâu, nhưng cậu sẽ cố hết sức, tranh thủ lúc Nha Nha chưa lên sơ trung họ phải chuyển vào thành phố sống mới được. Đến lúc đó, hai người không cần tiếp tục tách ra nữa.

Mấy tháng hè này, lúc La Gia Tề bán rau ở chợ, cậu đã hỏi thăm xem ở đâu nhận người học nghề thợ mộc.

Tới mùa thu, cậu mang qua nhà bà Vương hai xe bò củi khô, cải trắng khoai tây và củ cải. Nha Nha ở nhà người ta, dĩ nhiên cậu phải chuẩn bị mọi thứ thật kỹ lưỡng, không thể để người ta cảm thấy Nha Nha ăn không uống không của họ, vậy bé sẽ sống không thoải mái.

Ông bà Vương vốn yêu thích Nha Nha, bình thường trong nhà của hai ông bà không có tiếng của trẻ nhỏ, nghe nói Nha Nha sẽ tới nhà mình ở hai ông bà cười không ngậm miệng lại được. Thấy La Gia Tề tặng đồ cho mình, họ không từ chối được, chỉ thầm hạ quyết tâm nhất định chăm sóc cho Nha Nha thật tốt, bằng không họ thấy thẹn với phần tâm ý của đứa nhỏ này.

Dù không nở nhưng La Gia Tề vẫn phải đi, trước khi đi Nha Nha còn nhét vào trong túi áo khoác cậu không ít tiền, sống ở ngoài ai biết khi nào sẽ cần dùng gấp? Bây giờ chưa có điện thoại, muốn liên lạc với nhau thật sự rất khó khăn.

Tuy ở trong lòng tự an ủi bản thân anh chỉ đi học, nhưng bé vẫn cảm thấy khó chịu. Học nghề này rất khó, không biết lúc nào mới trở về nữa?

Học nghề này thật sự rất khó, khi La Gia Tề vào học mới phát hiện, trên cậu có một sư huynh khoảng hai mươi tuổi học nghề đã ba năm mà vẫn chưa được xuất sư (Theo thầy học nghề, mần ki học xong gọi là “xuất sư”)? Sau đó mới biết, không phải anh ta quá dần mà là sư phụ không chịu dạy, còn nói dạy hết cho đệ tử thầy chết đói thì sao, người thầy này quá keo kiệt rồi? Ai nói ông ta là sư phụ tốt nhất trong thành chứ, đồ ông làm ra thì tốt đó, có rất nhiều thích mua đồ của ông ấy, thôi dù sao đã đến rồi mình cứ theo học vậy.

Bởi vì cậu là học trò nhỏ tuổi nhất, mỗi ngày người thầy này chỉ sai sư huynh thôi, cậu chỉ có thể tươi cười dù trong lòng không tình nguyện. Đã qua hai tháng, cậu đều làm cho thầy và sư huynh vui vẻ, hiếm thấy người học trò nào nhẫn nại như vậy.

Được sư phụ thích rồi, cậu cố gắng chạy quanh ông. Vào lúc đối phương làm việc thì cậu lén lút liếc nhìn cách ông ấy làm, còn lúc ông nghỉ ngơi thì cậu lợi dụng lúc quét dọn để nhìn kỹ thành phẩm, nhìn kỹ các chỗ ghép thì làm như thế nào. Đến Tết lúc về nhà, cậu lén mua bộ dụng cụ, bảo Nha Nha lấy vài mảnh gỗ trong không gian ra, vén tay áo lên thực hành.

“Anh, anh thật lợi hại.” Nhìn bàn ghế mới trong nhà, Nha Nha kinh ngạc nhìn anh. Thật sự rất giỏi, không khác với cái bàn trước đây của mình bao nhiêu. Tha thứ cho bé, dù sao những năm này bé vẫn ở nông thôn, nên thẩm mỹ quan đã giảm xuống nghiêm trọng.

La Gia Tề nở nụ cười khổ sở: Tốt gì chứ? Chỉ có cái đáng vẽ, mấy chi tiết nhỏ thì mình làm rồi tinh rồi mù, cậu chỉ bắt chước được bộ dáng thôi.

Cậu không ngờ, mình đã học hai năm. Lúc về thôn cậu bận bịu mang địa tô cho thuê, hết cách rồi, nếu cậu muốn học nghề mộc này chỉ có thể bỏ qua việc kinh doanh béo bở này thôi. Còn rau trong không gian của Nha Nha, khi thị trường bán rau còn chưa xuống cậu lấy lượng lớn ra bán một lần, cũng lời được kha khá.

Sau đó, cậu dùng hết tâm kế để học tập. Đứng, dùng hết tâm kế, có vài thứ căn bản sư phụ không chịu dạy, có một vài chỗ chỉ cần nói một câu là được, nhưng đối phương không nói thì bạn sẽ không bao giờ hiểu. Chịu thôi, cậu chỉ có thể thừa dịp vợ thầy không ở nhà bỏ tiền mua rượu món ăn ngon cho ông ấy, đợi lúc thầy quá chén mới moi móc được vài câu nói thật. May lúc ở nhà Nha Nha không cần xài tiền nhiều, nếu không tiền trong túi cậu không đủ hiểu kính thầy.

Giờ cậu còn dựa vào vị đại sư huynh kia, dù sao tuy anh ta đã lớn tuổi, không đứng vững được trong thành phố, nhưng ở nông thôn vẫn có thể. Bây giờ cậu trở thủ hạ của sư phụ và đại sư huynh, tuy anh ta chưa ra nghề nhưng bây giờ đều là anh ta làm sư phụ ngồi uống nước xem, có lẽ tháng ngày anh ta ra nghề cũng không còn xa nữa?

“Gia Tề, ngồi xuống đây, thầy có chuyện muốn nói với con.” Thấy bộ mặt cười như hoa cúc của thầy, La Gia Tề không dám thất lễ, vội lấy tẩu thuốc đưa cho thầy, châm lửa xong, mới ngoan ngoãn ngồi xuống lắng nghe thầy dạy dỗ.

Thầy thoả mãn gật đầu, hít một hơi thuốc lá, mới chậm rãi nói: “Gia Tề, loáng một cái, con ở đây hơn hai năm rồi.”

Chương 42

“Vâng thưa thầy, hai năm qua con ăn ở đây, sống ở đây, đã xem đây là nhà của mình. “La Gia Tề lộ về chân thành, về mặt ăn uống thầy không hề keo kiệt nhưng lại dạy quá ít. “Được rồi thẳng nhóc thúì, trong lòng con muốn gì ta còn không biết sao? Con nghĩ thầy con chưa từng làm đệ tử của ai sao? Nếu không phải thầy con thông minh, lại biết hoàn cảnh của con, thầy con có thể uống nhiều rượu của con vậy sao?” Thẳng nhóc thúì, vài thứ kia là nó muốn mua chuộc mình nó tưởng mình không biết thật sao?

Không biết lão hồ ly nói vậy có ý gì, La Gia Tề cười ha ha, cảm gặt tàn để gần sư phụ để ông thuận tiện gặt.

“Nghề này của chúng ta, được truyền từ thế hệ này sang thế khác, không có người nào chịu dạy cho người ngoài, có câu nói nếu dạy hết cho đồ đệ thì thầy chỉ có chết đói, lời này là đúng, một người thầy dạy cho nhiều đồ đệ, nếu như bọn chúng học đều thành tài đến lúc đó người thầy kia còn gì để kiếm ăn chứ? Có thể nói sự phụ dẫn vào nghề nhưng học thành hay không là do bản thân mình.” Nói đến đây, rút điều thuốc ra, lại nói tiếp, “Con là đồ đệ thứ ba mươi tám của ta, trước con người có thể thành công rất ít, một vì bọn chúng không có ai hiểu chuyện, một lý do khác bọn họ vào không đúng thời điểm.” Lúc đó ông còn trẻ lại khỏe mạnh cường tráng, sao có thể dạy ra mấy đồ đệ tốt làm ông chết đói chứ? Vì vậy rất ít đưa ở ngoài thành phố cướp không được việc buôn bán của ông.

La Gia Tề nghe thầy nói một hồi đầu óc như đình trệ, lời này không giống cảm khái, mà như muốn cho cậu xuất sư? Nhưng cậu vẫn chưa nghĩ tới việc ra nghề, cậu muốn chờ thêm một năm nữa, tuy bây giờ mình đã lăn lộn quen trong thành phố rồi, nhưng rất ít người biết tài nghề của mình, cậu còn định thừa lúc cùng sư phụ làm việc mở rộng lượng tiêu thụ cho mình, để tới lúc mình tự làm có thể giao thiệp được nhiều hơn chút.

Thấy cho dù mình nói thế nào trên mặt nó đều cười, trong lòng ông thầm gật đầu, cười nói: “Con đó đừng đoán mò nữa, năm nay thầy đã 58 tuổi, không biết còn sống thêm mấy năm, con cũng thấy hai năm qua cô của con cũng không khéo mấy, hi vọng duy nhất của bà chính là được quay về quê nhà một chuyến. Lúc còn trẻ không có thời gian, không có tiền, giờ bọn ta đã có tiền, nếu không chịu rút ra chút thời gian đi với bà ấy, chỉ sợ ngày nào đó muốn đi với bà ấy thì không kịp nữa, vì thế năm ngoài ta đã nghĩ, đến 58 tuổi, sẽ không làm gì nữa, đợi đến 60 rồi, nếu bà ấy có chuyện bất trắc, có lẽ ta sẽ hối hận cả đời.” Nhớ tới sức khỏe của bạn già, sư phụ Tăng hít mạnh một hơi thuốc lá, lại phát hiện điều thuốc đã tắt.

La Gia Tề chậm lại cho ông, ông cười nói: “Ta nói con quả là người có phúc khí, vừa vặn vào ngay lúc ta muốn nghỉ hưu, Tăng lão đầu ta có ba đứa con gái, nhưng chẳng có đứa nào hứng thú đối với việc này, nếu không thì đầu đến phiên con chứ?” Nói, ông từ trong lòng lấy ra một cuốn sổ nhỏ, đưa cho đồ đệ nhỏ, cuốn sổ kia rách rưới, có thể thấy thường hay lật xem.

La Gia Tề nhận lấy nhìn một chút, trong lòng mừng rỡ, đây là bút ký của sư phụ? Sư phụ Tăng này không biết nhiều chữ, chỉ có thể vẽ ra, vẽ lại những đồ hình đó, ở mặt sau ghi các kích thước, La Gia Tề không kiểm được kích động: “Sư phụ, cảm ơn người, người yên tâm, đồ đệ nhất định mang kỹ thuật của người phát dương quang đại. . .” Trình độ của thầy quả thật rất cao, không uổng phí tiền cậu bỏ.

“Được rồi, được rồi, không cần nịnh nọt nữa, ta nói con biết qua mấy ngày nữa ta và cô con sẽ lên đường, trời lạnh đi rất phiền toái, nhà này ta giao lại cho con trông nom vậy. Nhớ kỹ, tiền ta dùng thuê con coi như đó là tiền con thuê lại chỗ này, cứ yên tâm nó cũng bằng với số tiền con thuê của người khác, ta sẽ không ăn gian con, chuyện làm ăn của ta con cứ tiếp nhận, có thể làm ai cũng biết đến con hay không thì phải dựa vào bản thân con, ta đã liên hệ với các khách hàng để giới thiệu con, nãy hôm trước ta mang những thứ con làm cho họ coi, họ thấy rất hài lòng, nhưng về sau thế nào phải xem năng lực của con.” Bàn giao xong xuôi, sư phụ già chấp tay sau lưng đi tới sân sau bầu bạn với bạn già. Ai, làm việc cả đời, đến phút cuối cùng lại giao cho đồ đệ, coi như là một loại an ủi rồi, ai bảo mấy đứa con trong nhà không có đứa nào chịu làm chứ?

La Gia Tề thành tâm cúi đầu cảm ơn sư phụ, sau đó quay về phòng la lên: Trời ạ! Thật không ngờ thuận lợi như vậy? Đây là vận may của cậu sao? Lợi nhuận trong này như thế nào cậu là người biết rõ hơn ai hết, không ngờ lão hồ ly kia không đúng sư phụ tốt của cậu lại nghỉ hưu nhanh như vậy? Ha ha bây giờ tiệm cậu đã có, khách hàng cũng có, tất cả công cụ đều có, Nha Nha anh đã chuẩn bị kỹ càng hết mọi thứ, chỉ chờ em lên sơ trung là chúng ta có thể đoàn tụ rồi.

Xem thư anh gửi, Nha Nha không nhịn được cảm thấy thật vui: Công việc của anh đã vào quỹ đạo rồi? Không ngờ mọi chuyện thuận lợi như thế? Bây giờ anh đã có chỗ ở của riêng mình, vậy bé được đến ở cùng anh rồi đúng không? Nghĩ tới đây, bé âm thầm tính toán, năm nay mình đã lên lớp năm, nếu như vậy bé phải chờ thêm hai năm mới có thể vào thành phố với anh, nhưng bé không muốn chờ lâu như vậy đâu, giờ anh chỉ ở có một mình, làm việc còn phải lo cơm nước, ai chăm sóc anh ăn uống tắm rửa? Tuy bà Vương ông Vương đối với mình rất tốt, nhưng dù sao không phải nhà của mình, bé vẫn muốn sớm trở lại bên cạnh anh, được vào thành phố sớm một chút.

Nghĩ tới đây, bé nghiêng đầu, nhìn chồng sách giáo khoa lớp năm trên bàn, có lẽ bé có thể nhảy lớp?

Xin nhảy lớp vẫn phí rất nhiều công phu, việc này Nha Nha không nói cho La Gia Tề, chuyện nhỏ như vậy sao mình có thể làm phiền anh chứ? Tự mình tự quyết định thôi.

Bé tìm thầy giáo nói một hồi, lại qua tìm hiệu trưởng nói chuyện, cuối cùng vào lúc bé cực kỳ đáng thương nói ra câu ‘Con muốn được tốt nghiệp ở trường cũ, không muốn vì nguyên nhân của gia đình mà chuyển trường’ thì rồi cuộc hiệu trưởng đã đồng ý. Học sinh Tiêu Tư Thần này thành tích học tập trong lớp rất tốt, họ muốn bé thi được thành tích tốt làm vẻ vang nhà trường, ngộ nhờ vào năm cuối để người khác được tiện nghi thì chính là mất nhiều hơn được.

Cầm phần bài thi lớp sáu cho bé làm bài, thấy thành tích quả thật không tệ, hiệu trưởng vung tay lên, Nha Nha trực tiếp lên lớp sáu.

Tất nhiên, chuyện này Nha Nha không có viết trong thư gửi cho anh, bé muốn giữ bí mật, tự mình nói cho đối phương biết. Đã sắp được nghỉ đông rồi, trước đây được nghỉ bé không thể đi thăm anh, bởi vì dù sao vẫn là nhà của sư phụ anh mình, bé đến đó thì còn ra thể thống gì? Nhưng năm nay bé có thể đi rồi, Tăng sư phụ đã cho anh thuê lại nhà, bây giờ là nhà bọn họ rồi. Vì thế Nha Nha đã sớm thu dọn đồ đạc chuẩn bị tới nhà mới đón năm mới, trong lòng bé anh vẫn luôn là anh trai của bé, xưa nay tuy hai mà một.

“Nha Nha ——” nhìn thấy Nha Nha đeo ba lô bước xuống xe, La Gia Tề hưng phấn chạy tới. Ngày hôm qua nói chuyện điện thoại Nha Nha nói hôm nay sẽ lên thành phố, nếu không phải hai ngày này cậu bạn không thể thoát ra được thì sao cậu có thể để Nha Nha ngồi xe một mình lên đây chứ.

“Anh ——” Nha Nha cười đi tới chỗ anh, thuận tiện mang balo của mình đưa tới, sau đó nắm lấy tay của anh hưng phấn nói, “Đi thôi, đưa em đi xem nhà mới của chúng ta.” Bé chưa từng được xem đó.

“Ha ha, đi, đi xem nhà mới của chúng ta, nhà rất lớn rất rộng và thoáng, anh đã dọn dẹp phòng cho em rồi.” Nói, La Gia Tề kéo Nha Nha, vui vẻ đi về nhà. Nha Nha không phải bé gái nhỏ, bản thân cậu cũng đã lớn, lại ở chung một phòng thì không được.

“Nhà này thật sự rất lớn.” Phía sau dùng để ở, phía trước lại rất rộng nên được dùng làm chỗ làm việc, toàn bộ căn nhà chính là một cái xưởng nhỏ.

“Anh những thứ này là do anh làm sao?” Trong phòng đặt vài món thành phẩm như tú quần áo, bàn trà, cho dù không có quét sơn vẫn khiến người ta cảm thấy rất đẹp.

“Đúng vậy, em thấy thế nào? Tay nghề của anh không tệ chứ?” La Gia Tề sắp xếp đồ đạc của em gái xong, quay lại thấy bé đang tham quan xung quanh.

“Vâng, quả thực quá tuyệt vời, anh, anh thật lợi hại, không hổ là anh trai của em” Nha Nha thỏa mãn nhìn anh trai cao lớn ở trước mắt: Vừa đẹp trai vừa có bản lĩnh, sao người đàn ông như vậy lại để mình gặp phải chứ?

“Tiểu bại hoại, đây là nịnh hót anh đúng không? Đúng rồi, Nha Nha, chút củi khô trong nhà chúng ta em có mang tới không?” Trong thành phố đốt bằng than đá, nhưng thứ đó rất quý đối với cậu, nên nếu có thể đỡ được phần nào thì hay phần đó vậy.

“Có, mặc dù không ngờ nhà lớn nhưng tuyệt đối đủ đốt.” Anh bảo mình mang củi trong nhà đến, bé biết là cần đến nên không chỉ mang hết củi trong nhà theo, còn nhân lúc được nghỉ ra ngoài kiếm không ít.

“Vậy thì tốt, chúng ta vẫn chưa cần dùng củi đốt, trong nhà không có thiếu than đá, Nha Nha, em coi trong phòng còn thiếu thứ gì, để chiều nay anh và em đi mua, giờ anh phải làm việc, trưa nay em muốn ăn gì? Đợi lát anh Đại Lực trở về anh sẽ bảo anh ấy mua cho em ăn.” Nhặt cây bút bên cạnh, La Gia Tề bắt đầu muốn làm việc rồi.

Dưới cậu còn có một sư đệ, tất nhiên giờ sư phụ đã đi rồi, không còn ai dạy nó nữa. Nhưng thằng nhóc này không muốn về quê, vừa vặn mình đang thiếu người, vì thế mỗi tháng cậu thuê thằng nhóc làm cu li cho mình rồi cho nó một ít tiền.

“Mua đồ ăn? Em đã đến đây anh đừng bận tâm chuyện này? Anh cứ an tâm làm việc kiếm tiền đi.” Nói, Nha Nha xoay người đến xem gian phòng của mình, sau đó đi dò xét nhà bếp bé sắp sửa quản lý, hai tháng sau này, nhà bếp chính là thiên hạ của bé.

Nhìn ba món một canh trên bàn, Đại Lực cảm động nước mắt tuôn trào: “Em gái Nha Nha, mấy ngày nay bận bịu... , anh và sư huynh bữa nay ăn bánh bao với dưa muối, bữa sau dưa muối với bánh bao, anh gần như quên mùi vị món ăn nóng là như thế nào rồi.” Bận bịu cả ngày, hai người bọn họ không có đi tâm tư nấu nướng, cậu ta còn tưởng rằng tình trạng này vẫn tiếp tục duy trì, không ngờ lại xuất hiện một Tiểu Nha Nha cứu khổ cứu nạn?

“Anh Đại Lực yên tâm, lúc em vẫn chưa đi học lại các anh sẽ luôn có đãi ngộ này, nhưng sau khi em đến trường vậy các anh chỉ có thể tự bảo trọng lấy mình rồi.” Nói là nói vậy, trước khi rời khỏi đây bé phải nghĩ chút biện pháp?

“Không sao cả, vậy hai tháng này anh sẽ ăn nhiều một chút, trước tiên phải dưỡng lại thịt trên người, đến lúc em rời đi dù huyệt cân vẫn còn thịt.” Nói, Đại Lực nhanh chóng gấp thịt bỏ vào trong miệng, thịt thịt, đã rất lâu cậu ta không được ăn rồi? Lúc còn sư phụ có sư mẫu nấu nướng, giờ nhớ lại những tháng ngày kia đúng là như tết.

“Anh, anh nhìn xem anh bạc đãi anh Đại Lực thành như vậy rồi kia?” Anh của bé không keo kiệt như thế chứ?

“Nha Nha, đừng nghe thằng nhóc này nói bậy, trong một tuần bọn anh sẽ luôn dành ra một ngày để tự nấu cơm, nào có thảm như nó này nói chứ?” Nói, cậu âm thầm trừng mắt với Đại Lực, ai cho cậu ta nói xấu cậu trước mặt em gái, một lúc nữa tôi tăng gấp đôi công việc cho cậu.

“Nha Nha, anh của em bắt nạt anh ——” Đại Lực kêu rên một tiếng, chọc cho Nha Nha cười khanh khách.

